DARWIN DNA'YI BİLSEYDİ

CEHALET ORTAMINDA GELİŞEN DARWINİZM

HARUN YAHYA

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı "Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci Baskı: Ocak 2007
İkinci Baskı: Mayıs 2008

ARAŞTIRMA
YAYINCILIK

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İş merkezi
A Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Seçil Ofset
100. Mah. MAS-SİT Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77 Bağcılar-İstanbul
Tel: (0 212) 629 06 15

İÇİNDEKİLER

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 57 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan

Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveççe gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik

eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

OKUYUCUYA

* Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle

her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

* Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedirler. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

* Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

* Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

* Bunun yanında, sadece Allah'ın rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

* Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

* Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat edilmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

ÖNSÖZ

EVRENİN DERİNLİKLERİNDEN DNA MOLEKÜLÜNE

Bu kitabın konusu olan DNA, çıplak gözle görmenin mümkün olmadığı küçüklükteki hücrelerimizin bilgi bankasıdır. Etrafımızdaki canlılara ait bilgiler, her canlının kendi hücrelerinden her birinin içindeki "DNA" denilen bu bilgi bankasında saklıdır. Bir gülün, bir portakalın, bir serçenin, bir kaplanın ya da bir insanın tüm yapısal özellikleri, onları oluşturan hücrelerin çekirdeklerinde bulunur. Kitabı tuttuğunuz elinize şöyle bir bakın. Elinizi oluşturan milyonlarca hücrenin her birinde de bu bilgi depoları mevcuttur.

Bu kitaptaki bilgiler, gözle görülmeyen boyuttaki, ancak içeriği ve taşıdığı bilgi kapasitesi açısından, on binlerce kitaptan oluşan bir kütüphane boyutlarındaki moleküller hakkındadır. Kitap boyunca bir yandan ancak milyonlarca defa büyüterek gözlemleyebildiğimiz DNA'nın mucizevi yönlerini incelerken, bir yandan da canlılığın, böylesine küçük boyuttaki bir parçasının, evrim teorisini nasıl çıkmaza soktuğunu göreceğiz. Bu olağanüstü yapıların detaylarını incelerken, alemlerin Rabbi olan Allah'ın sonsuz büyüklüğünü, ilminin benzersizliğini, genişliğini ve O'nun yarattıkları üzerindeki hakimiyetini daha derinlemesine düşünme imkanı bulacağız.

Ancak 20. yüzyılda keşfedilen DNA'yı incelemeden önce, kısaca içinde yaşadığımız ve her geçen gün yeni bir köşesi keşfedilen evreni düşünelim. Birbirlerinden yüz binlerce ışık yılı uzaklıktaki milyarlarca galaksi... Kavrama sınırlarımızı zorlayan genişlikteki bu galaksileri dolduran milyonlarca yıldız... İç içe geçmiş bir düzende, binlerce kilometre hızla sürekli olarak dönen, fakat birbirlerine hiçbir zaman çarpmayan devasa gezegenler... İşte biz burada, bu gezegenlerden küçük bir tanesi üzerinde nokta kadar bile yer tutmayan insanın yapı taşı olan hücreyi, elektron mikroskobu altında inceliyoruz.

Yaşamı elverişli kılan koşulların her biri, canlılık için vazgeçilmezdir. Dünya Allah'ın rahmeti ile özel olarak var olan ve varlığını sürdüren bir ortamdır. 20. yüzyılın en önemli bilim adamlarından Albert Einstein, insanın evrendeki düzeni kavramasının güçlüğünü şu sözleriyle ifade etmiştir:

İnsan aklı evreni kavrayabilecek kapasiteye sahip değildir. Sanki çok büyük bir kütüphaneye giren küçük bir çocuk gibiyiz. Kütüphanenin duvarları farklı dillerdeki kitaplarla kaplanmış. Çocuk, bu kitapların birileri tarafından yazıldığını bilir. Ancak kim tarafından ve nasıl yazıldığını bilmez.

Hangi dillerde yazılmış olduklarını anlamaz. Fakat çocuk, kitapların düzeninde belirli bir plan olduğunu fark eder... akıl almaz bir düzendir bu.1

Bu olağanüstü ortamın içinde tam ihtiyacı olan sistemlerle donatılmış insan, bedeni hakkında detaylı bilgi edindikçe ne denli mucizevi bir şekilde hayatını sürdürdüğünü görecektir. Hayatın akışına kendini kaptırarak düşünmeden yaşayan pek çok kişi, vücudundaki gizli sistemleri keşfettikçe, varoluş amacını düşünecek ve kendisini yaratan Allah'a karşı sorumluluklarının bilincine varacaktır. Nitekim kimi bilim adamları, Allah'ın ilminin büyüklüğünü, yaratışındaki mükemmelliği görerek Allah'ın varlığına iman etmişlerdir. Kimileri ise vicdanları kabul ettiği halde, gururları nedeniyle Allah'a muhtaç yaşadıklarını göz ardı ederek direnmektedirler. Ancak gerçeklere karşı direnmek, içinde bulundukları durumu değiştirmeyecektir. Allah bazı insanlardaki bu yaklaşımı Kuran'da şöyle bildirmektedir:

Hakkı batıl ile örtmeyin ve hakkı gizlemeyin. (Kaldı ki) siz (gerçeği) biliyorsunuz. (Bakara Suresi, 42)

Ey insanlar, siz Allah'a (karşı fakir olan) muhtaçlarsınız; Allah ise, Ğaniy (hiçbir şeye ihtiyacı olmayan)dır, Hamid (övülmeye layık)tır. (Fatır Suresi, 15)

BİLİNEN EN GELİŞMİŞ BİLGİ BANKASI DNA

Gelişen bilimin ortaya çıkardığı gerçek, canlıların asla tesadüflerle ortaya çıkamayacak kadar kusursuz bir düzenliliğe ve son derece kompleks yapılara sahip olduklarıdır. Bu ise canlıları üstün güç ve ilim sahibi olan Rabbimiz'in yarattığının apaçık bir delilidir. Yaratıcımız olan Allah'ın varlığını redderek tesadüflere bel bağlayan evrim teorisi de, ortaya atıldığı tarihten bu yana, en sarsıcı darbelerden birini moleküler biyoloji alanındaki gelişmelerle birlikte almıştır. Çünkü moleküler biyoloji, canlılığın kökeninin sözde basit yapılara dayandığını öne süren Darwinizm'in iddialarını tartışmasız delillerle temelinden çürütmektedir. Bilim adamları, hücre içinde, "moleküler makine" olarak ifade ettikleri kompleks yapılar keşfettikçe, bunların rastlantılar sonucu oluşamayacağını açıkça görmüşlerdir.

Bu yapılardan biri 1950'lerde elektron mikroskobunun icadıyla keşfedilen, hücrenin bilgi bankası, DNA'dır. DNA, her hücrede bulunan, muhteşem bir düzene sahip, dev bir moleküldür. Bu uzun molekül zinciri üzerinde, o hücrenin -ve hücrenin ait olduğu canlının- tüm fiziksel ve kimyasal yapısına ait bilgiler şifrelenmiş şekilde bulunmaktadır. Ancak hücrenin içinde böyle bir bilgi bankası bulunması tek başına bir şey ifade etmez. Bu bilgi bankasının içindeki bilgilerin gerektiği şekilde okunması ve elde edilen bilgiye göre üretim yapılması zorunludur. Cansız maddelerin şifre yazması, şifre çözmesi, aşamalı tedbirler alması, elindeki bilgiye zarar gelmemesi için sistem kurması mümkün değildir. Bunları, topraktaki elementlerden meydana gelen moleküllerin kendi kendilerine yapması beklenemez.

Ancak Darwinistler, evrim teorisine öylesine kesin bir tutuculukla bağlıdırlar ki, detaylarına ileriki bölümlerde değineceğimiz bu gerçeği inkar ederler. Herşeyin tesadüfen olduğuna kendilerini ve diğer insanları inandırmak uğruna, akıl ve mantıkla çelişen, bilimsellikten tamamen uzak iddialarını ısrarla savunurlar. Ancak Nobel ödülü sahibi biyokimyacı ve DNA'yı keşfeden bilim adamlarından biri olan Francis Crick, kendisi de evrimci olmasına rağmen, Life Itself (Hayatın Kendisi) adlı kitabında gerçekleri şöyle kabul etmektedir:

Bugün sahip olduğumuz bilgiler ışığında dürüst bir adam ancak şunu söyleyebilir: Bir anlamda hayat mucizevi bir şekilde ortaya çıkmıştır.2

Evrimci görüşleriyle tanınan Richard Dawkins ise, hücre içinde saklı bu kompleksliği şu ifadelerle dile getirmektedir:

Fizik kitapları karmaşık olabilir, ama... bir fizik kitabının anlattığı nesne ve olgular, o kitabın yazarının bedenindeki tek bir hücreden daha basittir. Ve bu yazar, çoğu birbirinden farklı olan, ince bir mimari ve kusursuz bir mühendislik ile, bir kitap yazabilecek yetenekte, çalışan bir makine halinde organize olmuş trilyonlarca hücreden oluşmaktadır... Tek bir insan hücresinde Britanica Ansiklopedisi'nin otuz cildini, hatta 3-4 kat fazlasını depolayacak kadar bilgi kapasitesi mevcuttur.3

20-25 sene evvel, masanızda bir CD bulsaydınız, bu cisimle ilk defa karşılaşmış olmanıza rağmen, bu cismin varlığını hiçbir şekilde tesadüflerle açıklamaya çalışmazdınız. İncecik ve dümdüz yuvarlak bir plastik parçası olsa bile, şeklindeki düzgünlük size bunun belli bir amaçla, akıl ve bilgi sahibi bir insan tarafından yapıldığı izlenimini verir. Bunun planını çizen, bunu imal eden ve masanıza bırakan kişiyi görmeseniz bile, metal ve plastik malzemelerin kendiliğinden, tesadüf eseri böyle kusursuz bir şekil aldığını iddia etmezsiniz.

Bir de bu cismin yapısını detaylı incelediğinizi ve üzerinde girinti ve çıkıntılardan oluşan, "0" ve "1" sayıları ile kodlu bilgiler olduğunu öğrenseniz ne düşünürdünüz? İlk bakışta düz bir yuvarlak plaka gibi görünmesine rağmen, bu diski bir stadyum büyüklüğüne getirecek olursanız, üzerindeki girintiler yaklaşık bir kum tanesi büyüklüğünde olacaktır.4 Tüm bu girinti çıkıntılar, yazı, ses ve görüntü içeren bilgilerin kodlanmış halini oluşturur. Bu yuvarlak malzemenin içine onlarca kitaplık bilginin sığdırılması, kuşkusuz burada akıl ve bilgi sahibi insanların emeğinin olduğunu açıkça ortaya koyar ve kimse de bunun aksini iddia etmeye kalkmaz. Tam tersine burada çok üstün bir teknoloji olması -bilginin sıkıştırılmış bir hacimde kaydedilmesi, şifrelenmesi, saklanması gibi aşamalar- söz konusu CD'nin bilinçli bir şekilde var olduğunun, bir amaç için üretildiğinin delilleridir.

Ancak düz bir plastik parçası için tesadüf iddiasını imkansız gören bazı kişiler, DNA'daki mükemmel yaratılış karşısında aynı dürüstlükle konuşmazlar. Binlerce ciltlik ansiklopediyi kapsayacak bilginin gözle görülmeyen bir boyuta, en ideal şekilde sıkıştırıldığı ve şifrelendiği DNA molekülünün, tesadüf eseri oluştuğunu öne sürerler. Kaldı ki bir CD'yi yapan ve içine bilgileri yazan insanın beyni de, DNA'nın içerdiği bilgiler sayesinde işlev gören hücrelerden oluşmaktadır. Bunun mantıksızlığı ortadadır. Nasıl ki bir CD içindeki bilgiler, insana birileri tarafından oraya yazıldıklarını düşündürüyorsa, bundan çok daha üstün bir teknolojiyle, kapsamlı bir bilgi bankası içeren DNA da, üstün bir aklın, yaratılışın varlığını gösterir. Bu akıl, Yüce Rabbimiz'in sonsuz aklıdır. DNA da, yaratılışındaki üstünlüğü 20. yüzyıl teknolojisi ile kavrayabildiğimiz, Allah'ın bir mucizesidir. Rabbimiz yarattığı varlıkların amacını bir ayette şöyle bildirmektedir:

Allah, yedi göğü ve yerden de onların benzerini yarattı. Emir, bunların arasında durmadan iner; sizin gerçekten Allah'ın herşeye güç yetirdiğini ve gerçekten Allah'ın ilmiyle herşeyi kuşattığını bilmeniz, öğrenmeniz için. (Talak Suresi, 12)

1. BÖLÜM

HÜCRENİN 20. YÜZYILDA KEŞFEDİLEN YÖNLERİ

Yirminci yüzyılın ikinci yarısında moleküler biyoloji alanındaki ilerlemeler, hücre içerisindeki minyatür dünyayla ilgili bakış açısını tümüyle değiştirmiştir. Bugün gelişen teknoloji ile insanlar, hücrenin sahip olduğu kusursuz ve kompleks mekanizmalardan haberdar oldular. Böylece bunların tesadüfen veya zamanla kendi kendilerine var olamayacaklarını anladılar. Hücreyi oluşturan sistemlerin pek çoğu, ışığın görülebilir dalga boyunun altındadır. Hücrenin bazı detayları ancak X-ışını kristalografisi denilen ileri tekniklerle incelenebilmektedir.

Ancak Darwin'in teorisini ortaya attığı dönem, değil DNA gibi bir molekülün sarmal yapısı ve bilgi kapasitesinin incelenmesi, hücrenin temel yapısının dahi anlaşılamadığı son derece geri bir bilim düzeyine sahipti. James Watson ve Francis Crick, DNA'nın sarmal yapısını, Darwin'in Origin of Species (Türlerin Kökeni) adlı kitabının yayınlanmasından neredeyse 100 yıl sonra ortaya çıkardılar. O zamandan bu yana moleküler biyolojide kaydedilen ilerlemeleri Darwin'in kendi döneminde öngörmesine olanak yoktu. Bu bakımdan temelden geçersiz bilgi ve varsayımlar üzerine kurulan evrim teorisinin, DNA gibi, bilim adamlarını halen hayranlık içinde bırakan bir yapının varlığını açıklayamayacağı ortadadır. Cambridge Üniversitesi'nden felsefeci Dr. Stephen C. Meyer, günümüz bilimini Darwin dönemi ile kıyaslarken şunları ifade etmektedir:

20. yüzyılın son yarısında moleküler biyoloji ve biyokimyadaki gelişmeler, hücre içindeki minyatür dünya ile ilgili anlayışımızı tamamen değiştirdi. Yapılan araştırmalar hayatın temel birimleri olan hücrelerin, kendi içindeki süreçleri düzenlemek amacıyla bilgiyi sakladığını, ilettiğini ve düzenleyip kullandığını ortaya çıkarmıştır… Günümüzde biyologlar, hücrelerden "gerçek zamanlı dağıtıcı bilgisayarlar" ya da "kompleks bilgi işlem sistemleri" olarak söz etmektedir... Darwin'in elbette bu inceliklerden kesinlikle haberi yoktu, bunların kökenini açıklamayı da denememişti. Bunun yerine biyolojik evrim teorisiyle hayatın "birkaç basit biçimden" başlayıp, zamanla daha kompleks hale geldiğini açıklamaya çalışmıştı... 1870 ve 1880'lerde bilim adamları hayatın kökeni için bir açıklama bulmanın oldukça kolay olduğunu düşünüyorlardı. Hayatın karbondioksit, oksijen ve nitro-

jen gibi basit kimyasalların bileşimiyle kolaylıkla oluşturulan protoplazma denilen bir maddeden meydana geldiğini zannediyorlardı."5

Ancak halen Darwin'in varisi olan bir kısım bilim adamları hayatın, atomların, tesadüf eseri kendi kendilerine birleşip kompleks canlılar oluşturdukları görüşüne sahiptirler. Özellikle son 50 yıl içinde moleküler genetik alanında kaydedilen olağanüstü ilerlemeyi göz önüne alırsak, Darwin'in iddialarının varlığını sürdürebilmiş olması son derece şaşırtıcıdır. Bu durum, kendisi de bir evrimci olan Harvard Üniversitesi'nden biyolog ve genetikçi Dr. Richard Lewontin'in bir itirafında da yer alır:

... evrim bir gerçek değil, bir felsefedir. Öncelikli olarak materyalizm gelir (a priori) ve delil, bu değişmez felsefi bağlılığın ışığında tercüme edilir...6

Evrim teorisinin varisleri, materyalizme olan bağlılıkları sebebiyle, bilimin gerçeklerin ortaya koyduğu gerçekleri çoğu zaman kabul edememektedirler. Bu nedenle 19. yüzyılın köhnemiş bilim anlayışını, halen ısrarla günümüze taşımaya çalışmaktadırlar. Ancak gerçekler hiçbir batıl felsefe ile örtülemeyecek kadar açıktır. Kuran'da Allah "hakkı, batıl ile geçersiz kılmak için mücadele edenler" (Kehf Suresi, 56) olacağını bildirmekte ve bir ayetinde şöyle buyurmaktadır:

Hayır, Biz hakkı batılın üstüne fırlatırız, o da onun beynini darmadağın eder. Bir de bakarsın ki, o, yok olup gitmiştir. (Allah'a karşı) Nitelendiregeldiklerinizden dolayı eyvahlar size. (Enbiya Suresi, 18)

Hücre Büyük Bir Şehirden Daha Komplekstir

Evrimci senaryoya göre, bundan dört milyar yıl kadar önce, sözde ilkel dünya atmosferinde birtakım cansız kimyasal maddeler tepkimeye girmiş; yıldırımların, sarsıntıların etkisiyle karışmış ve ilk canlı hücre ortaya çıkmıştır. Oysa hücre, en kalabalık ve en ileri teknolojiye sahip bir şehirden daha kompleks bir yapıya sahiptir. Hücrenin içinde enerji üreten santrallerden protein üreten fabrikalara, ham maddeleri taşıyan kargo sisteminden DNA'yı tercüme eden şifre çözücülere, yoğun ve kesintisiz haberleşme sistemine kadar birçok yapı, kusursuz bir organizasyon içinde sürekli faaliyet halindedir.

Evrimcilerin hücrenin tesadüfen meydana geldiği iddiasına inanmak, yaklaşık 10 milyon nüfuslu İstanbul şehrinin; tüm binaları, otoyolları, taşıma sistemleri, elektrik ve su şebekesi, fabrikaları, haberleşme sistemi vs. ile birlikte, tesadüf eseri, fırtına, deprem gibi doğa olayları neticesinde kendiliğinden ortaya çıktığını iddia etmek kadar mantıksız ve saçmadır.

Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'nde (MIT) fizik ve biyoloji alanlarında çalışmalar yapmış olan İsrailli bilim adamı Prof. Gerald L. Schroeder hücredeki düzeni şöyle tarif etmektedir:

Hayatı yönlendiren reaksiyonların karmaşıklığı öylesine şaşırtıcıdır ki... İnsan vücudu, 1027 atomdan oluşan 75 trilyon hücrenin, ortak yaşamsal uyum içerisinde hareket ettiği, iyi düzenlenmiş bir makine ya da etkileyici bir metropol gibi çalışır. Her bir hücrenin hayatı ortaya çıkarmak için bağımsız olarak katkıda bulunması ile birlikte, iki hücrenin aynı anda aynı eylemi yerine getirmelerine nadiren rastlanır. Bütün 'karmaşasına' rağmen insan vücudunda işler arap saçına dönmez.7

Astrobiyolog Carl Sagan bir evrimci olmasına rağmen, hücredeki şaşırtıcı düzenden bir sanat eseri gibi bahsetmektedir:

Canlı hücresi detaylı ve kompleks bir mimari harikadır. Mikroskoptan bakıldığında neredeyse çılgına dönmüş faaliyetler görülür. Daha derin seviyede moleküllerin muazzam bir hızda sentezlendiği bilinmektedir. Neredeyse herhangi bir enzim saniyede 100 başka molekülün sentezlenmesinde katalizör rolü oynar. On dakikada, metabolizmasını sürdürebilen bir bakteri hücresine ait kitlenin oldukça büyük bir bölümü sentezlenmiş olur. Basit bir hücrenin bilgi içeriğinin Britannica Ansiklopedisi'nin yüz milyon sayfasına eş değer 1012 bit bilgi içerdiği tahmin edilmiştir.8

Hücre içindeki çekirdek en önemli genetik malzeme olan DNA'yı taşır. Hücre içindeki mitokondriler besin halindeki glikozu enerji paketlerine dönüştürür. Mikro-tüpler hücrenin her yerine uzanır ve proteinlerin ihtiyaç duyulan maddeleri gerekli alanlara taşıması için hayati yollar meydana getirirler. Üstelik vücudumuzdaki milyarlarca hücre tüm sistemlerini moleküllerden inşa ederler. Aynı zamanda hücreler kendi içlerinde sürekli bakım ve onarım halindedirler. Bir yandan görevlerini yerine getirirken bir yandan kendilerini yenilerler.9 Bunların dışında enerjilerini de kendileri elde ederler. Alman Federal Fizik ve Teknoloji Enstitüsü'nün yöneticisi Prof. Dr. Werner Gitt "Biyolojik enerji dönüşüm sistemi öylesine hayranlık verici ve akıllıca yaratılmıştır ki, enerji mühendisleri bunu sadece etkilenmiş biçimde seyrederler. Şimdiye dek hiç kimse bu ileri derecede minyatür ve son derece verimli mekanizmayı taklit edememiştir."10 derken, hücrenin, insan ürünü bir makineden ne kadar üstün olduğunu vurgulamaktadır.

Bilim yazarı Howard Peth de, Blind Faith: Evolution Exposed (Kör İnanç: Evrim İfşa Edildi) adlı kitabında basit hücre diye bir şey olmadığını şöyle ifade etmektedir:

Eskiden hücrenin bir çekirdek ve sitoplazma 'denizi' içindeki diğer parçalardan meydana geldiği düşünülmekteydi. Fakat hücre içinde büyük alanlar boştu. Şimdi ise bir hücrenin gerçekten 'kovan gibi olduğu' yani

hücrenin ve onu barındıran bedenin hayatı için gerekli olan önemli işlevsel birimlerle dolu olduğu bilinmektedir. Evrim teorisi hayatın 'basit' bir hücreden geliştiğini varsayar, fakat günümüzde bilim basit hücre diye bir şey olmadığını göstermektedir.11

Sonuç olarak hücreler 19. yüzyılda Darwin döneminde zannedildiği gibi basit jöleler değil, aksine 20. yüzyılda fizikçi, astrobiyolog Prof. Paul Davies'in ifade ettiği gibi en ileri teknolojiye sahip bilgisayarlar ya da kompleks şehirler gibidirler.

2. BÖLÜM

CANLILIĞIN BİLGİ KAYNAĞI DNA

Tüm canlıların temel genetik maddesi olan DNA, detaylarına ileriki bölümlerde değineceğimiz kıvrılmış merdivene benzer bir yapıya sahip, çok uzun bir moleküldür. Tüm canlılarda -insanlar, çiçekler, kuşlar, sinekler hatta bakterilerde- DNA bulunmaktadır. DNA, canlı hücresinin özellikleri ve düzgün çalışması ile ilgili gerekli tüm bilgilere sahiptir. Ayrıca canlının nasıl görüneceği, nasıl bir yapıya sahip olacağı, nasıl büyüyeceği, organlarının nasıl çalışacağı hakkında her türlü detay bilgi, DNA'da önceden belirlenmiş olarak bulunmaktadır. Örneğin bir insanın DNA'sı kişinin boyu, göz rengi ve vücut yapısına dair her türlü detayı, vücudun hangi tehlikeler karşısında nasıl bir savunma izleyeceği, hücrenin yapı taşları olan proteinleri nasıl üreteceği gibi bilgileri içerir. Bir gülün DNA'sı da gülün kokusu, rengi, dikenlerinin yapısı, yapraklarının şekli, gövdesinin kalınlığı hakkındaki milyonlarca detaylı bilgiyi şifreli bir şekilde saklar. DNA molekülleri bir nevi, her canlının nasıl inşa edileceğini ve nasıl işlev göreceğini belirleyen kapsamlı planlar, projelerdir.

İnsan kendisinden çok daha fazla akıl sergileyen bu molekülü hücrelerinin her birinde taşımaktadır. Örneğin şu an bu satırları okuyan gözlerinizdeki her hücrenin içinde, DNA zinciri paketlenmiş olarak bulunmaktadır. Kitabın sayfalarını çeviren parmaklarınızdaki her hücrede, kalp hücrelerinizde, kemik hücrelerinizde kısacası vücudunuzu oluşturan her hücrede DNA molekülü mevcuttur. Üstelik insanın varlığını sürdürmesi için her an görev başındadırlar. Bilgi teorisyeni Prof. Dr. Werner Gitt DNA'daki bilgi kapsamının olağanüstülüğünü şöyle dile getirmektedir:

Protein şifreleyen bölümlerinin yanı sıra, DNA aynı zamanda sayısız miktarda yapısal ve işlevsel bilgiler içerir. Saklı olan bilgi, mitokondri ve ribozom gibi küçük organellerin inşası için gerekli olduğu kadar, büyük organların (örneğin kalp, böbrekler, beyin gibi) ve canlının tüm bedeninin inşası için de gerekli şifreleri içerir. Şimdiye dek hiç kimse inanılmaz derecede kompleks olan bu sistemi deşifre edememiştir.12

Prof. Gitt'in de dikkat çektiği gibi, DNA'daki bilgilerin etki alanı son derece geniştir. DNA sadece fiziksel özellikleri belirlemez; aynı zamanda hem hücre hem de organlar ve sistemler çapında binlerce farklı olayı planlar. Allah'ın DNA'da sakladığı bilgiler sayesinde vücudumuzda gerçekleşen olaylardan çok az bir kısmı, genel hatlarıyla şöyledir:

*Kemikler tam olmaları gereken yerde, şekilde ve büyüklükte gelişirler; kafatası, kaburgalar, uyluk kemiği, omurlar hepsi belli bir amaca yönelik fonksiyona, özel bir şekle ve kalınlığa sahiptir. Örneğin omurlar, içlerinden hayati öneme sahip omuriliğin geçebileceği ideal şekle sahiptir. Aynı şekilde kafatası beyni, kaburgalar akciğer ve kalbi korumak üzere özel olarak biçimlendirilmişlerdir. Bunların her birinin dengeli olarak gelişmesi de, yine DNA'da kayıtlı planın bir parçasıdır.

*İnsan bedeninde 206 birbirinden ayrı kemik parçası bir bütün olarak hareket edecek şekilde birbirlerine kaslarla bağlanır. Bu kasların merdiven inip çıkabilmeyi, koşmayı, eğilip kalkmayı sağlayacak esnekliği ve hareket kabiliyeti de DNA'da kayıtlıdır. Allah'ın DNA'da belirlediği bilgiler sayesinde, kaslar isteklerimiz doğrultusunda hareket eder. Böylece insan su bardağını tutabilir, kitabın sayfalarını çevirebilir, koltukta düşmeden oturabilir ya da kilolarca ağırlıktaki paketleri taşıyabilecek güce sahip olabilir.

*Kemiklerin arasında sürtünmeyi engelleyen kıkırdaklar da, şekil, yapı ve konumları açısından çok özel dokulardır. Örneğin dizlerdeki kıkırdaklar tampon görevi görerek, onlarca kilo ağırlığındaki vücut ağırlığının hissetmeden taşınmasını sağlarlar. Bunların ayrıntılı planı da DNA'da kayıtlı bilgilerdir.

*Yaklaşık 100.000 km uzunluğunda, içinde hayati bir sıvı olan kanı taşıyan damarlar, vücuttaki her noktaya ulaşarak, tüm dokuların kanla beslenmesini sağlarlar. Damarlar hücrelere her zaman temiz kan ve oksijen taşırken, bir yandan da kirlenen kanı toplarlar. Kalbin özel pompalama sistemi ile ortaklaşa çalışan ve bir kısmı saç telinden ince olan damarlar, göz kapağından parmak ucuna, beyinden böbreklere kısacası vücudun her köşesine kanı ulaştırırlar.

*Sinirlerin adeta bir ağ gibi vücudu kaplamasını, vücudun sinirler aracılığıyla algıladığı değişikliklere hızla tepki vermesini ve farklı kısımlarının tek bir beden olarak çalışmasını sağlarlar.

*Vücuttaki yaklaşık 200 farklı tipteki hücrenin hepsi, temelde aynı mekanizmalara sahip olmasına rağmen, çok çeşitli faaliyetleri vardır. Örneğin bir karaciğer hücresi milisaniyeler (saniyenin binde biri) içinde 500 farklı kimyasal işlem gerçekleştirirken, bir kalp hücresi ömür boyu elektrik üretebilmektedir.

*İnsanın bulunduğu yerden kalkıp yürümesi, ayakta durması, nefes alması, gözlerini açıp kapaması, kısacası hayatta olması için gereken enerjinin üretimi de hücrede kayıtlı planın bir parçasıdır. Hücrelerin her biri yenen besinlerden en fazla enerjiyi nasıl elde edeceklerini ve bu enerjiyi en verimli nasıl kullanacaklarını bu plan sayesinde bilirler.

*Kendisi de etten oluşan midenin, etleri sindiren asitler salgılarken kendisini parçalamayan bir sisteme sahip olması, kesilen derinin onarımında kanın pıhtılaşması için 20 kadar enzimin harekete geçmesi, DNA'da kayıtlı tedbirlerden sadece birkaçıdır.

*Hücreler arasındaki üstün bir haberleşme sistemi olan ve tüm vücut dengelerinin ayarlanmasını sağlayan hormonal sistem de, DNA'da belirlenmiş bilgiler doğrultusunda işlev görür. Vücutta hangi maddelerin ne kadar kullanılacağı, fazlasının nasıl depolanacağı ya da vücuttan nasıl atılacağı da bu belirli plan dahilindedir.

*Diğer taraftan DNA, bağışıklık sistemindeki hücreler arasında bilgi alışverişinin nasıl yapılacağını da belirler. Örneğin yara gibi bir doku bozukluğu söz konusu olduğunda, bağışıklık sistemine ait reaksiyonlar başlar. Savunma hücreleri, yaradan nüfuz eden mikroplara karşı saldırıda bulunabilmek için en kısa zamanda yer tespiti yaparlar. Sonra tehlike oluşturan durumu analiz ederek, mikroplara karşı savaşı başlatan mesajlar gönderirler.

Daha üzerine kütüphanelerce bilgi yazılabilecek detay içeren insan vücudunun bilinen ve henüz bilinmeyen incelikleri, DNA olarak ifade edilen bilgi bankasında kayıtlı bir planın parçalarıdır. Kısacası DNA'lar, canlılarda adeta mimar, mühendis, koku eksperi, botanikçi, laborant, iç mimar, desinatör, ressam, doktor ve daha saymakla bitiremeyeceğimiz birçok usta sanatçı ve bilim adamının görevini üstlenen bir planlama merkezi olarak görev alırlar. Bu satırları okumanız, görmeniz, nefes almanız, düşünmeniz, kısaca var olmanız ve varlığınızı sürdürmeniz için her an görev başında olan bu molekülleri Yüce Rabbimiz Allah yaratmaktadır ve her an denetimi altında tutmaktadır. Bu gerçek, bir Kuran ayetinde şöyle bildirilir:

"Ben gerçekten, benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah'a tevekkül ettim. O'nun, alnından yakalayıp-denetlemediği hiçbir canlı yoktur. Muhakkak benim Rabbim, dosdoğru bir yol üzerinedir (dosdoğru yolda olanı korumaktadır.)" (Hud Suresi, 56)

DNA'daki bilgileri son derece basit bir örnek olan bir kitapla karşılaştıralım. Bir kitabın kendi kendine ortaya çıkmasının mümkün olmadığı açık bir gerçektir. Bunun bir şekilde mümkün olduğunu varsayarsak bile, bu kitapta yazılanların anlamlı bilgiler içermesi kesinlikle ihtimal dışı olacaktır. Prof. Phillip Johnson bu örnek üzerinden rastgele tesadüflerin böyle bir gücü, becerisi, aklı olmayacağından şöyle söz etmektedir:

... hemen hemen herkes harfleri, boşlukları, noktalama işaretlerini rastgele bir şekilde birleştirerek normal uzunlukta tutarlı ve mantıklı bir

kitap meydana getirmenin aslında imkansız olduğu konusunda hemfikirdir. Hatta "Başlangıçta kelime vardı" gibi tek bir cümlenin, harflerin ve kelime aralıklarının rastgele bir karışımının saçılması sonucu ortaya çıkması da tamamen olanaksızdır.13

Kuşkusuz DNA'daki kayıtlı bilgi "Başlangıçta kelime vardı" cümlesi ile kıyas edilemeyecek kadar kompleks bir yapıya sahiptir ve bu kompleks yapının kendiliğinden ya da "tesadüfen" oluşmuş olması kesinlikle mümkün değildir. Üstelik milyonlarca yıldır, milyarlarca canlının sahip olduğu trilyonlarca DNA, mükemmel bir sistemle şifrelenmekte, gözle görülmeyecek kadar küçük bir mekana sığdırılmakta ve en akılcı şekilde kullanılmaktadır. Öyleyse insanı da, onun hücresini de, DNA'sını da kusursuz ve mükemmel bir şekilde planlayıp düzenleyen bir Yaratıcı vardır. O Yaratıcı sonsuz güç sahibi Allah'tır. Bunun aksini iddia etmek, gerçekleri, aklı ve mantığı yok saymaktır.

Oysa, harflerin kendi kendilerine dizilip üç küçük kelimeyi bile yazabilmelerinin imkansız olduğunu hemen söyleyecek birçok kişi, milyarlarca atomun tek tek özel bir dizilimle biraraya gelip kütüphanelerce bilgiye sahip bir molekül oluşturmasının "tesadüfler" sonucu olduğu aldatmacasını itiraz etmeden dinleyebilmektedir. İşte bunun tek nedeni Darwinizm'e olan körü körüne bağlılıktır. Bu tutucu bağlılık, zeka sahibi kimi insanların apaçık olan Yaratılış gerçeğini görmelerini engellemekte, onları en akıl dışı inanışlara yöneltmektedir. Bu ön yargıdan kurtulan, aklı ve vicdanı ile düşünen her insan, DNA gibi sınırsız bir bilgi bankasının ancak Allah'ın yaratmasıyla var olabileceğini açıkça görecektir.

Ne zaman onlara: "Allah'ın indirdiklerine uyun" denilse, onlar: "Hayır, biz, atalarımızı üzerinde bulduğumuz şeye (geleneğe) uyarız" derler. (Peki) Ya atalarının aklı bir şeye ermez ve doğru yolu da bulamamış idiyseler? İnkar edenlerin örneği bağırıp çağırmadan başka bir şey işitmeyip (duyduğu veya bağırdığı şeyin anlamını bilmeyen ve sürekli) haykıran (bir hayvan)ın örneği gibidir. Onlar, sağırdırlar, dilsizdirler, kördürler; bundan dolayı akıl erdiremezler. (Bakara Suresi, 170-171)

3. BÖLÜM

DNA MOLEKÜLÜNÜN MUCİZEVİ YAPISI

Bu bölümde DNA molekülünün kimyasal yapısından bahsedeceğiz. Ancak bundaki amaç, pek çok biyoloji kitabında olduğu gibi sadece bilgi aktarmak değildir. Bu bilgilere yer verilmesindeki sebep, insanın yaratılışındaki detayları, varlığının ne kadar hassas bir düzen üzerine kurulu olduğunu göstermek; böylece Rabbimiz'in büyüklüğünü ve insanlar üzerindeki rahmetini gereği gibi takdir edebilmektir.

Kimi insanlar teknik detaylardan mümkün olduğunca uzak durmak ister ve bunlar üzerinde zihin yormak istemez. Ancak bu yüzeysel bakış açısı söz konusu kişilerin yorumlarına, teşhislerine, ifadelerine yansır. Halbuki karşımıza çıkan her detayın yaratılışında üstün bir hikmet bulunmaktadır ve her detay bir amaçla var edilmiştir. Bir Kuran ayetinde Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

Biz, gökleri, yeri ve her ikisinin arasındakileri hakkın dışında (herhangi bir amaçla) yaratmadık. Hiç şüphesiz o saat de yaklaşarak-gelmektedir; öyleyse (onlara karşı) güzel davranışlarda bulun. Çünkü Rabbin, yaratan ve bilenin ta Kendisi'dir. (Hicr Suresi, 85-86)

Şimdi yeryüzündeki milyarlarca insandan her birinin, trilyonlarca hücresinde bulunan DNA'nın yaratılışındaki detaylardan bir kısmını birlikte görelim.

DNA Sarmalının Kimyasal Yapısı

DNA (Deoksiribo nükleik asit); karbon, hidrojen, oksijen, azot, fosfat atomlarından oluşan ve hücrenin bütün hayati fonksiyonlarında rol alan dev bir moleküldür. İnsana ait bir DNA molekülünde bu atomlardan milyarlarca bulunur14 ve her insanda kişinin kendisine özel bir biçimde düzenlenmiştir. DNA, bu molekülün kimyasal yapısını ifade eden deoksiribo (D), nükleik (N), asit (A) kelimelerinin kısa yazılımıdır.

Her insan hücresinin çekirdeğindeki DNA molekülü, 5 mikron (mikron: milimetrenin binde biri) çapında, minik bir top halinde sarılı duran "nükleik asit"ten oluşur.15 Nükleik asitler, vücudumuzun sadece %2'sini

oluşturan ancak son derece önemli bileşiklerdir. Nükleik asitlerin temel yapı birimi ise "nükleotid"lerdir. Nükleotidlerden 6.000.000.000 (milyar) kadarı kimyasal olarak çifte sarmal şeklinde birleşerek DNA'yı meydana getirirler.16

Sarmal şeklinde bir merdiven yapısına sahip olan DNA molekülü, bilim adamlarını şaşırtan bir mimari düzene sahiptir. Merdivenin yan tarafları, farklı türdeki "şeker" ve "fosfat"tan oluşan DNA molekülünün omurgasıdır. Basamaklar ise "baz" adı verilen ve birbirine bağlanan dört kimyasal madde çiftinden meydana gelmektedir: Adenin, timin, sitozin ve guanin. Bazlar karbon, oksijen, hidrojen ve nitrojen içeren 12 ila16 atomdan meydana gelen moleküllerdir.17 Bu kimyasallar da DNA sarmalı üzerinde özel bir dizilime sahiptir. Bunların dizilimi sadece iki türde eşleşme ile mümkündür: Adenin (A) daima timinle (T) ve sitozin (C) daima guaninle (G) bağlanmaktadır.18

Bilim adamları DNA'yı oluşturan atomların, nükleotidleri meydana getirmek üzere nasıl özel bir dizilimle birleştiklerini tespit etmişlerdir. Ancak canlılığın yapıtaşlarının yapısını bilmekle, bunları meydana getirmek bir değildir. Nitekim bilim adamları ellerinde doğru malzemeler -atomlar ve bunları biraraya getirecek teknoloji- olmasına karşın, hiçbir şekilde canlılığın DNA molekülünü oluşturamamaktadırlar. Kuran'da Rabbimiz şöyle bildirmektedir:

Dirilten ve öldüren O'dur. Bir işin olmasına hükmetti mi, ona yalnızca: "Ol" der, o da hemen oluverir. (Mümin Suresi, 68)

Sizin İlahınız yalnızca Allah'tır ki, O'ndan başka İlah yoktur. O, ilim bakımından herşeyi kuşatmıştır. (Taha Suresi, 98)

Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi atomların diziliminde özel bir yaratılış görülür. Her bir nükleotid içerisinde yaklaşık 34 atom bulunmaktadır. DNA'da toplam 6 milyar nükleotid olduğuna göre, (34 x 6.000.000.000) 204 milyar atomun DNA molekülünü oluşturmak için kimyasal olarak birleşmesi gereklidir.19 Eğer bir saniyede bir atom üzerinde işlem yapabilseydiniz ve günde 8 saat, yılda 350 gün çalışabilseydiniz, sadece tek bir DNA molekülünü üretmeniz 20.000 yıldan daha fazla sürecekti.20 Akıl sahibi bir insan bile bunu yapamazken, DNA molekülünün, tesadüfler sonucu kendi kendine oluştuğu nasıl düşünülebilir? Elbette ki bu imkansız bir durumdur. Ayrıca kitap boyunca hatırda tutulması gereken bir nokta da, DNA molekülleri olmaksızın canlıların yaşamasının mümkün olmadığıdır. Hatta DNA'nın yapısında meydana gelen en ufak bir yanlış dahi ciddi sonuçlar

doğurmaktadır. Tanınmış bilim yazarı Richard Milton durumu şöyle anlatmaktadır:

... her bir nükleozitin [nükleotidin fosfat bağlanmamış hali] doğru sırada "yazılması" ve DNA molekülü içinde tam olarak doğru yerde bulunması gerekir ve daha önce tanımlandığı gibi, insanlar, hayvanlar ve bitkilerdeki başlıca işlev bozukluklarına tek bir DNA molekülü, ya da o molekül içindeki tek bir nükleozitin yokluğu ya da yanlış yerleştirilmesi neden olmaktadır.21

DNA şeridinde bulunan her baz dizilimi -adenin, timin, sitozin ve guanin nükleotidlerinin dizilimi- hücre çekirdeğindeki genetik metni oluşturur ve hayati öneme sahip proteinleri inşa etmek için ihtiyaç duyulan bilgiyi içerir. Bu bakımdan DNA'nın bir yandan düzenli yapısını korurken, bir yandan da bilgi çeşitliliğine izin verecek bir dizilime sahip olması, son derece dikkat çekici bir durumdur.

DNA şeridi bobinler üzerine sarılıdır

İnsan hücrelerinde bulunan tek bir DNA şeridi yaklaşık 3 milyar baz çiftinden oluşmuştur ve yaklaşık iki metre uzunluğundadır. Bu büyüklükte iki zincirin küçültülüp, gözle görülemeyecek boyutlara indirilmesi gerekmektedir. Uzun bir ipin makara üzerine sarılmasına benzer şekilde, DNA da hücre içinde benzer bir mekanizma ile paketlenerek çekirdeğin içine yerleşmiştir. DNA şeridi, "nükleozom"lar halinde bobinlere sarılarak paketlenir ve kromozomları oluşturur. Burada bobin görevini ise "histon" denilen proteinler üstlenirler.

Bir nükleozomda, DNA sarmalının 15 dönüşlük kısmı yer alır; bu da 150 nükleotid kadar uzunluktadır.22 Bu parça, bir protein çekirdeğinin etrafında iki kez sarılıdır. Bu çekirdek de, çok sayıda artı yüklü amino asit içeren sekiz histondan meydana gelir. Bunlar, DNA üzerindeki eksi yüklü fosfatları mükemmel biçimde tamamlarlar. Protein üretimi için, DNA'nın herhangi bir bölümünde yazılı olan bilgiye ihtiyaç olduğunda, nükleozom açılır ve okunması için DNA şeridi serbest bırakılır. Bundan sonra DNA tekrar histonlar üzerine sarılır ve bir sonraki sefer ihtiyaç duyulana kadar orada saklanır ve çevredeki moleküllerin yıpratıcı etkilerinden korunur. Genetik bilginin yalnız içeriği değil, aynı zamanda yapısı ve bulunduğu ortamın özellikleri de hassas bir düzen gerektirir. Bu düzen, gökleri ve yeri yaratan Yüce Rabbimiz'in eserlerinden sadece bir tanesidir. Yusuf Suresi'nin 100. ayetinde şöyle bildirilmektedir:

... Şüphesiz benim Rabbim, dilediğini pek ince düzenleyip tedbir edendi. Gerçekten bilen, hüküm ve hikmet sahibi O'dur. (Yusuf Suresi, 100)

Bilgi paketi genler

Gözle göremediğimiz tek bir hücre çekirdeğinde, toplam 4 m boyunda DNA şeridi bulunur. Bu şerit, hücre çekirdeğinde "kromozom" denilen gruplar halinde paketlenmiştir. Vücut hücrelerimizin çekirdeklerinde toplam 23 çift kromozom bulunur. Kromozomlar elektron mikroskobu altında büyütüldüğünde, bu kromozomların içinde yer alan DNA molekülünün sarmal halde sarılarak sıkıştırılmış şekilde olduğunu görürüz. Bu paketleme sistemi, kapsadığı küçük hacme rağmen -bir sonraki bölümde değineceğimiz gibi- muazzam bir bilgi depolama kapasitesine sahiptir.

DNA şeritlerinde vücudun ihtiyacı olan her tür proteini -enzimleri, moleküler motorları, hormonları ve diğer yapı taşlarını- oluşturmak için ihtiyaç duyulan bilgi bulunmaktadır.23 DNA molekülü üzerindeki kodlanmış bilgi, gözlerin, kulakların simetrik oluşumunu, kalbin kan pompalamasını, bu kanın hücrelere oksijen taşımasını, besinleri parçalayan mide asidinin olmasını ve vücudun diğer bütün fiziksel özelliklerini belirlemektedir. İnsanlarda yaklaşık 30.000 adet, "gen" denilen bu tip bilgi paketi bulunmaktadır.24

Genetik bilginin toplam miktarı -diğer bir deyişle "genom"- bir kütüphaneye benzetilirse, kütüphanedeki her kitap, bir kromozomu temsil eder ve kitapların bölümleri de genlerdir. Genler, devasa bir ansiklopedide bulunan konu başlıkları gibidir. Bunlar üzerinde de bir insanın biyolojik hayatının detaylı planı kayıtlıdır.25

Kromozomlardaki kalıtım yoluyla geçen özellikleri, DNA'nın basamaklarını oluşturan dört kimyasal bazın farklı dizilimleri belirler. Bu basamakların -baz eşleşmelerinin- binlercesi tek bir geni oluşturur. DNA'nın yapısının kaşiflerinden James Watson, baz dizilimlerinin genlerdeki farklılıkların kaynağı olduğuna şöyle dikkat çekmektedir:

... bu dört nükleotid birbirinden tamamen farklı değildi; çünkü her biri aynı şeker ve fosfat unsurlarını içermekteydi. Farklılıkları ya pürin (adenin ve guanin) ya da pirimidin (sitozin ve timin) olan nitrojen bazlarından kaynaklanmaktaydı... Eğer baz sıraları her zaman aynı olsaydı, tüm DNA molekülleri benzer olacaktı ve bir geni diğerinden ayıran değişkenlik mevcut olmayacaktı.26

Allah bu dört bazın diziliminden milyarlarca farklı insan yaratmıştır ve yaratmaya devam etmektedir. Allah'ın DNA'da yarattığı kusursuz düzen

sayesinde, insanın kompleks yapısı ve sahip olduğu zengin özellikler ortaya çıkmaktadır. Nur Suresi'nin 45. ayetinde şöyle bildirilmektedir:

... Allah, dilediğini yaratır. Hiç şüphesiz Allah, herşeye güç yetirendir. (Nur Suresi, 45)

DNA kararlı bir moleküldür

DNA, bilgiyi taşıma görevine en uygun moleküldür, kimyacıların deyimiyle ise oldukça "kararlı" bir moleküldür. Bir molekülün kararlı olması ne demektir? Kararlılık bir molekülün kolaylıkla bozulup, çözünmemesini ifade eder. Moleküler biyoloji alanında araştırma yapan bilim adamları DNA'nın bu kararlılığının önemini iyi bilirler. Çünkü DNA, laboratuvarda kullanılan biyokimyasalların büyük çoğunluğundan çok daha dayanıklı bir yapıya sahiptir. Birçok biyokimyasalın aksine, oda sıcaklığında bile aylarca bir çözelti içinde kararlılığını koruyabilmektedir.27 DNA'daki bazların kararlı yapısına Prof. Daniel Dennet şu ifadelerle dikkat çeker:

DNA'nın en önemli özelliklerinden biri Adenin, Sitozin, Guanin ve Timin dizilimlerinin kimyasal olarak neredeyse eşit derecede kararlı olmalarıdır. Prensipte hepsi genetik mühendisliği yoluyla laboratuvarda temin edilebilir ve tıpkı kütüphanede duran bir kitap gibi belirsiz bir raf ömrüne sahip olabilir.28

Tüm bunlar göstermektedir ki, DNA bilgi saklamak için özel olarak yaratılmış bir moleküldür. DNA'nın sahip olduğu tüm özelliklerin tesadüf eseri bir anda var olması kuşkusuz ki imkansızdır. Bunların her biri, Yüce Rabbimiz'in emriyle bilinçli olarak biraraya gelmiştir. Bir Kuran ayetinde Allah şöyle bildirir:

... İşte bunları (yaratıp düzene koyan) Allah sizin Rabbinizdir; mülk O'nundur. O'ndan başka taptıklarınız ise, 'bir çekirdeğin incecik zarına' bile malik olamazlar. (Fatır Suresi, 13)

DNA'nın sarmal yapısındaki şaşırtıcı düzen

Telefonun ahizeye bağlanan kıvrımlı kordonunu düşünün. Uzun bir kablo çok daha kısa bir mesafeye sığdırılmış, gerektiğinde uzayabilecek şekilde üretilmiştir. Kimse kabloya bakıp, kablonun tesadüf eseri böyle bir şekil aldığını düşünmez. Çünkü bu şeklin kullanılış yeri, amacı ve neticesinde sağladığı kolaylık, bir aklın, bilginin ve bilincin göstergesidir.

İnsanın hücrelerindeki DNA'lar da buna benzer özel bir şekle sahiptir. Üstelik DNA'daki sarmal yapı çok daha düzgün, uzun ve katmerlidir. Bu

şeklin kullanılması son derece hikmetlidir. İleride bahsedeceğimiz DNA'nın olağanüstü bilgi kapasitesinin, küçücük bir mekana sığması bu özel şekil sayesinde mümkün olmaktadır. Sarmal yapısı çözüldüğünde toplam 4 metre olan DNA, sadece milimetrenin iki milyonda biri kadar yer kaplar ve bu nedenle elektron mikroskobu altında bile güçlükle görülür.29

DNA çok düzgün, dönen bir merdiveni andırır

DNA heliks şeklinde kıvrılmış, iki sarmaldan oluşan, merdiven biçiminde bir moleküldür. DNA sarmalındaki kıvrımlar da son derece düzenli bir yapıya sahiptir. Her iki DNA zincirinin şeker ve fosfattan oluşan omurgaları, ortak bir eksen çevresinde eşit ölçüde, aynı yöne -sağa- doğru dönüşler meydana getirirler. Ayrıca her iki kolun arasındaki merdiven basamaklarında da gelişigüzel bir sıralama yoktur. Merdivenin basamaklarını oluşturan bazlar, sarmalın eksenine 90 derece açı yapar konumdadırlar. Bu durum DNA şeridine düzgün, sarmal bir merdiven görünümü verir.

Diğer taraftan basamaklar özel bir kenetlenme sistemi ile biraraya gelirler. Basamakların dört ayrı malzemesi olan "Adenin, Guanin, Sitozin, Timin" farklı büyüklüklerdedir. Adenin ve Guanin bazları büyük boylu, Sitozin ve Timin bazları küçük boylu moleküllerdir. Karşı karşıya gelecek moleküllerin boyutları, sarmal merdivenin her noktada eşit aralığa sahip olmasını sağlayacak şekilde belirlenmiştir. Basamakları düzenli oluşturabilmek için daima Guanin Sitozin'in, Adenin de Timin'in karşısına gelir. Böylelikle DNA molekülü içinde küçük bazlara karşı büyük bazların gelmesi ile mesafenin her noktada sabit kalması sağlanmış olur. Bunun sonucunda da kesintiye uğramadan uzayıp giden, düzgün bir merdiven meydana gelir. Ancak bir kez dahi Adenin bazının karşısına Timin değil de Guanin gelseydi, heliks yapısının düzgün ilerlemesi mümkün olmayacaktı. Böylece dizilimdeki herhangi bir hata, molekülün kimyasal yapısını tamamen bozabilir ve bilginin kullanılmasını, kopyalanmasını ve aktarılmasını engelleyebilirdi. Bu durum açık bir şekilde göstermektedir ki, bu dizilim tesadüf eseri oluşamaz.

Birbirine komşu baz çiftlerinin dönüşleri arasındaki uzaklık da sabittir. Merdiven kıvrımlarının eşit aralıklı olmasını sağlayan bu düzene göre, yaklaşık 10 baz çifti -yani 10 basamak- 360 derecelik tam bir dönüşü tamamlamış olur.30 DNA saniyede bir milyar kere kıvrılmakta ve merdivenin basamakları sarmal bir hareket izleyerek bu düzenle bükülmektedir.31 Bu hareket DNA'nın iki hayati görevi -protein oluşumunu yönlendirmek ve kendini kopyalamak- gerçekleştirmesinde çok önemli bir rol oynar. Alman Federal Fizik ve Teknoloji Enstitüsü'nün yöneticisi Prof. Werner Gitt, DNA'daki bu özel yapı ile ilgili şöyle söylemektedir:

Canlılar için kullanılan şifreleme sistemi, mühendislik bakış açısıyla en mükemmelidir. Bu gerçek, bunun rastlantısal tesadüfler yerine amaçlı bir yaratılış olduğu görüşünü sağlamlaştırır.32

Sarmalın inşasında kullanılan bağların önemi

Uzun DNA molekülünün omurgası -diğer bir ifadeyle merdivenin kolları- oldukça güçlüdür. Birbiri ardına sıralanan şeker ve fosfat moleküllerinden meydana gelir. Bu moleküller birbirlerine "ester kovalent bağları" adı verilen özel bir bağ ile bağlanırlar. Bu bağlar son derece kuvvetli bağlardır; böylece kırılmaları çok zordur. Bu güçlü omurga, genetik bilgiyi bozan zararlı etkilere karşı bir koruma sağlar.33 Bu bağların varlığı DNA molekülünün tek zincirli bir yapı halinde iken dahi dayanıklı ve sabit olmasını sağlar.

Ancak bu kadar sağlam bir DNA zincirinin kıvrımları açılırken DNA'nın sarmal yapısına zarar gelmesi söz konusudur. Bu yüzden sarmalın hem yapısını koruyacak kadar sağlam ve kararlı olması, hem de bilginin rahatlıkla kullanılması için çok çabuk açılabilecek bir esneklikte olması gerekir. Nitekim DNA'nın temel moleküler yapısını koruyan güçlü kovelant bağlarla, sarmal zincirleri birarada tutan daha zayıf, daha çabuk kırılabilen "hidrojen bağlar"dan meydana gelen bir kombinasyon, esneklik-sağlamlık sorununun giderilmesini sağlar. Karşı karşıya gelen dört nükleotid arasında meydana gelen kimyasal bağ, hidrojen bağıdır. Bu bağ, ester bağları kadar kuvvetli olmadığından az bir enerji ile örneğin pH (asit-baz dengesi) değişikliği, sıcaklık ve basınç gibi faktörlerle kolaylıkla birbirlerinden ayrılırlar. Zayıf bağlar organizmada bulunan büyük moleküllerin şekillenmesinde çok önemli bir rol oynarlar ve meydana getirdikleri maddeye esneklik kazandırırlar. Ancak bu esneklik sırasında bağlarda herhangi bir kopma meydana gelmez. Hidrojen bağlarının bu ayrıcalığı sayesinde DNA molekülü üzerindeki bilgi, gerektiği zaman kullanılabilir.

Bağlardaki bu esnekliğin önemi şudur: Vücudun hayati fonksiyonları olan protein üretimi, DNA'nın kopyalanması ve diğer hücrelere aktarılmasıyla, bu aktarım da aralarındaki bağların esneme özelliği ile mümkün olmaktadır. DNA molekülünün iki zinciri, birbirine sadece hidrojen bağlarıyla bağlı oldukları için, kolaylıkla çözülüp ayrılırlar. Gerektiğinde de yeniden birleşerek çift sarmal yapıyı oluşturabilirler. Çözülme, ayrılma esnasında DNA zincirinin basamaklarını oluşturan nükleotidlerde bir kopma, bozulma olmaz. Diğer taraftan ortadaki hidrojen bağları kolaylıkla birbirlerinden ayrılırken, kovalent bağ ile bağlanmış olan yanlardaki zincirlerde de herhangi bir kopma veya esneme meydana gelmez. Moleküler biyolog

Michael Denton, DNA'nın biyokimyasal yapısındaki mükemmelliği şöyle tarif etmektedir:

Molekülün geometrik bakımdan mükemmelliğini görmeniz mümkün. Adenin ve Timin arasındaki iki ve Guanin ile Sitozin arasındaki üç hidrojen bağının meydana getirdiği beş hidrojen bağından her birinin dayanıklılığı en ideal seviyededir. Çünkü hidrojen atomlarından her biri, doğrudan kendisini kabul eden atoma işaret eder ve bağların uzunlukları, hidrojen bağları için gerekli olan en yüksek seviyedeki enerji seviyesindedir. Moleküle önemli bir kararlılık kazandırdığı için ve replikasyon (kopyalama) sırasında, baz eşleşmesinin son derecede hatasız olması bakımından bu özelliği çarpıcıdır.34

Bir yandan genetik bilginin saklanması için sağlam ve kararlı bir yapıya ihtiyaç duyulurken, bir yandan da genlerin okunması ve kopyalanması için esnek bir yapı gereklidir. Diğer bir ifadeyle DNA sarmalını oluşturan iki kolun birbirlerine bağlanma gücü, hayati görevlerini yerine getirmesi için tam gereken ölçüde olmalıdır. Nitekim DNA sarmalı da tam olması gereken sağlamlığa ve esnekliğe sahiptir. Bu son derece özel bir durumdur. Çünkü eğer DNA şeritleri arasındaki bağ, daha güçlü olsaydı her iki kol da hareketsiz bir durumda donup kalacaktı. Diğer taraftan bu bağ daha zayıf olsaydı, molekül dağılacaktı.35 Ancak DNA'yı oluşturan bağlar, Allah'ın dilemesiyle, sarmalın hem son derece düzgün olmasını, hem de fonksiyonel olmasını sağlayacak en ideal yapıdadır.

DNA üzerindeki fosfatın önemi

Fosfatlar, DNA üzerindeki nükleotid bazları birarada tutarlar. Çünkü DNA sarmalı su içeren bir ortamda işlev yapar ve su da fosfatlar ile şekerler arasındaki bağları parçalar. Bu bakımdan DNA üzerindeki fosfat gruplarının eksi yüklü olması hem bir avantaj hem de bir gerekliliktir. Bu eksi yük sayesinde DNA'nın bulunduğu sulu ortamda parçalanma ihtimali engellenmiş olur.

Fosfattan başka hangi bileşik bir yandan kimyasal bağ kurup, bir yandan da eksi yüklü kalmayı başarabilir diye sorulacak olursa, çeşitli ihtimaller vardır. Ancak bunların hiçbiri genetik bilgiyi oluşturma özelliğini fosfat gibi gerçekleştiremez. Örneğin silisik asit ve arsenik esterler suda hızla parçalanırlar; sitrik asit ise suda daha yavaş parçalansa da, molekülün geometrisini sağlayacak kararlılıkta değildir.36

Dolayısıyla fosfatın kendine has özellikleri olmasaydı, DNA çifte sarmalı olmayacak, kendini kopyalayabilen bu biyokimyasal sistem kurulamayacak ve canlılıktan söz etmek mümkün olmayacaktı. Ünlü kimya profesörü Frank Henry Westheimer bu özel durumla ilgili "tüm bu koşullar ancak

fosforik asit ile karşılanabilir ve görünürde başka bir alternatif de yoktur."37 demektedir. Bu durum ve şu ana kadar anlattığımız tüm diğer detaylar, Yüce Rabbimiz'in DNA'yı nasıl mucizevi özelliklere sahip bir molekül olarak yarattığını açıkça göstermektedir. Bir Kuran ayetinde şöyle bildirilir:

O, önlerindekini de, arkalarındakini de bilir. Onlar ise, bilgi bakımından O'nu kavrayıp kuşatamazlar. (Taha Suresi, 110)

4. BÖLÜM

DNA’DAKİ OLAĞANÜSTÜ BİLGİ SAKLAMA KAPASİTESİ

Günümüzde bilgi saklama alanında gerçekleştirilen teknolojik ilerlemeler şaşırtıcı düzeydedir. Bilgisayar hard diskleri, CD'ler, disketler, taşıma diskleri ve benzeri teknolojik ürünler her geçen gün daha gelişmiş ve daha kullanışlı halleriyle kullanıma sunulmaktadır. Bilgisayar şirketleri, minimum alanda maksimum bilgi zarar görmeden nasıl depolanır; bu bilgi, gerektiğinde depolandığı alandan en hızlı nasıl geri alınıp kullanılır gibi sorulara çözüm aramaktadırlar. Her ne kadar bir CD'ye ansiklopedilerce bilgi sığdırılabilse de, yine de bu CD elinizle taşıyabileceğiniz kadarlık bir hacme sahiptir. DNA'nın bilgiyi minyatürleştirme, diğer bir deyişle sıkıştırma yeteneği ise, günümüz teknolojisinin çok ötesinde, şaşırtıcı bir boyuttadır. Kıyaslayacak olursak, Los Angeles, Güney California Üniversitesi'nden Leonard Adleman'ın yaptığı hesaplamalara göre, sadece 1 gram DNA, bir trilyon CD'ye eş değer bilgi saklayabilmektedir.38 Bu da bilginin, DNA üzerinde, bir CD'ye göre milyon kere milyon kez daha verimli saklandığını göstermektedir.39

İnsan DNA'sının hacmi bir milimetre küpün üç milyarda biri kadar (3 x 10-9 mm3) küçüktür.40 G. G. Simpson'a göre, bugüne kadar yaşamış, gelmiş geçmiş her canlı türünün bütün özellikleri bilgi olarak DNA'ya yüklense, toplam DNA hacmi bir çay kaşığının, ancak küçük bir kısmını doldururdu. Hatta geriye şu ana kadar yazılmış bütün kitapları saklayabilecek kadar boşluk kalırdı.41

Yeni bir teknoloji alanı oluşturan "DNA bilgisayarı"nın muciti Dr. Leonard Adleman ise, hücre ve DNA'daki mekanizma hakkında şunları söylemektedir:

Eğer hücrenin içine bakarsak kendi başımıza yapamayacağımız fevkalade makinalar görürüz. Bu muhteşem bir alet kutusudur.42

Ancak Darwinistlere göre, hücrenin içindeki on binlerce ciltlik kitaba eş değer dev bilgi bankası, sözde tesadüfler sonucu kendiliğinden oluşmuştur. Bir imkansızlığın üstüne hiç çekinmeksizin bir yenisini daha bina edebilen Darwinistlere göre, bir stadyumu dolduracak kadar büyük bir kütüphanenin bütün bilgileri, gözle görülmeyen bir boyuta yine tesadüf eseri zarar görmeden sıkıştırılmıştır. İşte Darwinistler böylesine bir imkansızlığı gözü kapalı savunmaktadırlar. Ancak ne hücre ne de onun bilgi bankası

olan DNA, şuursuz atomların tesadüfi olarak biraraya gelmesiyle oluşamaz. Canlılıların en küçük parçaları dahi belli bir amaca yönelik olarak yaratılmıştır ve her biri tesadüflere olanak tanımayacak kadar kompleks yapılardır. Sidney Üniversitesi'nden biyoloji profesörü Michael George Pitman, hayatın sadece cansız maddelerin toplamı olmadığını, Alman filozof Schoepenhauer'in şu ifadeleriyle dile getirmektedir:

... Her organizma tüm parçaları boyunca canlıdır ve bunlar hiçbir yerde -en küçük parçacıklarında dahi- sadece cansız maddelerin bir toplamı değildir.43

DNA'daki bilgi hacmini sayısal olarak ifade edecek olursak, 3-5 mikron (mikron: milimetrenin binde biri) çapındaki bir hücre içine, toplam 4 metre uzunluğundaki DNA molekülü sıkıştırılmış olarak paketlenmiştir. 100 trilyon hücrenin her birindeki DNA kodları art arda getirildiğinde ise, ortaya çıkan uzunluk, Güneş'e 600 kez gidiş-dönüş mesafesine eşittir.44 Bilimsel makaleleri ile tanınan moleküler biyolog Prof. Jerry Bergman, verdiği bir örnekte DNA'daki mühendisliği şöyle vurgulamaktadır:

Sizden 230 kilometre uzunlukta iki ayrı misina almanızı, bunu çifte sarmal haline getirmenizi ve sonra da bir basketbol topunun içerisine sığacak biçimde paketlemenizi istediklerini varsayın. Ayrıca, bu çifte sarmalın fermuar gibi açılıp kopyalanması gereksin... sonra kopyalanan parça dışarı çıkartılsın ve bu sırada misinalar kesinlikle birbirlerine karışmasın. Bu mümkün mü? Bu her gün vücudunuzdaki milyarlarca hücrede gerçekleşmektedir. Basketbol topunu insan hücresi boyutuna indirdiğinizde, ip de iki metreye yakın bir DNA zincirine dönüşecektir... DNA paketleme işlemi, hem kompleks ve hassas bir süreçtir hem de DNA'nın uzunluğunu 1 milyon kat azaltabilmeyi başardığı için son derece verimlidir.45

Moleküler biyolog Michael Denton ise DNA'nın bilgiyi sıkıştırma kapasitesindeki olağanüstülüğünü şu sözlerle dile getirmektedir:

... Hücrelerin aşırı derecede kompleks varlıklar oldukları açıktır. Hücredeki komplekslik bir jumbo jette bulunandan çok daha fazladır... sanki jumbo jetteki komplekslik insan gözünün göremeyeceği bir toz zerresine paketlenmiştir. Bu kadar kompleks olan bir şeyin, bu kadar küçük bir hacme nasıl sığdırıldığını anlamak çok zordur. Üstelik zerre büyüklüğünde bu jumbo jet, hiçbir çaba sarf etmeden kendisini çoğaltabilmektedir.46

DNA'nın bilgi saklama yeteneği o kadar verimlidir ki, bir insana ait tüm bilgiler, yalnızca bir gramın birkaç trilyonda biri kadar yere sığabilmektedir.47 Yale Üniversitesi'nden Prof. George Gaylord Simpson'a göre, yeryüzünde gelmiş geçmiş 1 milyar canlıya ait bilgi, kolaylıkla bir tuz taneciği içerisine sığdırılabilir.48 Ulusal İnsan Genomu Araştırma Enstitüsü

yöneticisi, aynı zamanda fizikçi ve genetikçi olan Prof. Francis S. Collins ise DNA ile ilgili çalışmaları sonucunda şunları ifade etmektedir:

Watson ve Crick, DNA'nın çifte sarmal yapısını ortaya çıkarttıklarından bu yana elli sene geçti. Şimdi DNA üzerinde kayıtlı bilginin hassaslığı üzerinde düşünebilmek çok muhteşem... Bu dijital kod, insan vücudundaki her hücrede kolaylıkla kopyalanabilen, inanılmaz miktarda bilginin saklanmasına imkan tanıyor. Çifte sarmal şeklindeki DNA, baz çiftlerinden meydana geliyor ve hücre çekirdeğindeki insan genomu içerisinde bunlardan üç milyar tanesi paketlenmiş halde duruyor... Bu üç milyar harf insan vücudundaki tüm biyolojik özellikleri yönlendirebiliyor.49

Ünlü moleküler biyolog Michael Denton ise "biyolojik bilginin, hücre çekirdeğinin minik hacmi içerisinde paketlenmesine imkan sağlayan, DNA'nın paketleme özellikleri"nin, insan için özel olarak düzenlendiğini ifade etmektedir.50 DNA, söz konusu sıkıştırma kapasitesine sahip olmasaydı, hücrenin, düzensiz DNA iplikçiklerini kapsayabilecek biçimde, çok daha büyük olması gerekecekti. Fakat hücrelerin daha büyük olmaları mümkün değildir. Çünkü hücrenin oksijen ve besin kaynakları, ancak hücrenin mevcut çapı kadar mesafede verimlidir.51 Bu bakımdan hücrenin büyüklüğü, dolayısıyla DNA'nın sıkıştırma yeteneği, insan açısından hayati derecede önemlidir.

Bu muhteşem paketleme sistemi, DNA molekülünün, kıvrılma ve uzun sarmallar oluşturma yetenekleri sayesinde mümkün olmaktadır. Bu uzun sarmallar da, bükülerek iç içe geçmiş, düzenli sarmallar meydana getirirler. Böylece her hücrenin çekirdeğinde, ileri düzeyde bir mühendisliğe sahip paketleme teknolojisi görülür. Yüce Rabbimiz'in hücrelerimizde yarattığı bu paketleme sistemi ile, milyonlarca kilometrelik DNA harfi gözle göremediğimiz bir boyutta saklı durmaktadır.

İnsan Hücresindeki Dev Ansiklopedi

DNA'da kayıtlı bulunan bilginin miktarı olağanüstüdür. Öyle ki, gözle görülmeyen tek bir DNA molekülünde, tam bir milyon ansiklopedi sayfasını dolduracak miktarda bilgi bulunur. Dikkat edin; tam 1.000.000 ansiklopedi sayfası... Diğer bir deyişle, her bir hücrenin çekirdeğinde, insan vücudunun işlevlerini kontrol etmeye yarayan, bir milyon sayfalık bilgi kodlanmıştır. Bu miktarı şöyle bir örnekle zihnimizde daha iyi canlandırabiliriz: Dünyanın en büyük ansiklopedilerinden birisi olan 23 ciltlik "Encyclopedia Britannica"nın bile toplam 25 bin sayfası vardır. Bu durumda, karşımıza olağanüstü bir tablo çıkar. Mikroskobik hücrenin içindeki, ondan çok daha küçük bir çekirdekte, milyonlarca bilgi içeren dünyanın en büyük ansiklopedisinin 40 katı büyüklüğünde bir bilgi deposu saklı durmaktadır. Bu da

920 ciltlik, dünyada eşi, benzeri olmayan dev bir ansiklopedi demektir. Yapılan tespitlere göre, bu dev ansiklopedi yaklaşık 5 milyar farklı bilgiye sahiptir. Bu son iki kelimeyi tekrarlayalım; "bilgiye sahiptir"...

İşte burada durup, ağzımızdan kolayca çıkan bu iki kelime üzerinde düşünmemiz gerekir. Bir hücrenin içinde milyarlarca bilgi olduğunu söylemek kolaydır. Ancak, burada sözünü ettiğimiz bir bilgisayar veya kütüphane değil, yalnızca protein, yağ ve su moleküllerinden oluşan, milimetreden 100 kat daha küçük bir alandır. Bu küçücük molekül kümesinin içinde, değil milyonlarca bilgi, tek bir bilginin muhafaza edilmesi bile son derece hayret verici bir mucizedir. Üstelik benzetme amacıyla kullanılan "kitap", "ansiklopedi" gibi kavramlar bilgi saklayan, fakat cansız ve durgun kaynaklardır. İçindeki bilgilerin okunması ve talimatların yerine getirilmesi için bilinç sahibi birisine ihtiyaç vardır. Fakat DNA'dan bahsettiğimizde, sadece bilgi saklayan değil, bu bilgiyi kullanan, uygulayan canlı bir bilgi kaynağından bahsetmiş oluruz.

Gözle göremediğimiz, çapı milimetrenin milyarda biri büyüklüğünde olan, atomların yan yana dizilmesiyle oluşmuş bir zincir, böyle bir bilgiye ve hafızaya nasıl sahip olabilir? Bu soruya şunu da ekleyelim: Vücudunuzdaki 100 trilyon hücreden her biri bir milyon sayfayı ezbere biliyorken, acaba siz zeki ve şuurlu bir insan olarak hayatınız boyunca kaç ansiklopedi sayfası ezberleyebilirsiniz? Tüm bu sorular vicdan ve akıl sahibi herkesi, hücrenin üstün bir aklın, üstün bir ilmin eseri olduğu gerçeğine götürecektir. Evrimcilerin iddia ettiği gibi tesadüflerle, değil milyarlarca hücreden oluşan bir canlı, tek bir hücredeki DNA'nın dahi meydana gelmesi mümkün değildir. Herşeyin Yaratıcısı Yüce Allah'tır. Bir Kuran ayetinde Allah şöyle buyurur:

Onlar, Allah'ın kadrini hakkıyla takdir edemediler. Şüphesiz Allah, güç sahibidir, azizdir. (Hac Suresi, 74)

DNA'daki, Bilgisayarlardan İleri Bilgi Saklama Teknolojisi

Günümüzde, büyük miktarlarda bilginin saklanabildiği en ileri teknoloji bilgisayarlardır. Bundan 50 yıl önce, oda büyüklüğündeki bir bilgisayarın sahip olabildiği bilgiyi, bugün küçük "disk"ler saklayabilmekte... Ancak DNA ile bilgisayarı karşılaştırdığımızda, insan zekasının asırlardır edindiği bilgi birikimi ve yıllar süren çabaları sonucunda geliştirdiği bu son teknolojinin, daha DNA'nın bilgi saklama kapasitesine yaklaşamadığını görürüz.

DNA, milimetrenin sadece iki milyonda biri kalınlığındadır. Bu olağanüstü inceliğine ve 4 metre uzunluğuna rağmen, DNA şeritleri birbirine

dolanmaz. Özel yapısı sayesinde, hücrenin çekirdeğinde mükemmel bir şekilde katlanan DNA, benzersiz bir mühendislik projesi örneğidir. Bilgisayar mühendisleri için olabildiğince küçük parçalarda, olabildiğince büyük miktarda bilgi saklamak ana hedeflerden biridir. Şu anda yeryüzünde bilinen en üst seviyedeki saklama kapasitesi DNA molekülüne aittir.52 Microsoft Yazılım Şirketi'nin yöneticisi Bill Gates, The Road Ahead (Ötedeki Yol) isimli kitabında şöyle yazmaktadır:

İnsan DNA'sı, bir bilgisayar programına benzer, ancak bizim şu ana kadar üretebildiklerimizden çok, çok daha gelişmiştir.53

Ünlü Amerikan filozofu Prof. Daniel Dennet, Darwin's Dangerous Idea (Darwin'in Tehlikeli Fikri) adlı kitabında DNA'daki bilgi yoğunluğunu şöyle tarif etmektedir:

Bilgisayar çağının "mühendislik harikalarına" alışkın olmamıza rağmen, DNA ile ilgili gerçekleri kavramak çok güç. Molekül boyutundaki bu makineler kopyalama yapıyorlar. Aynı zamanda editörlük yapan enzimler, inanılmaz bir hızla hataları düzeltiyor. Onların yaptıkları işin çapına, hala süper bilgisayarlar bile erişemiyor. Biyolojik makro moleküllerin saklama kapasitesi, günümüzdeki örneklerinin derecelerce üzerinde.54

DNA'daki kodların dizilimi, bilgisayar sistemindeki sayı dizisine benzer. Bilgisayar ortamında sayılar bir görüntüyü, örneğin bir bilgisayar oyununu çalıştıran talimatları veya bir kitabın metnini saklayabilir. DNA'da bulunan kodlar da yeni proteinler üretmeye yarayan bilgiyi saklar.55 Ancak hiçbir bilgisayar mühendisi, gözle görülmeyen bir alanda, tam 1 milyon ansiklopedi sayfası kadarlık bilgiyi saklayan DNA'yı taklit edemez. DNA'nın tesadüflerle ortaya çıktığını iddia etmek, en gelişmiş bilgisayarın tesadüflerle ortaya çıkmış olabileceğini iddia etmekten çok daha akıl dışıdır. DNA, tüm açıklığıyla Allah'ın üstün yaratmasının delillerini sergilemektedir. Allah Kuran'da benzersiz yaratmasını şöyle bildirmektedir:

Gökleri ve yeri bir örnek edinmeksizin yaratandır… (En'am Suresi, 101)

DNA'daki Dev Bilgi Kapasitesini Anlatan Şaşırtıcı Karşılaştırmalar

Bilim adamları, insandaki genetik bilginin fazlalığını vurgulamak için, ölçü birimleri kullanmak yerine, çeşitli benzetmelere başvurmaktadırlar. DNA'daki bilgi kapasitesinin genişliğini vurgulayan örneklerden bir kısmı şöyledir:

*** İnsan genomundaki bilgi, alfabe kullanılarak yazılabilseydi, her biri 1.000 sayfa olan ve her sayfasında 3.000 harf bulunan 1.000 adet kitaba sığardı.56

1.000 kitap x 1.000 sayfa x 3.000 harf = 3.000.000.000 harf (3 milyar harf)

*** İnsan genomundaki üç milyar genetik harf, tek bir satıra yazılsaydı, Kuzey Kutbundan Ekvatora kadar uzanırdı. Günde sekiz saat, yılda 220 gün daktiloda çalışan bir kişi, dakikada 300 harf yazma hızıyla bu görevi tamamlamak için tam 95 yıl çalışmak zorunda kalırdı.57

*** Eğer genetik bilgi, yazılı hale getirilseydi, 160 sayfalık kitaplardan 12.000 adet gerekirdi. 16 MB (megabayt: bilgisayarda 1 milyon adet en küçük bilgi birimi) kapasiteli bilgisayar çipleriyle kıyaslandığında ise, insanın DNA şeridi bundan 1.400 kat daha fazla bilgi saklayabilir.58

*** Eğer 2 mm çapındaki toplu iğne ucu, DNA molekülünün kalınlığına sahip bir iplik olana dek çekilerek uzatılsaydı, Ekvator'dan 33 kat daha uzun olurdu.59

*** DNA üzerindeki bilgi bir kütüphaneyi dolduracak 100 adet 30 ciltlik ansiklopedi seti alabilecek kapasitededir.60

*** DNA'daki bilgiler, kitaplar halinde üst üste konulsaydı, kitapların yüksekliği 70 metre olurdu. Ya da bu bilgilerle, 200'e yakın 500'er sayfalık telefon rehberi doldurulabilirdi.61

*** İnsan vücudundaki bütün hücrelerin DNA'ları düzleştirilip, uç uca eklenirse yaklaşık 50 milyar kilometre uzunluğunda olacaktır. Bu uzunluk Dünya'dan Güneş Sistemi'nin ötesine ulaşmak için yeterlidir. Işığın, vücudunuzdaki tüm DNA'lar boyunca yolculuk edebilmesi için, yaklaşık 2 gün gerekirdi.62

*** Genetik uzmanı Profesör Jérôme Lejeune'e göre, Dünya üzerinde yaşayan tüm insanlara ait genetik bilgi, birkaç aspirin tabletinden büyük olmayacak DNA üzerinde saklanabilir.63

*** İnsanın tek bir hücresindeki DNA'da, tam 1 milyon ansiklopedi sayfasını doldurabilecek miktarda bilgi bulunur. Bir kimse kendi genetik bilgisini okumaya kalkışsa buna ömrü yetmez. Her gün, 24 saat boyunca, hiç durmadan, saniyede bir DNA şifresi okuyacak olsa, bu işlemin tamamlanması için 100 yıl geçmesi gerekirdi.

*** DNA molekülündeki bilgi yoğunluğunu zihninizde canlandırabilmek için, bir toplu iğne ucuna sığacak miktarda DNA'nız olduğunu varsayın. Şimdi bu bilginin 160 sayfadan oluşan kitaplarda yazılı olduğunu düşünün. Bu kadar küçük miktarda bir DNA içerisinde, 160 sayfalık bu kitaplardan 15 trilyon (15 x 1012) kadar sığabilirdi. Eğer bu kadar kitap elinizde olsaydı ve hepsi üst üste dizilseydi, Dünya ile Ay arasındaki mesafenin (384.000 km) 500 katı kadar mesafeye uzanırdı. Ya da bu kitaplar yeryüzünde yaşayan ortalama 6 milyar insana eşit olarak dağıtılsaydı, her kişiye 2.500 kitap düşerdi.64

Bu örneklerde ifade edilmeye çalışılan uçsuz bucaksız bilgi, her hücrenin çekirdeğinde, gözle görülmeyen bir boyutta depolanmaktadır. Büyük bir kütüphaneye eş değer bilgi depolayan DNA'nın, yaklaşık 100 trilyon hücrede bulunması, bu kütüphaneden 100 trilyon kopya olması demektir. Bu bilgi hazinesini insanoğlunun ulaştığı bilgi seviyesiyle karşılaştırmak istersek, örnek verebileceğimiz benzer bir büyüklük bulamayız. Bir de bu miktarı, Dünya üzerinde şu anda yaşayan 6 milyar insan ve beraberinde yaşayıp ölmüş milyarlarca insan sayısıyla çarparsak, karşımıza kavranması güç büyüklükte, uçsuz bucaksız bir bilgi miktarı çıkar. Üstelik burada sadece insanın genetik bilgisinden bahsetmekteyiz. Bir de yeryüzünde gelmiş geçmiş milyonlarca canlı türünün genetik bilgisini dikkate alırsak, bu miktar aklın sınırlarını zorlayan boyutlara ulaşır. Her türlü bilginin sahibi Yüce Rabbimiz'in DNA'da tecelli eden ilmi, tesadüf iddialarını yerle bir etmektedir. Bir ayette şöyle buyrulmaktadır:

Hayır, Biz hakkı batılın üstüne fırlatırız, o da onun beynini darmadağın eder. Bir de bakarsın ki, o, yok olup gitmiştir. (Allah'a karşı) Nitelendiregeldiklerinizden dolayı eyvahlar size. (Enbiya Suresi, 18)

DNA, Sonsuz Bilgi ve Akıl Sahibi Allah'ın Sanatının Örneklerindendir

Evrim teorisinin temel iddiaları "kör tesadüf"lere dayanır, oysa tesadüf bilgi oluşturmaz. Bir gün bir kağıt üzerinde kanseri tedavi eden bir ilacın formülü yazılı olarak bulunsa, bu bilim adamını bir an önce bulmak, hatta kendisine ödül vermek için tüm ilgili merciler seferber olur. Kimse, "Acaba bu yazı, kağıda mürekkebin dökülmesi ile mi oluştu?" diye düşünmez. Akıl sahibi, sağlıklı düşünen her insan bu yazıyı ancak kimya, fizyoloji, onkoloji (kanser hastalıklarını inceleyen bilim dalı) ve farmakoloji (ilaç-

ları inceleyen bilim dalı) üzerine ihtisas sahibi olan birinin yazmış olacağını düşünecektir.

Evrimcilerin DNA'daki bilginin kaynağını "tesadüf"lerle açıklamaya çalışmaları, okuduğunuz bu yazının tesadüfen oluştuğunu iddia etmekle kıyas olmayacak büyüklükte bir mantık bozukluğudur. Çünkü DNA'da, vücuttaki 100 bin çeşit proteinin her birine ait detaylı moleküler formüller ve bunların üretimi esnasında uyulacak hassas talimatlar yazılıdır. Bunun yanı sıra diğer hücrelerle iletişimde uyulacak haberleşme protokolleri, bunun için kullanılacak mesajcı hormonların üretim planları ve bunlar gibi sayısız çeşitlilikteki başka bilgiler de DNA'da yazılıdır.

DNA'nın ve içerdiği uçsuz bucaksız bilginin kendi kendine oluştuğunu iddia etmek ciddi bir mantık çöküntüsüdür. İnsan Genomu Projesi'ni yürüten Celera Genomics şirketinin konu hakkındaki en önemli uzmanlarından biri olan Gene Myers, DNA'daki bilginin olağanüstülüğünü şöyle ifade etmektedir:

Biz de henüz anlamış değiliz... metafizik, doğaüstü bir unsur var. Beni gerçekten hayrete düşüren hayatın mimarisi... Sistem inanılmaz derecede kompleks... Burada [DNA'da] çok müthiş bir akıl var. Böyle düşünmenin bilim dışı olduğuna inanmıyorum. Diğerleri öyle düşünebilir, fakat ben değil."65

Kitabın ilerleyen bölümlerinde yer alan DNA'nın kökeni ile ilgili evrimci iddialar, "çözülememiş bir sır" gibi ifadelerle doludur. Kimi zaman da yukarıda görüldüğü gibi DNA'daki olağanüstülük üstün bir akıl ifadesiyle açıklanmaya çalışılmaktadır. Kimi bilim adamlarının ifade edemediği ama hayran kaldığı bu akıl ve bilgi, Yüce Rabbimiz Allah'ın sonsuz aklının ve sonsuz bilgisinin bir yansımasıdır. Bir Kuran ayetinde şöyle buyurulur:

Allah, göklerin ve yerin nurudur. O'nun nurunun misali, içinde çerağ bulunan bir kandil gibidir; çerağ bir sırça içerisindedir; sırça, sanki incimsi bir yıldızdır ki, doğuya da, batıya da ait olmayan kutlu bir zeytin ağacından yakılır; (bu öyle bir ağaç ki) neredeyse ateş ona dokunmasa da yağı ışık verir. (Bu,) Nur üstüne nurdur. Allah, kimi dilerse onu Kendi nuruna yöneltip-iletir. Allah insanlar için örnekler verir. Allah, herşeyi bilendir. (Nur Suresi, 35)

5. BÖLÜM

DNA MOLEKÜLÜNDEKİ ŞİFRE BİLİMİ

Vücudunuzun her hücresinde dünyada hiç kimsenin konuşmadığı bir dilde yazılmış, müthiş bir bilgi hazinesi saklıdır. Bu dilin alfabesi sadece dört harften meydana gelir ve her harf, "baz" veya "nükleotid" denilen kimyasal bir molekülü temsil eder. "Kodon" adı verilen genetik kelimeler de bu harflerden oluşmaktadır. Dört harfli bu DNA dili, Adenin, Timin, Guanin ve Sitozin (Cytosin) moleküllerinin A, T, G ve C harflerinden oluşur. İşte çekirdekteki bilgi bankasında yer alan bilgiler de, bu dört harfli alfabe ile kodludur. A, T, G, C harflerinin yüzlercesi birarada ele alındığında, uzun, anlamlı cümleler ortaya çıkar. Bu cümleler, vücuttaki işlemlerin nasıl yapılacağını tarif eden, bunlara dair talimatlar içeren "genler"dir. Bu harflerin milyonlarcası ise, anlamlı bir sıralama ile üst üste dizilerek DNA molekülünü oluştururlar. Moleküler biyolog David S. Goodsell, Our Molecular Nature (Moleküler Doğamız) adlı kitabında DNA molekülünden şu sözlerle bahsetmektedir:

DNA belki de moleküllerin en güzelidir, fakat nadide bir kitap gibi gerçek güzelliği cildinde değil, içinde kullanılan kelimelerde saklıdır.66

İnsanın bütün fiziksel özellikleri, bu özel dil vasıtasıyla kodlanarak hücre çekirdeğine depolanmıştır. Canlının vücut şekli, her organa ait iş bölümü ve bu organların çalışma düzenleri, hücre içinde üretilmesi gereken proteinlerin genetik kodları, üretilecek proteinlerin miktar kontrolleri gibi hayati işler, DNA üzerinde kodlanmıştır. Şifrelenerek yazılmış bu dev eser, insan henüz tek bir hücre halindeyken bile, kişinin tüm bedeni hakkındaki bilgiye sahiptir. Diğer bir deyişle, daha henüz insan oluşmadan evvel, vücudunun kapsamlı planı tek bir molekül üzerinde hazırdır.

Hücre çekirdeğindeki depolanmış bilgilerin şifreleme sistemini anlatırken, DNA'yı oluşturan nükleik asitler için yine harf benzetmesini kullanmaya devam edeceğiz. Bu harfler, önceki bölümde incelediğimiz gibi ikişerli olarak karşılıklı eşleşerek birer basamak oluştururlar. Bu basamaklar ise üst üste eklenerek "gen"leri meydana getirirler. DNA molekülünün bir bölümü olan her bir gen, insan vücudundaki belli özellikleri kontrol eder. Boyun uzunluğu, gözün rengi, burnun, kulağın, kafatasının yapısı gibi sayısız özellik, ilgili genlerin emriyle meydana gelir. Bu genleri, üzerinde A-T-

G-C harflerinden oluşmuş yazılar olan bir kitabın sayfalarına benzetebiliriz.

İnsan hücresindeki DNA'larda yaklaşık 30.000 civarında gen bulunur. Her gen, karşılığı olduğu protein türüne göre, sayıları 1.000 ile 186.000 arasında değişen nükleotidlerin özel bir sıralamada dizilmesinden oluşur. Bu genler insan vücudunda görev yapan yaklaşık 200.000 civarındaki proteinin kodlarını saklar ve bu proteinlerin üretimini denetler. Bu 30.000 genin içerdiği bilgi DNA'daki toplam bilginin yalnızca % 3'ünü teşkil eder. Geriye kalan % 97'lik bölüm ise günümüzde hala bilinmemektedir. Ancak bu bölümde hücrenin faaliyetleri ile ilgili hayati bilgiler bulunduğu anlaşılmıştır. (Detaylı bilgi için bkz. DNA Mucizesi Evrim Teorisini Nasıl Geçersiz Kılmaktadır? Bölümü)

Genler kromozomların içinde bulunur. Her insan hücresinin (üreme hücreleri hariç) çekirdeğinde 46 kromozom vardır. Her bir kromozomu, gen sayfalarından meydana gelmiş bir cilde benzetirsek, hücrede insanın tüm özelliklerini içeren 46 ciltlik bir "hücre ansiklopedisi" vardır diyebiliriz. Bu hücre ansiklopedisi daha evvel belirttiğimiz gibi tam 920 ciltlik Britannica Ansiklopedisi'nin içerdiği bilgiye eş değerdir.

Her insanın DNA'sındaki harflerin dizilimi farklıdır. Şu ana kadar dünya üzerinde yaşamış milyarlarca insanın tümünün birbirinden farklı olmalarının sebebi de budur. Organların temel yapı ve işlevleri her insanda aynıdır. Ancak herkes o kadar ince farklılıklarla o kadar ayrıntılı ve özel yaratılır ki, bütün insanlar tek bir hücrenin bölünmesiyle meydana geldikleri ve aynı temel yapıya sahip oldukları halde, milyarlarca farklı görünümde insan ortaya çıkmaktadır.

DNA'daki harflerin diziliş sırası insanın yapısını en ince ayrıntılarına dek belirler. Boy, göz, saç ve cilt rengi gibi özelliklerin yanı sıra, vücuttaki 206 kemiğin, 600 kasın, 10.000 işitme siniri ağının, 2 milyon optik sinir ağının, 100 milyar sinir hücresinin, 130 milyar metre uzunluğundaki damarların ve 100 trilyon hücrenin planları, tek bir hücrenin DNA'sında mevcuttur. Kanadalı bilim yazarı Denyse O'Leary DNA'daki bilgiden şu ifadelerle bahsetmektedir:

Bilginin asıl şaşırtıcı olanı DNA'da yazılı eserdir. Tekrar eden bir dizilimi yok. Fakat diğer bilgi ile bağlantılı bir dizilimi var ve çok kompleks. Örneğin kedinin embriyosundaki DNA, embriyonun yavru bir kedi olması için çok kompleks talimatlar içerir.67

Şimdi bu bilgilerin ardından düşünelim: Bir kelime bile, yazan bir kişi olmadan oluşamadığına göre, insan hücresindeki milyarlarca harf nasıl oluşmuştur? Bu harfler nasıl olup da böyle mükemmel ve kompleks bir bedenin eşsiz planını oluşturacak bir düzende, birbiri ardına anlamlı bir şe-

kilde dizilmiştir? Eğer bu harflerin düzeninde çok ufak bir değişiklik olsaydı, el parmaklarınız ayağınızda, gözünüz karnınızda yerr alabilir ya da başınız ters yöne dönük olabilirdi. Kollarınız çok kısa ya da uzun olabilir veya dudaklarınız birbirine bitişik olabilirdi. Şu anda düzgün bir insan olarak yaşam sürdürebiliyorsak, bu ancak Yüce Rabbimiz'in izniyledir. Allah her insanın DNA'sındaki harflerin düzenini buna vesile kılmıştır. Bir ayette Allah şöyle buyurmaktadır:

O Allah ki, yaratandır, (en güzel bir biçimde) kusursuzca var edendir, 'şekil ve suret' verendir. En güzel isimler O'nundur. Göklerde ve yerde olanların tümü O'nu tesbih etmektedir. O, Aziz, Hakimdir. (Haşr Suresi, 24)

DNA Molekülü Kodlu Mesajlar İçerir

DNA molekülünde, atomların kendine has dizilimi, maksimum şifreyi, minimum alanda taşıyabilecek üstün bir yaratılışa sahiptir. DNA molekülü üzerinde kayıtlı genetik şifre, hücre çekirdeğine kimyasal formüllerle yazılmıştır. Ancak bahsettiğimiz şifre ne bilgisayar ortamında ne de kağıt üzerindedir. Şifrelemeyi oluşturan her bir "harf", aslında belirli kimyasal özelliklere ve üç boyutlu özel bir yapıya sahip birer moleküldür. Kimya profesörü Arthur Ernest Wilder-Smith bir kitabında DNA molekülündeki mesaja şöyle dikkat çekmektedir:

Bütün biyolojik hücreler hücre çekirdeğindeki DNA moleküllerinde kodlu şekilde bulunan program tarafından yönlendirilirler... Bütün kimyasal metabolizma kod tarafından önceden programlanmıştır... Bu tür bir sistemi teorik olarak anlatabilmek için gerekli olan, çok uzun açıklamalardan kaçınmak için, genetik kod sisteminin ana özelliklerini birkaç benzetme ile anlatacağız. Uluslararası olarak kabul gören acil yardım çağrısı "SOS"tir. Bu çağrı şifrelenmiş halde bilgi içerir ve aynı zamanda ...- - -... (üç nokta, üç çizgi, üç nokta) olarak da gösterilebilir. Burada noktalar ve çizgiler Mors alfabesinin iki harfini temsil eder. Alfabemizdeki "S" harfi "..." ile, "O" harfi ise "- - -" ile gösterilir. Mors alfabesini çeşitli yöntemler kullanarak saklayabilir ya da iletebiliriz. Örneğin bu harfler bir kağıt üzerine yazılabilir, şekerle doğum günü pastası üzerine çizilebilir, ya da bir uçak duman kullanarak gökyüzüne aynı harfleri yazabilir... Verilen mesaj ve bilgi aynı kalır, hangi ortamda iletilirse iletilsin içerik "SOS" şeklindedir. Mors şifresindeki noktalar ve çizgiler, hatta bir ip üzerinde düğümlerle gösterilebilir. Çizgi büyük bir düğümle, nokta da daha küçük bir düğümle gösterilebilir. Bu durumda Mors şifresiyle yazılmış mesajın iletilmesi için kağıt zemine ihtiyaç duyulmaz. Bir ip bile bunun için yeterlidir. Buna benzer bir

sistem kullanılarak, tek ve çift düğümler içeren bir ip kullanılarak Goethe'nin "Faust" eseri yazılabilir.68

Yukarıdaki alıntıda da ifade edildiği gibi, bilginin içeriği aktarılış şeklinden bağımsızdır. Dolayısıyla sadece DNA'daki bazların sıralaması değil, DNA'nın içerdiği kodlu bilgi, mesaj da dikkat çekicidir. Bilim yazarı Richard Milton DNA'daki mesajın kodlanmasındaki hassas düzene şöyle dikkat çekmektedir:

... Bir programdaki bütün talimatlar, hem bilgisayarın donanımında ani etkiler yapması hem de programın diğer bölümlerini etkilemesi bakımından programcı tarafından çok dikkatlice düşünülmelidir. Programcının talimatları yazmak için kullandığı harfler ve rakamlar, program lisanının dil yapısına ve kelimelerine göre mutlak kesinlikte yazılmalıdır ki, bilgisayar sistemi fonksiyon görebilsin. En önemsiz bir hata bile, bütünü etkileyen bir bozukluğa sebep olabilir. Örneğin 1977'de NASA'nın Cape Canaveral'den bir uyduyu havaya fırlatması araç havalandıktan kısa bir süre sonra faciayla sonuçlandı. NASA mühendislerinin daha sonra yaptıkları araştırmada, kazaya bilgisayarın rehber sistemindeki bir yanlışlığın sebep olduğu ortaya çıktı -rehber programda basit bir virgül unutulmuştu-. En basit lisanla -örneğin basic- en basit bir bilgisayar işlemini programlamak isteyen biri, problemi anlayacaktır. Söz diziliminde en ufak bir hata yaparsanız, bir harfi atlarsanız, bir noktayı ya da boşluğu bile, program işlemez. Aynı şekilde her bir nükleotid kesinlikle doğru düzende yazılmalıdır ve dölün varlığını sürdürebilmesi için DNA molekülünde kesinlikle doğru yerde olmalıdır. İnsanlardaki, hayvanlardaki ve bitkilerdeki temel fonksiyonel bozukluklar da tek bir DNA molekülünün veya bu moleküldeki tek bir nükleotidin kaybı ya da yer değiştirmesiyle olur.69

Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'nden bilgi teorisi ve resmi diller konusunda uzman Prof. Murray Eden, "Var olan hiçbir resmi dil, cümleleri ifade eden sembol diziliminde, rastgele değişimleri tolere edemez. Anlam hemen her zaman bozulur. Herhangi bir değişim, sentaks [cümle bilgisi] olarak kurallara uygun olmalıdır."70 diyerek, bir dilin sembolleri rastgele karıştırıldığında anlamın daima bozulacağını ifade etmektedir. Ardından da bu kuralın genetik bilgiyi oluşturan DNA dili için de geçerli olduğunu dile getirmektedir.

Tüm bu açıklamalar DNA'da karşımıza çıkan bilginin tesadüf eseri var olamayacağını göstermektedir. Evrimcilerin bu hayali iddialarına karşı, "kriptoloji" denilen ve bilginin güvenliğini sağlayan matematiksel şifre bilimini de örnek verebiliriz. Bu bilim dalının amaçlarından biri, bilginin okunmasını ve değiştirilmesini engellemektir. Örneğin bir "hacker" (izni olmadan başkasının bilgisayar ağına giren kişi) internet ortamında iki kişi

arasındaki haberleşmeleri takip edebilir ve bu haberleşmelerde gönderilen bilgiler üzerinde değişiklik yapabilir. Bu bakımdan bilginin içeriğinin korunması, orijinal kayıtların saklanması da önemli bir konudur. İletilecek bilginin güvenliği ne kadar önemliyse, kullanılan şifreleme yöntemi de o derece önem taşır ve zorlaşır. Bunun için bilgilerin herkes tarafından kolaylıkla anlaşılmasını engelleyen özel yazılımlar kullanılır. Bu yazılımı ancak belirli kişiler okuyabilir ve değiştirebilir. Yetkisiz kişilerin müdahalesini engellemek için de, bilgilerin doğruluğu güvenlik sistemleriyle teyit edilir.

Genetik bilginin ise, insan hayatını doğrudan ilgilendirdiği için hiçbir değişikliğe uğramaması gerekir. Ancak bu derece önemli bir bilgi hazinesinin hücre içinde saklı olduğunu bilim adamları ancak elli yıl kadar önce fark etmişlerdir. Halbuki insan ilk yaratıldığından beri bu değerli bilgi, çekirdeğin içinde koruma altındadır ve özel bir şifre ile şifrelenmiştir. Bu molekülle ilgili her detay Allah'ın üstün yaratmasının örnekleriyle doludur. DNA bizlere şu soruların cevabını düşündürmelidir:

- Mükemmel bir beden inşa edecek bilgiye kim sahiptir?
- Bilgiyi canlı bir doku içinde kim saklamaktadır?
- Bu kadar kapsamlı bilgiyi, küçücük bir mekana kim, nasıl sığdırmaktadır?
- Bu bilginin önemli olduğunu bilip, kim koruma altına almıştır?
- Bilgiyi kim şifrelemektedir ve bunun tercümesini kim yapmaktadır?
- Bilginin deşifresi sırasında eksikliğe, bozulmaya uğramaması için kim tedbir almaktadır?
- Bilginin diğer nesillere aktarılması ve bunun için nasıl bir yöntem izlenmesi gerektiğini kim bilmektedir?
- Dokular yenilendikçe ve hücreler bölünerek çoğaldıkça, bu bilgiyi yeni hücrelere kim, nasıl kopyalamaktadır?

Daha sayfalarca sorabileceğimiz tüm bu sorular, bizi üstün akıl ve bilgi sahibi Yaratıcımızın varlığına götürür. DNA, "... Herşeyi 'sapasağlam ve yerli yerinde yapan' Allah'ın sanatı (yapısı)dır..." (Neml Suresi, 88) Kuran'da Allah insanın yaratılışındaki düzeni şöyle bildirmektedir:

Ey insan, 'üstün kerem sahibi' olan Rabbine karşı seni aldatıp-yanıltan nedir? Ki O, seni yarattı, 'sana bir düzen içinde biçim verdi' ve seni bir itidal üzere kıldı. Dilediği bir surette seni tertib etti. (İnfitar Suresi, 6-8)

Bir canlının tüm vücut işlevleri hakkında nelere ihtiyaç duyduğunu açıklayan bir eserin yazılması için, eserin sahibinin, bu canlı-

nın vücut yapısının tüm detaylarına hakim olması, atom ve molekül seviyesinde hücre faaliyetlerinin nasıl yürütüleceğini tümüyle bilmesi ve bebeklik çağından ölümüne dek geçirebileceği her döneme ait özel ihtiyaçlarını ve gereksinimlerini ölçüyle tespit etmesi gerekir. Rabbimiz Allah bu bilgilerin tek sahibidir ve insanı "bir ölçüyle biçime sokmuştur". (Abese Suresi, 19)

Ayrıca unutmamak gerekir ki, sadece insanların değil, yeryüzündeki tüm canlıların; bakterilerin, virüslerin, böceklerin, atların, bitkilerin de hücrelerinde kendilerine ait birer DNA'ları vardır. Her birinin DNA'sının içindeki bilgiler de ait olduğu canlının kendi vücut yapısının detaylı planını ve ihtiyaçlarına yönelik özel bilgileri içerir. Yeryüzünde milyonlarca canlı türü olduğu düşünülürse, bu bilginin miktarı ve kapsamı daha iyi anlaşılacaktır. Her canlıyı en başından tüm ihtiyaçlarına yönelik bilgilerle donatan ve bu bilgiyi hücrelerinin içine yerleştiren, farklı türler için ayrı DNA dizilimleri yaratan Yüce Rabbimiz'dir.

4 alfabeli DNA dilinden 20 alfabeli protein diline tercüme

Önceki bölümlerde ifade ettiğimiz gibi, hücre içindeki bilgi bankası, DNA üzerindeki A, T, G ve C harfleri ile gösterilen dört kimyasal bazla kodlanmıştır. Ancak DNA'da kayıtlı bu bilginin kullanılabilmesi için, 4 harfli DNA dilinden 20 harfli protein diline çevrilmesi gerekir. DNA'daki bilgi, ancak bu çeviri işlemi neticesinde, proteinler için anlamlı hale gelir. Ünlü kimyager Prof. Wilder Smith iki dil arasında tercüme yapan bir sistemin zorluğuna şu kelimelerle dikkat çekmektedir:

Bir dilden bir başkasına çeviri yapılması, bilgisayarda programlanabilecek en zor şeylerden birisidir. Çevirinin tatmin edici seviyede olması için, bilgisayara geniş kapsamlı ve ileri derecede komplike programların özenle yüklenmesi gerekir. Amerikalılar, Rusça'dan İngilizce'ye otomatik çeviri yapmak için milyonlarca dolar harcamıştır. Yirmi yıllık çalışmanın ardından hala bağımsız olarak ifadeler içeren Rusça'yı, makinenin çalışmasını düzenli olarak denetleyen iyi bir çevirmen olmaksızın, İngilizce'ye çevirebilen bir makine bulunmamaktadır. Deyimlerin bir dilden diğerine makineyle tercümesi o kadar zor bir işlemdir ki, makinenin önceden programlanması yine de yeterli olmamaktadır.71

Yukarıdaki alıntıda da ifade edildiği gibi iki dil arasında eksiksiz ve doğru bir tercümenin, teknik bir program aracılığıyla yapılması mümkün görünmemektedir. Halbuki DNA dilinin protein diline nasıl çevrileceği DNA'da önceden programlanmıştır ve bu sistem milyarlarca insanın tril-

yonlarca hücresinde kusursuz bir şekilde çalışmaya devam etmektedir. Kanadalı bilim yazarı Denyse O'Leary ise 4 harfli gen dili ile 20 harfli protein dili arasındaki, olması beklenen iletişim güçlüğüne şöyle değinmektedir:

İnsan genomu hakkında bildiklerimiz şunlar: Genlerimiz, kompleks kombinasyonlar içinde birlikte çalışırlar. Bizi canlı tutan her hücredeki işlemleri gerçekleştiren mekanizmalar olan şaşırtıcı çeşitlilikteki proteinlerin inşasını yönetirken sürekli olarak birbirleriyle konuşurlar. İşin zor olan kısmı genlerde olduğu gibi 4 yapı taşı yerine proteinlerin 20 yapı taşı vardır.72

Ancak zorluk olarak tarif edilen bu duruma rağmen, yeryüzündeki tüm canlılarda DNA diliyle yazılmış şifreli tarifler, gerektiği şekilde okunur, tercüme edilir ve kullanılır. Hücre içinde tecelli eden bu akıl, canlılığı yaratan ve rahmetiyle yaratmaya devam eden, herşeyin sahibi ve hakimi Yüce Rabbimiz'e aittir. Kuran'da şöyle bildirilir:

Rabbinin Yüce ismini tesbih et, Ki O, yarattı, 'bir düzen içinde biçim verdi'. (A'la Suresi, 1-2)

(Allah) Onu hangi şeyden yarattı? Bir damla sudan yarattı da onu 'bir ölçüyle biçime soktu.' (Abese Suresi, 18-19)

6. BÖLÜM

DNA’DA KAYITLI BENZERSİZ ÜRETİM SİSTEMİ: PROTEİN SENTEZİ

Proteinler, vücutta pek çok hayati göreve sahip büyük, kompleks moleküllerdir. Hücredeki işlerin büyük bölümünü yerine getiren proteinler, vücut dokularının ve organların oluşumu ve görevlerini sürdürmeleri için gereklidirler. Proteinler, amino asit denilen yüzlerce hatta binlerce küçük birimden oluşurlar. Bir proteini oluşturmak için kullanılan 20 çeşit amino asit vardır ve her protein üç yüz ila bin arası amino asidin kombinasyonundan meydana gelir.73 Amino asitlerin dizilimi proteinlerin kendilerine has 3-boyutlu yapılarını ve özel görevlerini belirler. Böylece her organ kendisi için özel olarak üretilen bu proteinleri kullanır ve insanın hayatta kalmasını sağlayan sistemleri çalıştırır.

İnsan vücudunda her biri ayrı önem taşıyan yaklaşık 200.000 farklı çeşit protein bulunur. Proteinleri oluşturan yirmi amino asit eğer gelişigüzel biraraya gelmiş olsaydı, işlev görmeyen sayısız farklı dizilime sahip amino asit yığınları olabilirlerdi. Fakat bu çok özel dizilimler, insanın yaşam fonksiyonları için gerekli olan proteinlerin oluşmasını sağlar. Proteinler sahip oldukları özel dizilimlere göre, hücrenin farklı bölümlerinde yapıtaşları olurlar ve farklı görevler üstlenirler. Örneğin proteinler biraraya gelerek vücuttaki faaliyetleri hızlandıran enzimleri, hastalıklarla savaşan antikorları, organların çalışmasını düzenleyen hormonları oluştururlar. Bunların her birinin vücut için ayrı ve vazgeçilmez bir önemi vardır.

Gıda yoluyla alınan proteinler, insan vücudunda mevcut yapılarıyla işlev görmezler. Önce, hücredeki özel laboratuvarlara alınırlar ve burada daha küçük moleküller olan amino asitlere ayrıştırılırlar. Daha sonra bu amino asitler, hücre DNA'sında şifreleri bulunan 200.000 kadar protein çeşidinden, o anda gerekli olanlarını oluşturmak üzere, yeni dizilimlerle biraraya getirilirler. Her aşaması ayrı birer mucize olan bu üretim mekanizmasına "protein sentezi" adı verilir.

Proteinlerin sentezlenmesi hücrelerin ana işidir. Çünkü hücre içinde neredeyse her işi proteinler yapar. İnsan vücudundaki on binlerce farklı protein, gerektiğinde tamir edilir; eskidiklerinde ise yenileriyle değiştirilir. Yeni bir proteinin üretilmesi için genetik bilgide yer alan tariflere bakılır ve ihtiyaç duyulan protein buna göre üretilir. Proteinlerin üretim planı DNA üzerindeki şifreli talimatlarda detaylı olarak mevcuttur. Moleküler bi-

yolog Michael Denton DNA'daki protein üretim planından şöyle bahsetmektedir:

DNA'nın hayatın veri bankası ve tüm biyolojik bilgilerin depolanma merkezi olduğu noktada, proteinler de hayatın canlı aktörleridir. Bu evrensel inşa edici makineler ya da nano-idareciler tek boyutlu DNA rüyasını, hücrenin canlı ve üç boyutlu gerçekliğine dönüştürürler. Proteinler, DNA üzerindeki talimatları okuyarak, atomlar ile molekülleri trilyonlarca eşsiz, belirli düzenlemelere girmeleri için yönlendirirler; hücrenin kendini eşleme ve kendini düzenleme mucizelerinin gerçekleşmesini sağlarlar.74

İnsan günlük hayatını devam ettirirken, vücudundaki 100 trilyon hücrenin hemen hepsinde her an bu kompleks işlemler gerçekleşir. Vücuttaki üreme ve kan hücreleri hariç bütün hücreler, geçen her saniyede yaklaşık iki bin protein üretmektedir. Yetişkin bir insanın vücudunda yaklaşık 100 trilyon hücre, günün her saatinde yaklaşık 150.000.000.000.000.000.000 (150 kentilyon) adet amino asidi kusursuzca organize ederek, protein zincirleri oluşturur.75 Bu her gün, her dakika, her saniye gerçekleşir. Prof. Gerald L. Schroeder hücre içindeki bu ortamı şöyle tarif etmektedir:

Hücrelerimiz, hareketliliğin hiç azalmadığı birer şaheserdir. Yedi gün, yirmi dört saat, her saniye üretilen iki bin protein, ihtiyaç duyulan noktalara tam da gerektiği gibi dağılmaktadır. Burada gece uykusuna çekilmek diye bir şey yoktur.76

Canlıların yaşamlarını sürdürebilmelerinde hayati bir önemi olan proteinlerin, hücre içinde üretimleri için dünya üzerindeki hiçbir örnekle kıyaslanamayacak komplekslikte ve düzende, kusursuz bir sistem bulunmaktadır. Bu kompleks üretim tesisinde hiçbir hataya yer yoktur. Herhangi bir aşamada meydana gelen bir aksaklık, hemen güvenlik kontrol sistemi sayesinde düzeltilir. Böylece canlının yaşamını sürdürmesini sağlayacak olan proteinler hiçbir aksama olmadan, tam gerektiği zamanda, tam gereken yerde ve şekilde üretilirler.

Protein üretiminin bir diğer mucizevi özelliği de çok yüksek bir hızda gerçekleşmesidir. Örneğin 100 amino asit taşıyan bir protein molekülü, E. coli bakterisinin hücresi tarafından 5 saniyede sentezlenir.77 Bu öylesine büyük bir hızdır ki, böyle bir hızda bütün üretim sürecini kusursuz biçimde tamamlayabilen bir fabrika, yeryüzünde mevcut değildir. Bu hız canlılar için çok önemlidir, çünkü hücrelerde canlılığın sürdürülebilmesi için her an birçok proteine ihtiyaç duyulur. Moleküler biyolog David S. Goodsell The Machinery of Life (Hayatın Mekanizması) adlı kitabında protein sentezinin canlılık açısından önemini şu ifadelerle anlatmaktadır:

Hayatı mümkün kılan en önemli moleküler süreç protein sentezidir, çünkü hayatın neredeyse her noktasında proteinler kullanılır. Protein sen-

tezi birbirleriyle çok yoğun bağlantılı tepkimeleri içerir ve bunların büyük bir kısmı yine proteinler tarafından gerçekleştirilir. Bu da biyokimyanın cevaplanmamış bilmecelerinden birisini ortaya koyar. Hangisi daha önce gelmiştir, proteinler mi, protein sentezi mi? Eğer proteinlerin üretimi için yine proteinler gerekiyorsa, her şey nasıl başlamıştır?78

Evrimciler için bu soruya cevap vermek mümkün değildir. Çünkü Darwinist ön kabuller buradaki açık gerçeği görmelerine, daha doğrusu dürüstçe dile getirmelerine engel olmaktadır. Oysa yaratılış gerçeği kaçınılmazdır: Proteinleri de, hücre içinde büyük bir hızla gerçekleşen protein sentezini de aynı anda yaratan Yüce Allah'tır. Rabbimiz her bir hücremizdeki DNA'da kodlu bilgileri vesile kılarak, protein sentezi gibi hayati işlemlerin aksamadan sürdürülmesine imkan vermiştir.

Protein üretimi sırasında birçok protein aynı anda faaliyet gösterir. Hücrelerin içinde protein üretimi için gereken bütün parçalar eksiksiz biçimde birarada çalışırlar. 80'in üzerinde ribozom proteini, 20'nin üzerinde amino asit habercisi olan molekül, bir düzinenin üzerinde yardımcı enzim, 100'ün üzerinde son işlemleri gerçekleştiren enzimler, 40'ın üzerinde RNA molekülü olmak üzere yaklaşık 300 makromolekül, koordinasyon halinde protein sentezinde rol alır.79 Büyük bir mühendis kadrosunun bile zorlukla koordine edebileceği bu kusursuz üretim sistemi, milimetrenin binde biri kadar küçük bir alanda, bundan çok daha küçük yüzlerce molekülün yoğun faaliyetiyle, yaşamın devam edebilmesini sağlar. Bu üretimde görev alan moleküllerden tek bir tanesinin olmaması durumunda ise, tüm üretim zinciri aksar. Böylesine planlı ve toplu bir şuur içinde çalışan bir sistem, ancak her varlık üzerinde mutlak hakim olan Allah'ın yaratması ile mümkündür.

Protein sentezinin nasıl gerçekleştiğine Protein Mucizesi isimli kitabımızda detaylı olarak yer verilmektedir. (Detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, Protein Mucizesi, Araştırma Yayıncılık) Bu nedenle bu bölümde bu üretimin sadece genel hatlarına değinerek, DNA'daki bilgiden nasıl faydalanıldığını göreceğiz.

Protein üretimi -"protein sentezi"- DNA'daki genetik bilginin RNA'ya oradan da proteine aktarılmasını sağlayan "transkripsiyon" (RNA sentezi) ve "translasyon" (polipeptid sentezi) olarak tanımlanan iki aşamada gerçekleşir.

İlk adım olan transkripsiyon, hücre çekirdeğinde başlar ve çift şeritli DNA'daki genetik bilginin tek şeritli RNA molekülü aracılığıyla taşınması anlamına gelir.

Protein sentezindeki diğer adım olan translasyon ise, hücrenin sitoplazmasında (hücrenin çekirdek dışında kalan kısmı) gerçekleşir ve RNA'daki genetik bilginin proteine aktarılması olayıdır.

Şimdi bu aşamaların genel hatlarını birlikte görelim:

DNA ve RNA Moleküllerinin Farklı Olmasının Hikmeti

Nükleik asitler hücrelerde iki ayrı biçimde bulunurlar: DNA (Deoksiribonükleik asit) ve RNA (ribonükleik asit) olarak. DNA ve RNA hücrelerde farklı işlevleri yerine getirirler. RNA ile DNA molekülleri arasındaki farklar genel hatlarıyla şöyledir:

Yapılarındaki şeker farklıdır:

RNA molekülünün omurgası, DNA'daki deoksiriboz şeker molekülü yerine, riboz şekerine sahiptir.

Yapılarındaki baz farklıdır:

DNA'daki timin (T) bazı yerine, RNA'da ürasil (U) vardır.

RNA daha kısa ve tek şeritlidir:

RNA, DNA'ya yapısal olarak benzerlik gösteren bir polimerdir (çok sayıda molekülün kimyasal bağlarla düzenli bir şekilde bağlanarak oluşturdukları bileşiklerdir) ve DNA gibi o da bilgi taşır. Fakat RNA, DNA'nın aksine tek şeritlidir.

DNA daha kararlı bir moleküldür:

RNA, her şeker molekülünde fazladan bir oksijen atomuna sahiptir ve her timin bazında bir karbon atomu eksiktir. DNA'nın şeker moleküllerinde oksijen bulunmaması, yani DNA'nın deoksiriboz şeker yapısına sahip olması, onu RNA'dan daha kararlı bir molekül kılar. Bu nedenle DNA bilgi depolanması için en ideal moleküldür ve hücrede uzun vadede genetik bilgiyi depolamak için çok daha uygundur. Nitekim hücre içinde de, canlının yaşamı ve tüm nesillerin devamı için bilgileri saklamak amacıyla DNA görevlidir. Daha kararsız olan RNA ise geçici roller üstlenir ve kısa vadeli bilgilerin taşınmasında görev alır.80

RNA daha çabuk tepkimeye girer:

Ayrıca RNA fazladan bir hidroksil (OH) grubuna sahip olduğu için DNA'dan daha kolay tepkimeye girebilir ve bu nedenle de daha az kararlıdır. Bu da genetik bilginin saklanması için, RNA'nın DNA gibi uygun olmadığını göstermektedir. Tek şeritli RNA molekülünün kompleks 3 boyutlu yapılara uyum sağlayabilmesi sayesinde, sağlam ve çift şeritli DNA sarmalı tarafından gerçekleştirilemeyen katalitik faaliyetleri, RNA yerine getirebilir. (Katalitik etki: Bir maddenin kimyasal bir tepkimede, hiçbir değişmeye uğramadan, tepkimenin olmasını veya hızının değişmesini sağlayan etkisi-

dir.) Bu katalitik yetenekleri sayesinde RNA molekülleri şaşırtıcı biçimde kimyasal yapılarını değiştirebilirler. Örneğin hücre çekirdeğindeki süreçler sırasında, DNA diziliminin büyük bir kopyasından, kendilerini çok daha küçük mesajcı RNA dizilimine dönüştürürler. Mesajcı RNA da, daha sonra ribozom tarafından proteinin amino asit dizilimine çevrilir.81

DNA'daki bilgiye daha kolay erişilir:

RNA molekülü, DNA gibi çifte sarmal bir yapıda olacak olsa, RNA'da yapısal bükülmeler olmayacak, bu da proteinler tarafından tanınmasını engelleyecektir. Aynı zamanda çifte sarmal halindeki bir RNA, derin bir girintiye sahip olacağından, proteinlerin ona erişimi, dolayısıyla şifreli bilgilerin okunması DNA'dan daha zor olacaktır.82 Diğer bir deyişle proteinler, çifte sarmal halindeki RNA'da, baz dizilimlerini DNA'da olduğu gibi kolaylıkla tanıyamaz. Dolayısıyla genetik bilginin saklanması için DNA hem daha kararlı, hem de daha kolay erişilebilir olduğu için RNA'dan çok daha uygundur.83

DNA ve RNA kendi görevleri için en ideal moleküllerdir:

RNA, çekirdeğin içerisindeki DNA'dan aldığı genetik mesajı sitoplazmaya (hücreninin, çekirdeğin dışında kalan kısmı) taşır, burada mesaj tercüme edilir. Bu iki molekülün arasındaki farklar, görevlerini yerine getirmeleri için birer gerekliliktir. DNA hücre içinde kalıcı ve erişilebilir nitelikler taşıyan, kararlı bir bilgi saklama merkezidir. RNA ise genetik bilginin tercüme edilmesini sağlayan değişken bir taşıyıcıdır. Moleküler biyolog Michael Denton Nature's Destiny (Doğanın Kaderi) adlı kitabında, bu özelliklerin önemine şöyle dikkat çekmektedir:

… tüm deliller, bunlarda [DNA ve RNA'da] meydana gelecek herhangi bir değişikliğin zararlı etkiler doğuracağını ve bilinen başka hiçbir polimerin DNA ve RNA moleküllerinin kimyasal ve fiziksel özelliklerine sahip olmadığını göstermektedir.84

Ayrıca tek şerit halindeki RNA, DNA çifte sarmalından çok daha esnektir. Görüldüğü gibi DNA ve RNA moleküllerinin her biri, kendi işlevleri için özel olarak yaratılmışlardır. Yapılarındaki ufak gibi görünen farklılıkların her biri, görevleri açısından son derece önemlidir ve tüm bu detayların toplamı, kompleks bir düzenin parçasını oluşturur. Prof. Gerald L. Schroeder DNA-RNA mekanizmasındaki komplekslikten şöyle bahsetmektedir:

Tek bir temel hücre yapısı, tek bir temel enerji kaynağı, tek bir organel kümesi bütün canlılarda ortaktır. Ve bu birliği düzenleyen tek bir sistem vardır; cansız işlenmemiş materyalleri alıp bunları yaşayan, düşünen, seçim yapabilen varlıklara dönüşecek şekilde organize eden DNA-RNA takımı. Bu ortaklığın insanın hayal gücünü zorlayacak derecede kompleks bir yapısı vardır.85

İnsanın bu sistem üzerinde hiçbir etkisi yoktur. İnsan, daha tek bir hücre iken Yüce Rabbimiz bu sistemi gözle görülmeyen bir boyutta insanın hücrelerine yerleştirmiştir. Allah'ın rahmeti ile kuşatılmış olan insan, herşeyde O'na muhtaç yaşamaktadır:

De ki: O Allah, birdir. Allah, Samed'dir (herşey O'na muhtaçtır, daimdir, hiçbir şeye ihtiyacı olmayandır). O, doğurmamıştır ve doğurulmamıştır. Ve hiçbir şey O'nun dengi değildir. (İhlas Suresi, 1-4)

DNA'daki Talimatlara Göre Gerçekleşen Protein Üretimi

Vücutta herhangi bir proteine ihtiyaç duyulduğu zaman, bu ihtiyacı ifade eden bir mesaj, üretimi gerçekleştirecek olan hücrenin DNA'sına ulaştırılır. Burada dikkat edilmesi gereken çok önemli bir nokta bulunmaktadır: Vücutta herhangi bir protein ihtiyacı olduğunda yine protein olan bazı haberciler, nereye başvurmaları gerektiğini bilerek, tüm vücutta ilgili yeri bulabilmekte, ihtiyaç mesajını doğru yere, doğru şekilde iletebilmektedirler. Bu iletişimi sağlayan protein kendisine göre karanlık bir dehliz olan vücudun içinde kaybolmadan yolunu bularak, taşıdığı mesajı kaybetmeden ya da herhangi bir parçasına zarar vermeden oraya ulaştırmaktadır. Yani her bir parçada çok büyük bir görev bilinci bulunmaktadır.

Hücre çekirdeğine gelen mesaj, bir dizi kompleks ve son derece organize işlemden sonra proteine dönüşür. Protein talebinin, vücuttaki 100 trilyon hücreden doğru hücrelere ulaşması, mesajı alan hücrenin kendisinden ne istendiğini anlayarak hemen işe koyulması ve kusursuz bir sonuç elde etmesi, bilim adamlarını şaşırtan olaylardır.

DNA molekülü üzerindeki genetik şifre öyle bir yazılımdır ki, içeriğini, ne anlama geldiğini ve insan hayatı boyunca vücuda nasıl etki edeceğini yalnız hücrenin kendisi "bilebilir". Fakat söz konusu hücreler, şuursuz ve cansız atomlardan oluşan kümelerdir. Yerde ve gökte herşeyi denetiminde bulunduran Yüce Rabbimiz'in yönlendirmesi ile, insanların başaramayacağı işlemleri kusursuzca gerçekleştirirler. Kuran'da Allah şöyle buyurmaktadır:

Ben gerçekten, benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah'a tevekkül ettim. O'nun, alnından yakalayıp-denetlemediği hiçbir canlı yoktur. Muhakkak benim Rabbim, dosdoğru bir yol üzerinedir (dosdoğru yolda olanı korumaktadır.) (Hud Suresi, 56)

Allah, yedi göğü ve yerden de onların benzerini yarattı. Emir, bunların arasında durmadan iner; sizin gerçekten Allah'ın herşeye güç yetirdiğini ve gerçekten Allah'ın ilmiyle herşeyi kuşattığını bilmeniz, öğrenmeniz için. (Talak suresi, 12)

Protein molekülleri bir evin tuğla üstüne tuğla konularak inşa edilmesi gibi "bloklar halinde" üretilir. Her farklı protein belirli bir şablona göre üretilir. Her bir proteinin kendisine has amino asit dizilimi, DNA'da kayıtlı bilgiler tarafından belirlenir. DNA molekülündeki genetik şifrenin çözülmesi ve kayıtlı bilgilerden protein üretilmesi, başlıca iki aşamada gerçekleşir:

1- DNA'dan RNA sentezi (Transkripsiyon)

2- RNA'dan protein sentezi (Translasyon)

1- DNA'dan RNA sentezi (Transkripsiyon):

Protein üretiminde ilk aşama RNA sentezidir. Bu işlem DNA sarmalının açılmasıyla başlar. DNA molekülü üzerindeki Adenin, Guanin, Sitozin ve Timin bazları karşı karşıya gelip el ele tutuştuklarında iki omurgayı birleştirmiş, sarmal yapıyı meydana getirmişlerdir. Transkripsiyon aşamasında ise söz konusu bazlar, ellerini bırakırlar ve DNA molekülünün çift zincirli yapısı tıpkı bir "fermuar" gibi açılmaya başlar.

DNA çözülmeye başladıkça "RNA polimeraz" adı verilen özel bir protein, DNA üzerinde gezerek onu okumaya başlar. Bu okuma esnasında DNA üzerindeki bazlara karşılık gelen diğer bazlar birbirlerine eklenerek yeni bir RNA üretilir. Üretilen bu RNA; mesajcı RNA (mRNA)'dır. Mesajcı RNA'nın DNA'dan farkı, Adenin bazının karşısına Timin, yerine "U" harfiyle gösterilen "Urasil" bazının gelmiş olmasıdır. Ayrıca bu bazlar üçlü gruplar halinde sıralanmışlardır.

Üretimi tamamlanan mesajcı RNA, daha sonra DNA üzerinden ayrılarak bir dizi işlemle çeşitli düzeltmelere tabi tutulur. Bir heykeltıraşın meydana getirdiği heykeli, en ince detayına kadar yontarak düzeltmesi gibi, hücre de aynı şekilde üretilen kaba RNA'yı düzeltmek için bir dizi enzimi görevlendirir.

2- RNA'dan protein sentezi (Translasyon):

Düzeltme işlemleri tamamlanmış olan mesajcı RNA, daha sonra çekirdekten çıkarak "ribozom" adı verilen ve enerji üretim santrali olan bir organele gelerek ona bağlanır. Mesajcı RNA molekülünün bir özelliği, sıralanan bazların 3'lü gruplar halinde ayrılmış olmasıdır. Oluşturulan bu üçlü

gruplara "kodon" adı verilir. Bu şekilde üretilen mRNA, ribozoma bağlandıktan sonra, 3'lü grupların okunmasına başlanır.

Taşıyıcı RNA (tRNA) adı verilen bir başka RNA çeşidi daha vardır. Bunların protein sentezi sırasındaki görevi, yeni proteinleri oluşturacak olan amino asitleri taşımaktır. Taşıyıcı RNA, mesajcı RNA veya DNA gibi uzun değildir; üzerinde yalnızca 15-20 baz sırası bulundur. Diğer bir özelliği de birbiri ardınca sıralanan bazların bir daire oluşturacak şekilde bağlanmalarıdır. Taşıyıcı RNA halkasının üzerinde iki önemli bölge vardır. Bu bölgelerden ilki, taşıyacağı amino asidin tanınmasını sağlayan bölgedir. Diğer bölge ise tRNA'nın, mRNA'ya bağlanacağı, 3 adet baz sırasından oluşan bölgedir. Bu bölgeye "anti-kodon" adı verilir.

Taşıyıcı RNA üzerinde bulunan "anti-kodon", ribozoma tutunmuş mRNA üzerindeki "kodon" adı verilen 3'lü gruplara bağlanır. Taşıyıcı RNA'ların anti-kodonları, mesajcı RNA üzerindeki kodonlara sırasıyla bağlanırken, beraberlerinde amino asitleri de getirmişlerdir. Taşıyıcı RNA'lar sırayla kodonlara bağlandıkça, sırtlarındaki amino asitler de birbirleriyle bağlanmaya başlarlar. Yüzlerce binlerce tRNA yan yana dizildiklerinde, üzerlerindeki amino asitler de yan yana gelmiş olur. İşte yan yana gelen bu amino asitler, birbirleriyle bağ yaparak proteini sentezlemeye başlarlar. Tam bu sırada, işi biten tRNA yükünü boşaltmış olarak mRNA'dan bağını kopararır ve ribozomdan ayrılır. (Detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, Protein Mucizesi, Araştırma Yayıncılık)

Üretim boyunca tek bir amino asidin yanlış bir yere eklenmesi, proteini işe yaramaz bir molekül haline getirmeye yeterlidir. Oysa bu işlem bütün canlı hücrelerde kusursuz bir biçimde işler. Nakliye görevini yapan her tRNA, getirdiği her amino asidi üretim talimatında belirtilen yere götürür ve üretimdeki işleyişin bozulmamasını sağlar. Moleküler biyolog Michael Denton buradaki olağanüstü düzene şöyle dikkat çekmektedir:

Eğer genom üzerinde belirli bölgeleri işaretlemek için kullanılan hedef dizilimler, hiçbir şüpheye yer vermeyecek biçimde benzersiz olmasaydı, elbette kaos kaçınılmaz olacaktı. Genom, farklı çekmecelerde aynı etiketlerin yer aldığı, bir dosya dolabına benzeyecekti.86

Şuursuz moleküllerde görülen bu kusursuz disiplin anlayışı, bilinç ve sorumluluk gerektiren hareketler, üstün akıl ve güç sahibi olan Allah'a boyun eğdiklerinin ve O'nun kontrolü ile hareket ettiklerinin bir göstergesidir. Kuran'da şöyle bildirilmektedir:

De ki: İnsanların Rabbine sığınırım.
İnsanların malikine,
İnsanların (gerçek) İlahına; (Nas Suresi, 1-3)

Açık Bir Mucize: Protein Sentezini Proteinler Gerçekleştiriyor

Protein sentezinin aşamalarına baktığımızda dikkatimizi çeken konulardan biri, tek bir protein molekülünün üretilmesi için yüzlerce farklı protein ve enzime ihtiyaç olduğudur. Bunların yanı sıra yine birçok molekül ve iyon (elektrik yüklü atom) da hazır bulunmalıdır. Peki öyle ise, ilk protein nasıl oluşmuştur? İşte bu soru, evrimcilerin en önemli çıkmazlarından biridir. Evrimci biyolog Carly P. Haskings American Scientist dergisinde yayınlanan bir makalesinde evrimin bu çıkmazını şöyle ifade etmiştir:

... Fakat biyokimyevi genetik sayesinde evrimle ilgili birçok önemli soru hala cevaplanamamıştır... Bütün canlılarda, hem DNA eşleşmesi, hem de üzerlerindeki şifrelerin proteinlere çevrilmesi, oldukça spesifik ve uygun enzimler sayesinde olmaktadır. Aynı zamanda bu enzim moleküllerinin yapıları da, bizzat DNA tarafından belirlenmektedir. İşte bu gerçek, evrimde çok esrarlı bir problemi ortaya çıkarmaktadır. Acaba evrim olayında, şifrenin kendisi ve bu şifrenin içinden de proteinlerin sentezinde gerekli olan diğer enzimler beraberce mi ortaya çıkmıştır? Bu bileşiklerin olağanüstü karmaşıklığı ve sentezlenmeleri için aralarında hiç aksamayan bir koordinasyonun olma zorunluluğu göz önüne alındığında, söz konusu zaman çakışmasından bahsetmek çok saçma olmaktadır. Bu soruya Darwin'in görüşleri dışında cevap aramalıyız. Çünkü söz konusu durum özel yaratılışı öngören çok güçlü bir delil oluşturmaktadır.87

Bu bilim adamının da belirttiği gibi, protein sentezinin oluşabilmesi için, hücre içindeki tüm sistemlerin birlikte var olması gerekir. Bu sistemin parçalarından biri dahi eksik olduğunda, protein üretilemez ve dolayısıyla yaşam sürdürülemez. Evrimciler ise, önce proteinlerin tesadüf eseri oluştuğunu, sonra da proteinlerin tesadüfi birleşimleri ile hücrelerin meydana geldiğini iddia ederler. Ancak çok açıktır ki, bu parçalardan biri olmadan diğeri kesinlikle oluşamamaktadır. Bu ise, yukarıdaki itirafta da ifade edildiği gibi, Allah'ın tüm canlıları, tüm sistemleri ile birlikte yarattığının açık bir delilidir. Allah'ın kusursuz yaratışı Kuran'da şöyle bildirilir:

O Allah ki, yaratandır, (en güzel biçimde) kusursuzca var edendir, şekil ve suret verendir. En güzel isimler O'nundur. Göklerde ve yerde olanların tümü O'nu tesbih etmektedir. O, Aziz, Hakimdir." (Haşr Suresi, 24)

Ayrıca söz konusu moleküllerin şuursuz atomlardan oluşmuş olduğunu unutmamak, dolayısıyla şu soruları sormak gerekir. Akıl, şuur sahibi ol-

mayan bir madde, nasıl olup da bir başka şeyi denetleme, kontrol etme, işlere müdahalede bulunma gibi yeteneklere sahip olabilir? Emirler gönderip, belli bir amaca yönelik çok sistemli bir şekilde nasıl hareket edebilir? Darwinist öğretinin etkisine girmiş kimseler, işte tüm bunların kör ve şuursuz tesadüflerin eseri olduğunu iddia ederler.

Ancak hücrelerin varlığından habersiz bu moleküllerin, onların ihtiyaçları olan proteinleri üretmeyi, kendi kendilerine görev edinmeleri, bunun için karar almaları imkansızdır. Kuşkusuz buradaki üstün akıl, bilgi ve şuur gerektiren görevleri, şuursuz atomların belirlemesi mümkün değildir. Onlar sadece kendileri için belirlenmiş görevi eksiksiz ve kusursuz bir şekilde yerine getirirler ve onlara bu görevi veren, onları bu sistemin bir parçası olarak yaratan Allah'a boyun eğerler.

Bir Kuran ayetinde şöyle bildirilmektedir:

"Sizin İlahınız yalnızca Allah'tır ki, O'nun dışında İlah yoktur. O, ilim bakımından herşeyi kuşatmıştır." (Taha Suresi, 98)

7. BÖLÜM

DÜNYANIN EN İLERİ KOPYALAMA TEKNOLOJİSİ

Bütün bir gün boyunca, siz hiç farkında olmadan, yaşamınızın sağlıklı olarak devam etmesi için, hücrelerinizde olağanüstü bir titizlik ve sorumluluk anlayışı ile sayısız işlem gerçekleşir. Bu işlemlerden biri de insanın gelişimini, dokularının onarımını sağlayan hücre bölünmesidir. DNA'nın kopyalanabilme özelliği sayesinde hücrelerin bölünerek çoğalması, yıpranan dokuların onarılması ve bu esnada her yeni hücreye genetik bilginin aktarılması mümkün olur.

İnsan vücudundaki tüm hücreler bölünerek çoğalır. Her bölünme sırasında hücre çekirdeğindeki DNA'nın kopyalanması işlemi, insanı hayrete düşürecek kadar kusursuz bir organizasyon ve disiplin içinde gerçekleşir. İnsan vücudu daha tek bir hücre iken ikiye bölünür ve bu bölünme 2-4-8-16-32... oranıyla çoğalarak devam eder. Hücre bölünürken, yeni hücre için

DNA'nın bir kopyasının alınması gerekir. Nitekim DNA, hücrenin bölünmesinden kısa bir süre önce, kendisinin bir kopyasını çıkarır ve bunu yeni hücreye aktarır.

Hücrenin bölünmesi ile ilgili yapılan gözlemlere göre hücre, bölünmeden önce belirli bir büyüklüğe ulaşmak zorundadır. Bu belirli büyüklük sınırını aştığı anda ise, bölünme süreci programlanmış bir şekilde başlar. Hücrenin şekli bölünmeye uygun olarak yayvanlaşmaya başlarken, DNA da kendini kopyalar.

Bunun anlamı şudur: Hücre bir bütün olarak bölünmeye "karar vermekte" ve hücrenin içindeki farklı parçalar bu bölünme kararına uygun olarak davranmaya başlamaktadırlar. Hücrenin böylesine kollektif bir işi başaracak yeteneğe kendi başına sahip olmadığı açıktır. Bölünme işlemi, Allah'ın emri ile başlar ve başta DNA olmak üzere hücrenin tüm parçaları buna göre hareket eder.

İçinde 3 milyar harflik bir bilgi bankası bulunan DNA molekülü, helezon şeklinde bir merdivene benzer. Kopyalama işlemi başladığında ilk olarak "DNA helikaz" adındaki enzim olay yerine gelir ve DNA'nın helezon şeklini bir fermuar gibi açmaya başlar. Bunun sonucunda DNA'nın heliks şeklinde birbirine dolanmış olan kolları ayrılır. "DNA helikaz" her zaman tam vaktinde görev başındadır ve görevini kusursuzca, şaşırmadan ve DNA'ya hiçbir zarar vermeden yerine getirir.

DNA molekülü, artık iki şerit halinde bölünmüştür. Şimdi sıra "DNA polimeraz" enzimindedir. Bu enzimin görevi, DNA'nın ikiye ayrılan kollarını, yeni bir şeritle tamamlamaktır. Bunun için DNA'nın her bir şeridini oluşturan her bilginin karşısına, uygun olan bilgiyi bulup getirir. Bu son derece olağanüstü bir durumdur. Atomlardan oluşmuş, şuur ve akıldan yoksun bir enzim, DNA'nın yarım kolunu tamamlamak için gereken bilgileri tespit edebilmekte, onları hücre içindeki ilgili yerlerden temin ederek yerlerine yerleştirmektedir. Bu işlem sırasında en küçük bir hata dahi yapmamakta, 3 milyar harfi en doğru şekilde tek tek tespit ederek tamamlamaktadır. Bu esnada başka bir polimeraz enzimi de, DNA'nın diğer yarısını benzer şekilde tamamlamaktadır. Bütün bunlar olup biterken, DNA sarmalının ayrılan iki parçasının birbirine tekrar dolanmaması için "heliks sabitleyen enzimler" DNA'yı uçlarından sabit tutarlar.

Böylece her iki DNA şeridinin eksik olan yarıları ortamda hazır bulunan malzemelerle tamamlanır ve iki yeni DNA molekülü üretilmiş olur. Operasyonun her kademesinde enzim denilen ve adeta gelişmiş robotlar gibi çalışan uzman proteinler görev yapar. Özellikle bu safhalar sırasında gerçekleşen pek çok kompleks ara işlemler vardır ki, bunlar ayrıca bir kitap konusu olacak kadar geniştir.

Kopyalama sırasında ortaya çıkan yeni DNA molekülleri, denetleyici enzimler tarafından defalarca kontrol edilir. Yapılmış bir hata varsa -ki bu hatalar son derece hayati olabilir- derhal tespit edilir ve düzeltilir. Hatalı şifre kopartılıp yerine doğrusu getirilir ve monte edilir.

DNA'nın yapısını keşfeden bilim adamları James Watson ve Francis Crick, 1950'li yıllarda "Mükemmel Biyolojik İlke" olarak ortaya attıkları kopyalama sürecini çok basite indirgemişlerdi. Halbuki bugün bilinmektedir ki, DNA'nın kendini kopyalaması bilim adamlarını hayranlık içinde bırakan bir komplekslik taşımaktadır. DNA'nın en küçük şeridinin kopyalanması için dahi yirmi ayrı protein ve enzim mutlaka mevcut olmalıdır.88 Prof. Werner Gitt kopyalamadaki kusursuzluğu şöyle dile getirmektedir:

DNA öyle bir yapıya sahiptir ki, hücre her ikiye bölündüğünde DNA da kendini kopyalar. Bölünen hücrelerin her ikisi de, bölünme ve kopyalama işleminden sonra kesinlikle aynı genetik bilgiye sahiptir. Bu kopyalama kusursuzdur.89

DNA kopyalamasındaki en mucizevi yönlerden biri de, tüm bu anlatılanları yerine getirenlerin, atomlardan oluşan moleküller olmasıdır. Şuursuz atomların birleşiminden oluşan enzimler, DNA sarmalının eksik bölümlerini tespit eder, eksikleri ilgili yerlerden temin eder ve en uygun yerlere ekleyerek mucizevi faaliyetler gerçekleştirirler. Şuursuz, akıl ve bilgi sahibi olmayan küçücük yapıların bu kadar kompleks, bilgi, bilinç ve akıl gerektiren işlemleri kusursuzca yerine getirmeleri, Allah'ın yaratmasındaki benzersizliği sergilemektedir. Tüm bu elemanlar Allah'ın emri ile hareket etmekte, Allah'ın kendilerine verdiği yetenek ile, böylesine kusursuz ve insan yaşamı için hayati bir işlemi gerçekleştirebilmektedirler. Allah Kuran'da insanın yaratılışındaki düzeni şöyle bildirmektedir:

İnsan, 'kendi başına ve sorumsuz' bırakılacağını mı sanıyor? Kendisi, akıtılan meniden bir damla su değil miydi? Sonra bir alak (embriyo) oldu, derken (Allah, onu) yarattı ve bir 'düzen içinde biçim verdi.' Böylece ondan, erkek ve dişi olmak üzere çift kıldı. (Kıyamet Suresi, 36-39)

Kopyalamadaki Benzersiz Hız

DNA kopyalanması esnasındaki bütün bu işlemler öylesine şaşırtıcı bir hızla yapılır ki, dakikada 3.000 basamak nükleotid üretilir, saniyede ise 50 baz çifti kopyalanır.90 Bu esnada tüm basamaklar, görevli enzimler tarafından defalarca kontrol edilir ve gereken düzeltmeler yapılır.

DNA'nın çoğaltılması işleminin ne kadar büyük bir hızda gerçekleştiğini daha iyi anlamak için, şu bilgiler daha da açıklayıcı olacaktır: Bir hücre bölünmesi 20 ila 80 dakika arasında sürer ve bu esnada DNA'daki bilginin de kopyalanarak çoğaltılması gerekir. Yani DNA'daki 3 milyar bilgi, 20 ila 80 dakika arasındaki bir sürede hiçbir hata, unutma veya eksiklik olmadan kopyalanabilmelidir. Bu, bir kütüphane dolusu bilginin veya 1.000 kitabın veya bir milyon sayfalık yazının bu kadar kısa sürede, hiç hata ve eksiklik olmadan çoğaltılması kadar mucizevi bir olaydır. Üstelik bu işlemi gerçekleştirenler teknolojik aletler, üstün nitelikli fotokopi makineleri değil, bazı atomların birbirine eklenmesiyle oluşan enzimlerdir.

Büyük bir hızla üretilen yeni DNA molekülünde, dış etkiler sonucunda, normal şartlara göre daha fazla hata yapılabilir. Bu sefer hücredeki ribozomlar, DNA'dan gelen emir doğrultusunda DNA onarım enzimleri üretmeye başlarlar. Böylece DNA kendi kendini koruma altına almış olur.

Hücreler de insanlar gibi doğar, çoğalır ve ölürler. Ancak hücrelerin ömrü meydana getirdikleri insanın ömründen çok daha kısadır. Örneğin altı ay önce bedeninizi oluşturan hücrelerin bugün büyük bir çoğunluğu hayatta değildir. Fakat zamanında bölünerek yerlerine yenilerini bıraktıkları için, siz şu anda hayatta kalabilmektesiniz. Bu yüzden hücrelerin çoğalması, DNA'nın kopyalanması gibi olaylar, insanın varlığını sürdürmesi açısından en ufak bir hataya yer verilmemesi gereken hayati işlemlerdir.

Buradaki şaşırtıcı bir yön de, DNA'nın hem üretimini sağlayan hem de yapısını denetleyen bu enzimlerin, yine DNA'da kayıtlı olan bilgilere göre, DNA'nın emir ve kontrolünde üretilmiş proteinler olmalarıdır. Ortada iç içe geçmiş öyle muhteşem bir sistem vardır ki, böyle bir sistemin kademe kademe oluşan tesadüflerle bu hale gelmesi, hiçbir şekilde mümkün değildir. Çünkü enzimin olması için DNA'nın olması, DNA'nın olması için de enzimin olması, her ikisinin olması içinse, hücrenin de bütün organelleri ile eksiksiz var olması gerekir.

Buraya kadar özetlenen bilgilerde de görüldüğü gibi, vücudunuzdaki bütün elemanlar görevlerini eksiksiz olarak ve başarıyla yerine getirirler. Allah en büyüğünden en küçüğüne kadar sayısız atomu ve molekülü, yaşamımızı sağlıklı bir biçimde sürdürmemiz için hizmetimize vermiştir. Allah bir ayette şöyle bildirir:

... Şüphesiz Allah, insanlara karşı (sınırsız) bir fazl sahibidir. Ancak insanların çoğu şükretmiyorlar." (Mümin Suresi, 61)

Her hücre bölündüğünde DNA'nın bir kopyasının alınması gerektiğini düşünen, DNA'nın en hızlı ve en kusursuz şekilde kopyalanması işlemini

yürüten, hatalı işlemlerin derhal düzeltilmesi için müthiş bir organizasyon yapan güç, akıl, irade ve ilim kime aittir? Böylesine kompleks ve kusursuz bir düzenin tesadüfen geliştiğini söylemek kesinlikle akıl ve mantık dışıdır. Evrendeki tüm atomları ve gerekli tüm koşulları biraraya getirseniz, DNA'nın kopyalanmasını gerçekleştiren sistemi tesadüfen oluşturamazsınız. Çok açıktır ki, bu kadar kusursuz bir sistemi yaratan ve milyonlarca senedir yaratmaya devam eden, sonsuz ilim, akıl ve güç sahibi olan Allah'tır. Bu gerçek bir Kuran ayetinde şöyle bildirilir:

Göklerde ve yerde ne varsa tümü Allah'ındır. Allah, herşeyi kuşatandır. (Nisa Suresi, 126)

Kopyalama Hatalarının Düzeltilmesi

Bir hücre bölündüğünde, kromozomlar kendilerini kopyalarken kimi zaman hatalar ortaya çıkar. Genetik bilgideki hataların sonraki nesillerde birikerek çoğalmasını önlemek için, her canlıda, bu hataların büyük çoğunluğunu tespit edip düzelten bir mekanizma vardır. Eğer bu mekanizma olmasaydı, canlıların genetik yapısı bozulacak ve nesillerinin tükenmesi söz konusu olacaktı.

Söz konusu hataları azaltmak için, hücre aynı zamanda düzeltmen olarak da görev yapar. Fakat bu düzeltme sonrasında da bir iki hata kalabilir. Bu hatalar tolere edilebilecek seviyededir. Hücredeki bu kontrol mekanizması sayesinde, kopyalama sırasında bir milyarda bir ile yüz milyarda bir arasında çok düşük bir hata oranı yakalanmış olur. Yüz milyarda bir hata, 50 milyon sayfa dizgide yapılan tek bir hataya benzetilebilir. 50 milyon sayfa ise ancak 100 profesyonel dizgici tarafından hayat boyu hiç durmaksızın yazıldığında tamamlanabilecek bir miktardır.91 Nükleer fizikçi Gerald L. Schroeder hücrenin içinde kalite kontrol sistemi ile sergilenen akla şöyle dikkat çekmektedir:

Bu sistemdeki akıl çok ustacadır. Ben sadece bir proteinin, bir heliksi açmayı nasıl öğrendiğinden ya da DNA polimerazın nasıl oluştuğundan, ya da devreye girmesi gerektiğini nasıl bildiğinden ve doğru bazı bulup ona nasıl bağlandığından bahsetmiyorum. Bunlarda bir sihirbazlık gösterisini andıran ve izah edilmeyi bekleyen olağanüstü şeyler vardır. Ama benim "çok akıllıca" derken asıl kastettiğim şey şu: Her yeni kopyalanan şerit, kopyalanmış olduğu şeride sarmal olarak bağlanır ve bu sayede kalite kontrolden sorumlu olan proteinler, yeni kopyalanan şeridi, ebeveynden gelenle direkt karşılaştırarak kontrol etme olanağına sahip olurlar. Çok zekice! Eğer yeni oluşan iki şerit birbirlerine bağlansalardı ve iki ebeveyn şerit de

orijinal duruşlarına geri dönselerdi, yapılan kalite kontrol sistemi çok daha zor ve çok daha verimsiz olurdu.92

Açıkça görülmektedir ki, DNA'da ve DNA talimatları ile çalışan tüm sistemlerde hiçbir tesadüfi süreçle açıklanmayacak şaşırtıcı derecede akılcı, tedbirli olaylar gerçekleşmektedir. Bunların bir düzen içinde programlanması ise, ancak herşeyin bilgisine sahip, herşeye hakim bir Yaratıcı'nın varlığı ile açıklanabilir. Bu Yaratıcı rahmetiyle bize hayat veren, ilmiyle her yeri sarıp kuşatan Yüce Allah'tır.

Hayati Göreve Sahip DNA Enzimleri

Enzimler bir reaksiyona etki ettiklerinde, bir topu yokuştan aşağı yuvarlamakla, yokuş yukarı yuvarlamak arasındaki farka benzer bir etki oluşur. Enzimler biyokimyasal reaksiyonları bin kat kadar hızlandırabilirler.93 İnsan hücresinin içinde 3.500'den fazla enzim bulunmaktadır. Bunlardan bir veya birkaç tanesinin eksik olması durumunda ise, hücre içi faaliyetler tamamen birbirine karışabilir. Bunun sonucu da, hücrenin parçalanıp bozulması, diğer bir ifadeyle canlılığın sona ermesidir. (Detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, Hayat Boyu Çalışan Mucize Makine: Enzim)

DNA enzimlerinin en önemli görevlerinden biri, DNA molekülünün kopyalanmasına yardımcı olmaktır. Bir enzim molekülünü diğer protein moleküllerinden ayıran tek fark, sahip olduğu üç boyutlu şekildir. Eğer enzimler kendi özelliklerini belirleyen bu özel üç boyutlu şekle sahip olmasalardı, hücre içi işlemler, beyinden çeşitli organlara iletilen bilgiler ve hücre içi denetimler olmayacak, böylece hücreleri yaşatmak için gerekli pek çok işlem yapılamayacaktı. Öyle ki, DNA'nın kopyalanması sırasında, hataları düzelten enzimin olmaması dahi, ilgili genin işlevini yitirmesine veya hatalı üretim yaparak kanser başlatmasına neden olabilir.

DNA kopyalanmasında görev alan enzimler

* DNA heliksini fermuar gibi açan: DNA helikaz

Daha önce de belirttiğimiz gibi kopyalama işlemi başladığında, ilk olarak "DNA helikaz" isimli enzim olay yerine gelir ve DNA sarmalını bir fermuar gibi açmaya başlar. Bunun sonucunda DNA'nın heliks biçiminde birbirine dolanmış kolları ayrılır. DNA helikaz her saniye 1.000 nükleotid çiftini açabilme yeteneğine sahiptir.

DNA'nın kolları ayrılırken, kolların birbirlerine dolanmalarını engellemek için "heliks sabitleyici enzimler" de her iki kolu sabit tutarlar.

DNA helikaz, fermuarı açarken bir noktada aniden durur. Durulan noktalar, gerekli olan bilginin sınırlarıdır. Enzimler, bilginin nerede başlayıp nerede bittiğini bilirmiş gibi büyük bir ustalıkla hareket ederler.

* Yeni DNA şeritleri üreten: DNA polimeraz

Sıra "DNA polimeraz" enzimindedir. Bu enzimin görevi ise, yine önceki sayfalarda gördüğümüz gibi, DNA'nın ikiye ayrılan kollarını, ikinci bir kol ile tamamlamaktır. Bunun için DNA'nın bir kolunu oluşturan, her bilginin karşısına uygun olan bilgiyi bulup getirir.

DNA polimeraz, yeni şeritleri kusursuzca tamamlayacak biçimde üretir. Eski şeritteki sitozin, her zaman yeni şeritte guanin ile eşleşir. Adenin de her zaman timin ile ve timin de adenin ile eşleşir. Ancak olağanüstü bir hızla gerçekleşen bu eşleşme sırasında bazen birkaç hata olur. Örneğin DNA polimeraz, adenin karşısına bir noktada timin değil de, guanin yerleştirir. Bu tür yanlışlıklar kimi zaman hayati derecede tehlikelidir. Örneğin hemoglobinin yapısındaki altıncı amino asit, eğer "valin" denilen bir başka amino asit olarak değiştirilirse, proteinde ip gibi lifler oluşacak ve alyuvarların dolaşımına engel olup, "orak hücre anemisi" denilen hastalığa yol açacaktır.94

Bazların eşleşme sırasındaki kimyasal seçiciliği öylesine güçlüdür ki, yalnız 100.000 bazda bir hataya izin verilir. Bunun da ötesinde DNA polimeraz, hatalara karşı çok duyarlıdır. Eğer yanlış bir baz eşleşmesi gerçekleşirse, hemen yok edilir ve yerine doğru baz yerleştirilir. DNA polimeraz işini bitirdikten sonra da, ayrı bir tamir enzimi, yeni oluşan DNA şeritinde hata kalıp kalmadığını denetler.

* Hatalara karşı aşırı hassas: DNA Nükleaz

Bu enzim adeta bir redaktör (yazı düzelten kişi) gibi DNA'daki hatayı tespit eder ve hatalı harfi yerinden çıkartır. Ancak bunun sonucunda DNA sarmalında bir boşluk oluşur. Bu sorunla da bir başka enzim ilgilenir.

* DNA'daki kopuklukları tamir eden: DNA Ligaz

DNA nükleaz, tespit ettiği hatalı kısmı koparttığında, DNA sarmalında oluşan boşluk "DNA ligaz" adı verilen enzim tarafından tamir edilir. En son aşamada elde edilen kusursuzluk sayesinde milyar nükleotidde yalnız bir hataya izin verilir. Bu hata oranı bilgisayarların denetimindeki herhangi bir bilgi sisteminden kat kat daha üstündür. Milyarda bir hata, binlerce kitabı kopyalarken yalnızca tek bir hata yapmak anlamına gelir.95 Bu oran da, gözle görülmeyen bir boyutta ne kadar olağanüstü bir denetim mekanizması olduğunu bizlere gösterir.

* DNA'nın düğüm olmadan çözülmesini sağlayan:
Topoizomeraz

DNA şeritleri, uzunluklarından binlerce kez küçük alanlarda paketlenmişlerdir. DNA bu küçük alan içerisinde hareket ederken, bu şeklinden dolayı birçok sorunla karşılaşır. Örneğin DNA sarmalı, üzerindeki bilgilerin okunması için açılırken, aşağıda kalan bölgeler giderek daha fazla sıkılaşır ve oluşan bu basıncın serbest bırakılması gerekir. Bu tıpkı bir ipi oluşturan lifleri tek tek çekmeye benzer. Böyle bir durumda ipin alt kısmında hemen karışıklık oluşur. Hücre bölünürken de, işte bu problemin çok daha büyüğü oluşur. Hücre bölünmeden hemen önce, çekirdekte DNA'nın 46 şeridinden iki kopya bulunur. Her bir şeridin önce çözülmesi, sonra ayrılarak yavru hücrelere gitmeleri gerekir96.

Topoizomeraz denilen DNA enzimleri, hücre için dev boyutlardaki bu sorunun üstesinden gelirler. Bir topoizomeraz, DNA sarmalının bir şeridini ayırarak DNA'nın çözülmesini ve gevşemesini sağlar. Böylece aşırı sıkı dolanmaktan kaynaklanan basınç gevşetilmiş olur. Bu şerit daha sonra tekrar birleştirilir ve çifte sarmal eski haline getirilir. Bu işlemlerin her biri çok büyük hassasiyet gerektirir. Allah'ın rahmetiyle tüm bu sistemler bizim haberimiz olmadan, görevlerini kusursuzca yerine getirirler ve DNA şeritlerinde saklı duran genetik bilgiyi korurlar.

DNA ve Enzimlerin Kusursuz İşbirliği

Bu işlemler insan bedenindeki 100 trilyon hücrenin her birinde, her gün ortalama 20.000 kez gerçekleşmektedir.97 Her enzim, ne zaman nerede bulunması gerektiğini, hangi aşamada müdahale etmesi gerektiğini bilmektedir. Her enzimin sırası bellidir. Her biri aralarındaki iş bölümüne, kusursuz bir koordinasyon içinde uyarlar. Bu sistemde en küçük bir kopukluk, eksiklik, erteleme olmaz. Aksi takdirde DNA işe yaramaz bir molekül yığını haline gelecek ve vücutta ciddi hasarlara yol açabilecektir.

DNA enzimleri, evrimcilerin tesadüfen ve aşamalarla oluşum iddialarını, tamamen ortadan kaldıran yaratılış örneklerinden biridir. Çünkü DNA'nın kopyalanabilmek için bu enzimlere ihtiyacı vardır. Ancak söz konusu enzimleri oluşturan bilgiler de DNA'da saklıdır. Dolayısıyla enzimlerin meydana gelmeleri için DNA'nın, DNA'nın varlığını sürdürebilmesi için de enzimlerin varlığı şarttır. Henüz herhangi birinin oluşumunu açıklayamamış olan evrim teorisi için, iki kompleks yapının aynı anda ortaya çıkması şartı çok daha büyük bir problemdir.

Evrimcilerin içine düştükleri bu çaresizlik, evrimci bilim adamları Fred Hoyle ve Chandra Wickramansinghe tarafından şöyle itiraf edilmektedir:

… Hayat tesadüfi bir başlangıca sahip olamaz. Evrende var olan bütün maymunları birer daktilonun başına oturtsanız ve bu maymunlar rast-

gele daktilonun tuşlarına bassalar, bu maymunlardan birisinin bile Shakespeare'in bir çalışmasını oluşturmaları kesinlikle imkansızdır. Hatta pratikte yanlış denemelerin konması için gereken çöp kutularının yetmemesi sebebinden dolayı da bu imkansızdır. Aynısı canlı maddeler için de doğrudur. Hayatın cansız maddeden kendi kendine oluşma olasılığı için, 1 sayısının yanına 40.000 sıfır koyun. İşte hayatın cansız maddeden kendi kendine oluşma olasılığı bu sayıda bir ihtimaldir... Eğer insan, sosyal inançlarından dolayı veya "Bilimin evrime nanması gerekir." şeklindeki eğiliminden dolayı ön yargılı hale gelmemişse, bu basit hesap Darwin'i ve tüm teoriyi gömmek için yeterli derecede olanaksız bir sayıdır. Ne bu gezegende ne de bir başkasında, hiçbir ilkel çorba yoktu ve hayatın başlangıcı rastgele olmadığına göre, o zaman belli bir amaca yönelik bir aklın ürünüdür.98

Böylesine zor işleri yapan enzimler bilinç, akıl sahibi varlıklar değildir. Öyleyse karar alma, bunları uygulama, öngörü sahibi olma, karışıklıkları engelleme, kusursuz bir düzen için tedbirler alma, hata tespiti yapma, hataları düzeltme, onarma gibi bilinç ve akıl gerektiren fiilleri, bu şuursuz atom yığınları nasıl gerçekleştirmektedirler? Evrimcilerin ardına sığındıkları "tesadüf" kavramı, böylesine kompleks bir mekanizma karşısında tüm anlamını yitirir. Dolayısıyla, kör tesadüfler canlılığın kökeni ile ilgili kesinlikle bilimsel bir cevap niteliği taşımazlar. Akıl ve vicdan sahibi herkes, kör ve şuursuz tesadüflerin eseri olarak böylesine bilinçli, planlı işlemlerin birbiri ardınca gerçekleşemeyeceğini, kusursuzluk içinde yapılamayacağını kabul eder. Kuran'da, Allah'ın varlığını inkar edenlerin gerçekler karşısındaki dirençleri şöyle bildirilmektedir:

Onlar: "Bizi büyülemek için mucize (ayet) olarak her ne getirirsen getir, yine de biz sana inanacak değiliz" dediler. (Araf Suresi, 132)

Açık bir gerçektir ki, bu sistemin tüm unsurları ile eksiksiz bir biçimde bir anda "oluşmuş" olması gerekmektedir. Bunun anlamı da yaratılmış olmasıdır. İnsanların kavramakta, okurken bile takip etmekte zorluk çektiği bu işlemler, Allah'ın dilemesiyle, şuursuz atomların her an kolaylıkla ve başarıyla yerine getirdiği görevlerdir. Allah Kuran'da şöyle buyurur:

Çünkü O, ilkin var eden, (sonra dirilterek) döndürecek olandır. O, çok bağışlayandır, çok sevendir. Arşın sahibidir; Mecid (pek Yüce)dir. Her dilediğini yapıp-gerçekleştirendir. (Buruc Suresi, 13-16)

8. BÖLÜM

İNSANIN DNA'DA KAYITLI İNŞA PLANI

Bir evin inşasına başlamadan evvel, öncelikle söz konusu binanın mimari bir planı hazırlanır. Bu planın gerçekleştirilmesine başlanmadan önce ise inşaatta kullanılacak malzemelerin belirlenmesi ve temin edilmesi gerekir. Farklı boyutlarda ve biçimlerde tahtalar, çiviler, yalıtım malzemeleri, kiremitler, pencereler, kapılar, elektrik kabloları, borular ve daha pek çok malzeme, belli bir amaca yönelik hazırlanır. Bu malzemeler gelişigüzel kullanılmaz; aynı şekilde inşaatta çalışan işçiler de kendi karar ve isteklerine göre hareket etmezler. Aksine herşey belli bir plan doğrultusunda ve bir denetim altında gerçekleşir. İnşaat süresince işçilerin önce neyi yapacakları, hangi malzemeleri hangi sırayla ve hangi miktarda kullanacakları da bellidir. Örneğin duvarlar ve çatının inşasından evvel binanın temeli atılmalı, tesisat ve kablolama ise daha sonra yapılmalıdır. Tüm bu aşamalar kapsamlı bir planın parçalarıdır.

Şimdi yukarıda bahsettiğimiz kapsamlı planın gözle görülmeyen bir boyutta şifrelenerek saklandığını düşünelim.

İnsan vücudu bir yapıya benzetilecek olursa, vücudun en ince ayrıntısına kadar eksiksiz plan ve projesini de DNA molekülü teşkil eder. DNA inşa edilecek binanın hem malzemelerinin nasıl imal edileceği, nerelerde ne kadar kullanılacağı hem de binanın tamamının nasıl görüneceği ve nasıl hizmet vereceği gibi bütün teknik ayrıntılara sahiptir.

İnsanın anne karnındaki ve doğumundan sonraki gelişmelerinin hepsi önceden belirlenmiş bu program çerçevesinde düzenlenir. İnsanın gelişimindeki bu kusursuz düzenleme Kuran'da şöyle ifade edilmektedir:

İnsan, 'kendi başına ve sorumsuz' bırakılacağını mı sanıyor? Kendisi, akıtılan meniden bir damla su değil miydi? Sonra bir alak (embriyo) oldu, derken (Allah, onu) yarattı ve bir 'düzen içinde biçim verdi.' (Kıyamet Suresi, 36-38)

Daha anne karnında yeni döllenmiş bir yumurta hücresi halinde iken, insanın ileride sahip olacağı bütün özelliklerini Allah belirlemiş ve "bir düzen içinde" DNA'sına yerleştirmiştir. Sahip olacağı göz rengi, kan grubu, yüz şekli, kemik yapısı gibi bütün özellikler dokuz ay öncesinden, yani

daha tek bir hücre halindeyken kodlanmış bir planla bellidir.

Yumurta hücresi ilk döllendiği andan itibaren, büyüyen embriyo hücrelerini insan görünümüne sokan tüm biyokimyasal, fiziksel gelişmelerle ilgili olayların her biri DNA'daki projenin denetimi altında gerçekleşir. Prof. Phillip E. Johnson bu sistemdeki kusursuzluktan şöyle bahsetmektedir:

Döllenmiş yumurtadaki talimatlar, embriyonik gelişimi başlangıcından itibaren kontrol eder ve belli bir sonuca ulaşmasını sağlar. Bu "eksiksiz talimatlar kümesi" fizik ve kimyanın maddi işlemlerini kullanır, ama o işlemler tarafından üretilmiş değildir. Aynı şekilde, bir bilgisayardaki yazılım da bir kelime işletim dokümanı oluşturmak için doğal işlemleri kullanır, ama yazılımın akıllı bir fail tarafından yazılması gerekir.99

Üstelik bir insanın inşa planı, malzemelerin üretimini, malzemelerin üretileceği tesislerin yapımını, enerji santrallerinin kurulmasını da kapsamaktadır. Dolayısıyla insan vücudundaki bu planın eş değeri bir benzetme yapmak gerçekte mümkün değildir. Çünkü hangi örnek üzerinden düşünürsek düşünelim, yine de hücredeki komplekslik yanında yetersiz kalacaktır. Gerald L. Schroeder bu kompleksliğin ayrıntılarında gizli olan olağanüstülüğe şöyle dikkat çekmektedir:

Hayatın oluşumunun hayranlık veren güzelliği ayrıntılarda gizlidir. İnsan bütün bu detayları görmezden geldiği zaman, sütün doğal olarak konteynırlardan geldiğini düşünebilir ve bunun, çimenler üzerinde parıldayan Güneş'le başlayan bir sürecin ürünü olduğunu hiç hesaba katmayabilir. Hamilelikteki aşamaların her biri, kompleks bir düzenliliğe sahip, bu süreç içerisine inşa edilmiş aklın ipuçlarıdır.100

Hücrenin yapı taşlarını oluşturan cansız, şuursuz atomların plan yapması, proje belirlemesi, şifre yazması, şifre çözmesi, çok aşamalı tedbirler alması, bilginin korunması için sistem kurması ve bunun gibi diğer pek çok şeyi yapması mümkün değildir. Materyalist ve Darwinist dogmalardan bağımsız düşünebilen herkes, böylesine bir düzenin kendi kendine oluşamayacağını, aksine çok üstün bir aklın -Yüce Rabbimiz'in- eseri olduğunu takdir edecektir. Allah'ın dilemesiyle cansız topraktaki elementler, canlı bir insan inşa etmek üzere biraraya gelmekte ve kusursuz bir koordinasyonla kendilerine verilen görevi yerine getirmektedir. Kuran'da Allah şöyle bildirmektedir:

Ki O, yarattığı herşeyi en güzel yapan ve insanı yaratmaya bir çamurdan başlayandır. (Secde Suresi, 7)

Genetik Bilgiler Birleşiyor

Bir yumurtanın spermle döllenmesi, yeni bir insan hayatının ilk başlangıcıdır. Sperm ve yumurta hücreleri karşılaştıklarında, yüzeylerindeki moleküllerin karşılıklı olarak birbirlerine tam oturması sayesinde, biyolojik olarak birbirlerini tanırlar. Söz konusu moleküller birbirlerine kilitlenirler ve sperm hücreleri yumurtanın yumuşak kabuğuna bağlanır. Sperm hücreleri bunun ardından yumurtaya girmek için mücadele etmeye başlar.

Milyonlarca sperm arasından sonuçta sadece bir tanesi başarılı olur. Her birinin kendine ait genetik programı vardır ve bebeğin cinsiyeti de dahil olmak üzere, her bir sperm diğerlerinden birçok yönden farklıdır. Bebeğin cinsiyetini belirleyen genetik mesajı, babanın spermi taşıdığı için, hangi sperm diğerlerinden öne geçip yumurtaya girebilirse cinsiyeti o belirleyecektir. Başarılı olan sperm hücresinin, kuyruğu ve tüm parçalarıyla yumurtanın içine dahil olduğu ana da "döllenme" denilir. İşte bu aşamaların her biri, Allah'ın kaderde tespit ettiği şekilde gelişir. Allah ayetlerinde bu gerçeği insanlara şöyle bildirir:

Sizleri Biz yarattık, yine de tasdik etmeyecek misiniz? Şimdi (rahimlere) dökmekte olduğunuz meniyi gördünüz mü? Onu sizler mi yaratıyorsunuz, yoksa yaratıcı Biz miyiz? (Vakıa Suresi, 57-59)

Babadan gelen sperm hücresi, annenin yumurta hücresini döllediğinde, doğacak bebeğin bütün kalıtsal özelliklerini belirlemek üzere, babanın ve annenin genleri birleşir. Birleşime katılan binlerce genin her birinin çok özel işlevleri vardır. Bunlar yeni doğacak bebeğin saç ve göz rengini, yüzünün biçimini, iskelet çatısındaki, iç organlardaki, beyin, sinirler ve kaslardaki sayısız ayrıntıyı belirleyen genlerdir.

Sperm ile yumurta birleştiklerinde oluşan bu yeni hücrede, insanın hayatının sonuna kadar her hücresinde şifresini taşıyacağı DNA molekülünün de ilk kopyası oluşmuş olur. Ünlü kimyager Prof. Wilder Smith yumurta hücresinde sergilenen mükemmelliği şöyle vurgulamaktadır:

İnsan spermi ve yumurtası içerisindeki çifte sarmal sistemi, insan vücudunun tümüyle sentezlenmesi için inşa talimatlarını şifrelenmiş halde bulundurur. Alfabe sistemimiz kullanılarak insanın genetik bilgisi kağıt üzerine yazılırsa, her biri 500 sayfadan meydana gelen 1.000 ciltlik eser meydana getirirler. Bu da toplamda 500.000 sayfa bilgi demektir. Daha doğrusu bir toplu iğne ucu kadar insan yumurtasında 500.000 sayfalık bilgi ve kimyasal talimat bulunmaktadır. Bilgi saklama ve geri çağırma teknolojisinde yumurta ve genel anlamda hücre, minyatür bir

harikadır.101

Bir sperm hücresinin, genetik bilgisini yumurta hücresine eklemesiyle beraber 10^{27} adet atom organize hale gelmektedir.102 Bu atomların olağanüstü bir düzenle birleşmesi sonucu, yeni doğacak bedenin gelişiminin bütün safhalarında gerekli olan tüm bilgiler de belirlenmiş olur. David S. Goodsell, Our Molecular Nature (Moleküler Doğamız) adlı kitabında genetik bilgilerin birleşimini şöyle tarif etmektedir:

Anne ve babada bu 46 şeritin yarısı bulunur, böylece hücrelerimizde birbirine benzer 23 şerit bulunmaktadır. Anne ve babadan gelen bilgilerin okunmasıyla, çocuklarda kalıtım yoluyla geçen karakter özellikleri zengin bir çeşitlilik meydana getirir... Örneğin anne babadan ikisi de tirozinaz (bir enzim) için gereken reçeteye sahip değilse, çocuk albino olacaktır. Burnun ve gözlerin şekli, vücut yapısı gibi diğer kişisel özellikler de, DNA üzerindeki farklı bölgelerin ortak hareketlerine bağlı olabilir ve anne babadan gelen özellikleri ustalıkla birleştirebilir.103

Burada hayranlık verici olan, tüm canlılarda DNA üzerinde taşınan bilginin açık bir biçimde akıl içermesi ve yaratılış gerçeğini gözler önüne sermesidir. Ortaya çıkan yeni birey, tümüyle yeni bir genetik programa sahip olacaktır. Anne ve babadan gelen genetik bilgilerin birleşmesi tamamlandığı anda ise, yumurtanın bütünü birbirinin aynısı olan iki yeni hücreye bölünür.

İnsanın Yapı Taşı Olan Hücreler Oluşuyor

Bir yumurta ile bir spermin birleşmesiyle meydana gelen yapı, "zigot" adını alır ve tek bir hücreden ibarettir. "Embriyo", döllenmiş yumurta denilen ilk hücreden -zigottan- meydana gelir ve bir insan görünümü alması için, söz konusu ilk hücrenin çoğalması gereklidir. Hücre adeta yüksek bir şuurla, bir bilgisayar programı gibi bir program izleyerek bölünmeye başlar. DNA, zigot içerisinde kendisinin bir kopyasını çıkarır. Dolayısıyla hücrede DNA miktarı iki katına çıkmış olur. Bunun üzerine hücre derhal bölünmeye başlar. Bu DNA'lardan birisi bir hücreye giderken, diğer DNA ikinci hücreye aktarılır. Böylelikle hücre ikiye bölünmüş olur. Bölünmeler ta ki anne karnında bir bebeğin meydana gelmesine dek sürer. Bu işlem o kadar çok tekrarlanır ki, ilk hücrenin, embriyo haline gelene kadar trilyonlarca kez bölünmesi gerekir.

Embriyonun tamamının gelişimi, her bir hücrenin diğer hücrelerden aldığı ve onlara gönderdiği mesajlar yoluyla koordinasyon içinde gerçekleşir. Hücrelerin ortaklaşa bir uyum içinde çalışabilmesi, genetik talimatlar doğrultusunda aralarında sürekli moleküler bir diyalog olmasından kaynaklanır. Söz konusu talimatlar, bebeğin genetik programı

içinde anne-babadan gelen hücrelerin birleştiği ilk gün oluşur. Bundan sonra hücre her bölündüğünde ve yeni iki hücre oluşturduğunda tüm genlerin tıpatıp aynı kopyası çıkartılır ve her yeni hücreye iletilir. Bu nedenle vücudumuzdaki her hücre kesinlikle aynı genlere sahiptir ve genetik programın tümünü barındırır.104

Vücudumuzdaki tüm hücreler bulundukları yer farklı olsa da (örneğin böbrek, karaciğer ya da kol) aynı bilgiyi taşır. Fakat farklı hücre türleri, aynı bilgi bankasının farklı bölümlerini kullanır ve onlar doğrultusunda farklı görevler gerçekleştirirler. Tıpkı bilgisayarlarda olduğu gibi bilginin orijinali, ana işlem merkezinden -DNA üzerinden- taşınmaz. Bunun yerine kopyaları çıkartılır ve kopyalar gerekli yerlere taşınır.

İnsan hücreleri, yapısal olarak farklılık gösterirler. Örneğin karaciğer hücreleri, kas hücreleri ve sinir hücreleri farklı şekillerde olmalarının yanı sıra, aynı zamanda farklı proteinler üretirler ve çok farklı biyokimyasal işlevler gerçekleştirirler. Fakat hepsinde döllenmiş yumurtadan kalıtım yoluyla aldıkları tek bir çeşit DNA bulunmaktadır. Ama her hücre bu DNA'daki genetik bilginin farklı bölgelerini kullanır. Eğer hücreler aynı genetik bilginin farklı bölgelerini kullanmasalar ve tek tip hücre olarak çoğalsalardı, o zaman insan oluşmazdı. İnsan sadece kemik yığını veya sadece deri kütlesi gibi bir varlık olabilirdi. Ancak Rahman ve Rahim olan Allah "Doğrusu, Biz insanı en güzel bir biçimde yarattık." (Tin Suresi, 4) ayetiyle de bildirdiği gibi, bizi, estetik, simetrik ve üstün özelliklere sahip bir canlı olarak yaratmıştır.

Hücre Bölünmesi Devam Ediyor

Hücre bölünmesi sırasında, her yeni hücre daha önce bahsettiğimiz bütün kompleksliğe sahiptir: DNA, mRNA, tRNA, ribozomlar, proteinler, enzimler vs. Tüm bunlardan saniyede yaklaşık beş bin tane üretilmektedir.105 Prof. Gerald Shroeder'in deyimiyle "Hayatın mucizevi doğası ayrıntılarda gizlidir."106 Sekizinci haftaya gelindiğinde ise bütün temel kısımları belirginleşmiş olan embriyo, cenine dönüşür.107 Bilim yazarı Dr. Jerry Bergman hücre bölünmesi ile ilgili bir makalesinde şunları ifade etmektedir:

Hücrenin bölünmesi gerektiğinde DNA'nın tüm uzunluğu boyunca ayrılması, kopyalanması ve yeni hücre için tekrar paketlenmesi gerekir. Hiç kimse hücrelerin bu topolojik (köşeli olmayan şekillerin geometrisi) sorunu nasıl çözdüğünü bilmemektedir.108

Hücrenin içinde her türlü sorun için, önceden düşünülmüş çözümler mevcuttur ve bunlar daha ilk hücrenin genetik bilgisinde kayıtlı bulunur. Şimdiye kadar anlattığımız örneklerden her biri, insanın kusursuz şekilde

yaratıldığının apaçık delillerindendir. Yaratılıştaki mucizeler bir kitaba sığmayacak kadar fazladır.

Hücredeki şaşırtıcı olaylardan bir diğeri ise, genetik programın tamamının her an aktif durumda olmamasıdır. Normal olarak genetik bilginin tamamının kullanıma açık ya da kapalı olması beklenir. Ancak böyle bir durumda, her hücre yalnız kendi kopyasını üretir ve tek tip hücre yığını oluşurdu. Üretilen hücrelerin bu derece çeşitli olmalarının ve farklı görevlere sahip olmalarının nedeni, genlerin açılıp kapanma özelliklerinin olmasıdır.

Genler kimyasal dille yazılmış cümleler gibidir. Her hücre genlerinden sadece bir bölümünü açar ve genin açık olan kısmındaki bilgileri yansıtır. Bu durumda genlerin geri kalanı ise kapalı durumdadır. Genlerin açılıp kapanma süreci "gen düzenlenmesi" (gen regülasyonu) olarak ifade edilir.

İnsanın normal gelişiminde gen düzenlenmesinin çok önemli bir yeri vardır. Gelişim sırasında genlerin farklı bölgeleri açılır ve kapanır; böylece bir beyin hücresi bir karaciğer ya da kas hücresinden farklı görünür ve farklı işlev görür. Hücrenin çeşidi daha evvel de ifade ettiğimiz gibi, ürettiği proteinlerin cinslerine ve miktarına göre belirlenir. Ürettiği proteinler yoluyla, hücre karaciğer ya da mide, deri veya kas hücresi olarak tanımlanır. Hücrelere hangi proteinleri üreteceklerini bildiren ise yine genlerdir. Bu üretim belli genlerin "açık" belli genlerin de "kapalı" konumda olmaları sonucunda gerçekleşir. Örneğin karaciğer hücreleri deri hücrelerinden farklı gen setlerini açarak, her hücrenin farklı proteinler üretmesini ve farklı fonksiyonlara sahip olmalarını sağlarlar.

Genler vücuttaki hücrelere hangi proteinleri yapacaklarını söyledikleri için, genler olmadan bir hücre, sadece kısa bir süre için yaşayabilir. Çünkü bir hücrenin ne yapması -hangi proteinleri üretmesi gerektiği- konusunda talimatlara ihtiyacı vardır. Yoksa taze proteinler, kısa bir zaman içerisinde biter ve hücre yaşamsal faaliyetlerini gerçekleştirmediği için ölür. Örneğin genler hücrelere belli zamanlarda kanın pıhtılaşmasını sağlayan özel proteinler yapmasını söylerler. Hatalı genler ise bunu başaramazlar, bu nedenle kanın pıhtılaşma mekanizması bozukluğu olan hemofili hastalığı görülür.

İnsan vücudunun, bazı proteinleri ömrü boyunca, bazılarını da sadece ihtiyaç olan zamanlarda üretmesi gerekir. Bu yüzden bütün genler, bir hücrenin doğru miktarda proteini, tam ihtiyacı olan zamanda üretmesini sağlayacak şekilde düzenlenirler. Örneğin gelişen embriyodaki birçok protein çok kısa süre için gereklidir. Belli bir hücre tarafından üretilen proteinler ise, embriyonun neresinde olduğuna, embriyonun yaşına ve

kendi genlerinden ve diğer hücrelerden aldığı talimatlara bağlıdır. Ancak bilim adamları hücrenin, elindeki planın hangi bölümünü ne zaman devre dışı bırakması gerektiğini nereden bildiğini cevaplayamamışlardır. Bazı genler, yani her özelliğe ve organa ait dosyalar, tam gerektiği anda ve doğru zamanda engellenirken, kimileri üzerindeki kilitlerin nasıl olup kalktığı, baskıcı genler ile baskıyı ortadan kaldıran genleri harekete geçiren komutları kimin verdiği, bilim adamlarına göre tamamen karanlıkta, cevap bekleyen sorulardır.

Bilimsel literatürde düzenlenme (regulation) olarak geçen bir kavramın, tesadüfen gerçekleşen bir süreç olduğunu iddia etmek kuşkusuz bilimsellikle bağdaşmayan bir durumdur. Burada da aynı gerçekle karşı karşıya kalırız: Ortada muhteşem bir plan ve akıl vardır; tüm bu planın ve olağanüstü sistemin sahibi Alemlerin Rabbi olan Allah'tır ve O'ndan başka ilah yoktur.

Hücrelerin bir yandan da birbirleri ile iletişim kurmaları, gruplaşmaları ve ortaklaşa çalışmaları neticesinde minyatür bir insan oluşmaya başlar. Embriyonun tam bir vücuda sahip olması için üç hafta daha gereklidir. Yirmi dördüncü gündeyken, embriyonun henüz kolları görünmez, fakat iki gün içerisinde, yirmi altıncı güne gelindiğinde vücudun her iki yanında kollar tomurcuk halinde belirir. Kırk sekiz saat içerisinde, kolların üst ve alt kısımlarının sınırları belirlenir. Birkaç gün sonra ise bacaklar belirmeye başlar. Sonraki ay bacaklar uzamıştır; artık el ve ayak parmakları gelişir.109

Bizim sadece seyircisi olabildiğimiz tüm bu aşamalar, DNA'daki inşa planının birer parçasıdır. Herşey son derece kontrollü, hiçbir karmaşa olmadan gerçekleşir. Elbette ki böylesine kusursuz bir düzenin olduğu bir ortamda, tesadüflerden bahsetmek akılcılıkla bağdaşmaz. Üstelik canlıların tesadüfi etkilerle şekillendiğini öne süren, Darwinist bilim adamlarının kendileri de, insanın oluşumunu açıklarken, şaşırtıcı bir düzenden, alınmış bir dizi tedbirden, akılcı hareketlerden, ekonomik ve verimli sistemlerden, iş birliği ve uyumdan bahsederler. Ancak buradaki çelişki açıktır; tesadüften bahsedilen bir yerde, yalnızca karmaşa, düzensizlik ve uyumsuzluk olacaktır.

Hücre Farklılaşmasındaki Mucize

Hücrelerin programlanmış bir şekilde farklı farklı proteinler üretip farklı organlara dönüşmesi olayına, tıp dilinde "farklılaşma" ya da "morfogenez" denir. Hücreler bölündükçe farklılaşır, yani farklı görevler edinir ve vücutta bulunmaları gereken bölgelere giderler. Birbirinin aynı hücrelerden oluşan bir et yığını değil de, bir kısmı, örneğin göz hücresi

olup tam olması gerektiği yere, bir kısmı kalbi oluşturup göğüs kafesindeki yerine gider veya deri hücresi olarak bütün vücudu kaplar. Tüm hücreler, oluşturacakları dokunun gerektirdiği kadar çoğalır ve bu dokular da gerekli yapıyı inşa etmek üzere yan yana gelerek organları oluşturmaya başlarlar.

Tüm bu olaylar sırasında hücreler, titizlik gerektiren bir inşaat sırasında, yakın iş birliği içinde çalışan bir ekip gibidir. Her biri planın tümünü bilir ve yoğun bir haberleşme ve iş birliği içinde çalışırlar. Peki bu kadar ileri düzeyde bir düzen ve koordinasyon nasıl gerçekleşmektedir? Hücreler nereye gideceklerini, hangi organın parçası olacaklarını ve gittikleri yerde ne yapacaklarını nereden bilmektedirler? Aynı zamanda diğer hücrelerle bu derece uyum içinde nasıl hareket etmektedirler? İsrailli biyofizikçi Dr. Lee Spetner da buradaki mucizevi yaratılışa şöyle dikkat çekmektedir:

Gelişim programı nasıl çalışıyor, nasıl bu kadar mükemmel? Gördüğümüz gibi gelişim ikiye bölünen tek bir hücre ile başlar. İki daha sonra dörde bölünür ve bu böyle devam eder. Bir noktadan sonra hücreler farklılaşır, daha doğrusu karakter değiştirirler. Sonunda hücrelerin bir kısmı bir tür doku ya da organa dönüşürken, diğer hücreler de başkalarına dönüşür. Bu her defasında neredeyse aynı kusursuzlukla gerçekleşir. Bu nasıl olur?110

Bu soruların cevabı son derece açıktır: Canlılar kusursuz bir şekilde yaratılmışlardır ve yaratılışlarındaki sanat ve ilim herşeyin Rabbi olan Yüce Allah'a aittir. Bir ayette şöyle haber verilmektedir:

Gökleri ve yeri hak olmak üzere yarattı ve size düzenli bir biçim (suret) verdi; suretlerinizi de güzel yaptı. Dönüş O'nadır. (Teğabün Suresi, 3)

Diğer taraftan proteinler de, çeşitli hücreler için farklı tiplerde üretilir. Bir embriyo anne karnında gelişirken, embriyonun gözlerini oluşturacak hücrelerdeki DNA'lar, yalnız göz organı ile ilgili proteinleri üretirler. Aynı şekilde embriyonun beynini oluşturacak hücrelerin DNA'ları ise, yalnız beyin organı ile ilgili proteinleri üretir.

Burada önemli olan nokta şudur. İnsanın kemik hücresi olsun, karaciğer hücresi olsun, böbrek hücresi olsun, vücudunun her bölgesindeki hücrelerin içindeki DNA'larda, insanın bütün organlarını oluşturacak bilgiler saklıdır. Fakat saklanan bu bilgilerden, yalnızca ilgili organ için üretilecek proteinlerin meydana getirilmesi sağlanır. Diğer bir ifadeyle, her hücrede, insan vücudunun her organına ait protein bilgileri

saklanır; fakat bu proteinlerin hepsi üretilmez. Yalnız meydana getirilecek organla ilgili proteinler üretilir. Bunun sağlanması için de, DNA'nın üzeri, o organ için gerekli olmayan proteinlerin üretilmesini engelleyecek şekilde "histon" adı verilen özel bir proteinle örtülür. Bugün bilim adamlarını merakta bırakan en büyük sırlardan birisi ise, hücrelerdeki "histon"ların, hangi genlerin üzerini örtüp hangilerinin üzerini açık bırakacağını nereden bildikleridir. Çünkü proteinler de, cansız atomlardan oluşan birer moleküldür. Şuursuz ve aklı olmayan atomların, bu derece muazzam bir yaratılış harikasını meydana getiremeyeceği açıktır.

Hücrelerdeki başkalaşım ve yapılanma esnasındaki koordinasyon da, DNA molekülü tarafından sağlanır. Ancak DNA, ne en son teknolojiyle donatılmış laboratuvarlarda çalışan bir biyokimyager, ne de saniyede trilyonlarca işlem yapabilen bir süper-bilgisayardır. DNA, karbon, fosfor, azot, hidrojen ve oksijen gibi atomlardan oluşan bir moleküldür.

Şimdi düşünelim ve kendi kendimize soralım: İnsan vücudunda bulunan trilyonlarca hücre, bölünerek birbirinden çoğalıyor. Ancak her hücredeki farklı gen, farklı zamanlarda harekete geçiyor ve bu şekilde hücrelerde başkalaşım sağlanıyor. Diğer bir deyişle, ilk hücreden sonra bölünerek çoğalan her hücrede, tüm genetik bilgi vardır; yani her hücre aslında kalp kası, deri, alyuvar veya vücudun herhangi başka bir dokusunu üretme yeteneğine sahiptir. Her hücre, o vücut için tam bir DNA tarifine sahip olsa da, gelişmenin farklı aşamalarında ve farklı organlarda sadece bazı genler aktiftir. Örneğin, böbrek oluşum ve fonksiyon kodları her hücrede bulunur; ancak sadece ilgili genler, gelişme sırasında, belirli zamanlarda, bu organda aktif olur. Benzer olarak, belli enzimler -örneğin glikoz 6-fosfat- esas olarak karaciğerde bulunur, fakat diğer organların her hücresi bu proteinin tarifine sahiptir, ama asla bu proteinin üretimini yapmaz. Örneğin göz hücresi bu enzimi üretmez, sadece göz için gerekli olanları üretir. Sinir hücreleri, beyin ve organlar arasında gidip gelen uyarı ve emirleri taşıyacak, karaciğer hücreleri toksinleri zararsız hale getirecek ve yağ hücreleri zayıf dönemler için yiyecek depolayacak şekilde uzmanlaşırlar. Bunların hiçbiri mide ile ilgili enzimleri üretme hatasına düşmez. Peki bu kusursuz iş bölümünü kim yapmaktadır? Hücrelere bölünme ve bölündükten sonra farklı konularda uzmanlaşma emrini kim vermektedir? Dahası, tüm hücreler itaat şuuruna nasıl sahiptirler ve nasıl böylesine kusursuz bir disiplin ve organizasyon içinde çalışmaktadırlar? Bunların hiçbirinin tesadüfen gelişen olayların sonucunda oluşmuş, başıbozuk sistemler olmadığı son derece açıktır. Tüm bunlar **"gökten yere her işi evirip düzene koyan" Yüce Rabbimiz'in izniyle gerçekleşmektedir. (Secde Suresi, 5)**

Hücrelerin sadece doğru zamanda doğru yerde bulunmaları ve doğru genleri aktif hale getirmeleri ile de, bu kusursuzluk bitmemektedir. Hücreler aynı zamanda yaşamın doğru safhasında, doğru miktarlarda bulunmalıdır. Bazı "bakım" genleri, hemen hemen bütün hücrelerde, her zaman çalışır. Diğer genler, bazı hücrelerde birkaç saatten az işlevini yapar, sonra ileride çalışmak üzere bekleme konumuna geçer. Örneğin emzirme sırasında süt üretimi genler tarafından hızlandırılır. Mevcut bilgi, uygun zamanda, uygun miktarda ve uygun yerde harekete geçirilir. DNA'da saklı milyarlarca bilginin bu kadar şuurlu, planlı, iradeli, hesaplı ve akılcı idaresi ve kullanımı, evrimcilerin "tesadüf" iddiaları ile kesinlikle açıklanamaz. Buna rağmen mikroskobik bir alanda gerçekleşen olağanüstü planlı ve organize olayların nedeni olarak, tesadüfleri görmek, büyük bir mantık çöküntüsüdür. Nitekim evrimciler de, hücrelerdeki bu farklılaşma ve kusursuz görev dağılımına bir açıklama getirmekten çok uzak olduklarını kabul etmektedirler. Evrimci mikrobiyoloji profesörü Ali Demirsoy şu itirafta bulunur:

Özünde, döllenmiş bir yumurtadan, çok değişik yapıda ve işlevde birçok hücre grubunun meydana gelmesi, şimdiye kadar doyurucu bir şekilde açıklanamamıştır.111

National Geographic Topluluğu'nun bir yayını olan The Incredible Machine (İnanılmaz Makine) adlı kitapta ise, insanın yaratılışının bilim adamlarınca açıklanamamasından şöyle bahsedilmektedir:

Yüz adet özelleşmemiş hücre, dünyadaki en kompleks omurgalıyı –insanı- meydana getirecek şekilde trilyonlarca hücre üretmelidir. Farklılaşma olayı, yani hücrelerin nasıl olur da farklı formlara dönüştükleri, bilimin çözülmesi en güç problemlerinden biri olarak düşünülmektedir. DNA'nın emirleri ne şekilde hücrelere iletilmektedir? Yaşam hikayesi önceden döllenmiş yumurtada yazılı olarak mevcut mudur? DNA emirleri, yumurta hücresi bölündüğü zaman, döl hücreleri için bölümlere mi ayrılmıştır?... Bu noktada yeni gizemli olaylarla karşılaşırız. Bugün tüm hücrelerin genelleşmiş hücrelerden kaynaklandığını ve her bir hücrenin tüm vücudun genetik şifresini içerdiğini biliyoruz. Fakat tüm hayatın oldukça kapsamlı bilgisini taşıyan bir hücre, nasıl oluyor da bir insanın gelişiminde, tam olarak oynaması gereken rolü oynayabiliyor? Nasıl oluyor da herhangi bir şeye dönüşebilen bir hücre, özel bir şeye dönüşüyor? Örneğin retinadaki bir çubuk hücresi nasıl oluyor da, ışığı absorbe eden bir protein üretme konusundaki emirlere uyacak şekilde yapılanmıştır? Ya da bir pankreas hücresi insülin üretmeyi nereden bilmektedir?... Biz bu soruların tümüne cevap verememekteyiz.112

Dr. Lee Spetner ise, tek bir hücreden düşünebilen bir insanın

oluşumunu şu sözlerle ifade eder:

Gözlerin, kolların ve bacakların, hatta parmaklardaki tırnaklar ve kirpiklerin kusursuzluğu. Bu mükemmel ve inanılmaz derecede kompleks bir canlı, nasıl tek bir hücreden meydana geldi? Ne tür bir program böyle bir gelişmeyi yönetmiş olabilir. Görebilen gözler, işitebilen kulaklar, düşünebilen ve kompleks organlarının hareketlerini yönlendiren bir beyin, hepsi tek bir hücreden meydana geldi. Her birimizin tek bir hücreden meydana gelmiş olması ve birçok faaliyeti yerine getirebilen, düşünebilen bir varlığa dönüşmesi gerçekten akıl almaz.113

Tüm bu olağanüstü olayların, tesadüflerin veya hücrenin kendi eseri olamayacağı açıkça bellidir. Peki, hücrede meydana gelen bu olayları yöneten, belli bir amaca yönelik olarak yaratan, milyarlarca bilgiyi, gözle görülmeyecek kadar küçük bir alana sığdıran akıl ve güç kime aittir? Bu sorunun tek bir cevabı vardır: Yüce Rabbimiz sonsuz rahmetiyle insanı, şu anki haliyle düzgün bir surette yaratmıştır ve gerek bedenindeki gerekse çevresindeki düzeni insana nimet olarak sunmaktadır. Bir ayette şöyle bildirilmektedir:

Size her istediğiniz şeyi verdi. Eğer Allah'ın nimetini saymaya kalkışırsanız, onu sayıp-bitirmeye güç yetiremezsiniz. Gerçek şu ki, insan pek zalimdir, pek nankördür. (İbrahim Suresi, 34)

Genler Hücre Bölünmesini ve Büyümeyi Nasıl Kontrol Ederler?

Genlerin en önemli görevlerinden biri de, embriyoların nasıl geliştiğini kontrol etmektir. Bu süreçteki yoğun düzenlemeler, bölünen hücrenin DNA'sının düzgün olarak kopyalandığına, DNA'daki hataların onarıldığına ve her yeni hücrenin tam bir set kromozom aldığına emin olunmasını sağlar. Bu süreçte, bazı genlerin hataları kontrol etmesini ve bir şey yanlış giderse, onarım için işlemleri durdurmasını sağlayan denetim noktaları vardır. Eğer bir hücrenin DNA'sında tamir edilemeyecek bir hata olursa, "apoptosis" denilen programlanmış "hücre ölümü" gerçekleşebilir. Bu, vücudun ihtiyacı olmayan hücrelerden kurtulması için yaygın bir yöntemdir. Apoptosis yapan hücreler parçalanır ve makrofaj denilen bir tür akyuvar hücreleri tarafından geri dönüşümü yapılır. Apoptosis, vücudu kansere sebep olabilecek, genetik açıdan hasarlı hücrelerden korur. Kanser, bilindiği gibi hücre bölünmesinin normal düzenlemesi bozulduğunda oluşur. Bölünme kontrolsüz, düzensiz gerçekleşir ve kanserli bir tümöre yol açan genetik bozuklukları biriktirir. Apoptosis ayrıca embriyonun gelişiminde ve yetişkin birinin dokularının

korunmasında çok önemli bir rol oynar.

Moleküler biyolojinin en önemli buluşlarından biri, bazı genlerin bazıları üzerinde daha etkili olduğunun keşfedilmesidir. Bunun sebebi, genlerin bu yetki derecelerine göre organize olmalarıdır. Örneğin bazı genler sadece hemoglobin yapılması, saçın uzaması veya sindirim enzimlerinin üretilmesi gibi sabit işlerden sorumludur. Bu moleküler işçilerin üzerinde ise "düzenleyici genler" bulunur. Bunlar bu işçi genleri çalıştırır ve durdururlar. Örneğin, çocukluk döneminde hemoglobin geninin çalışmasını durdurur, gerektiğinde de çalıştırırlar. Düzenleyici genler, hem işçilerin hem de orta dereceli yönetici genlerin üzerinde üst düzey kontrol geni olarak hareket ederler. Bunların kararları, düzinelerce hatta yüzlerce alt birimi etkiler. Bu genler o kadar hayati önem taşır ki, embriyo döneminde zarar görmeleri ölümcül olabilir.

Bu, üzerinde dikkatle düşünülmesi gereken bir bilgidir. Genler, atomlardan oluşan moleküllerdir. Peki bu moleküller, aralarında böylesine düzenli bir organizasyonu nasıl kurmuşlardır? Nasıl olup da, bir molekül bir insanın boyunun uzamasını durdurma kararı alır, bu kararını diğerine iletir, diğeri ise bu kararı nasıl anlayıp uygulamaya koyar? Bu disiplinin kurucusu kimdir? Dahası, milyonlarca yıldır, trilyonlarca gen, aynı disiplin, itaat, akıl ve şuurla görevini eksiksiz yerine getirmektedir. Böyle bir sistemin tesadüfen oluştuğunu iddia etmek, çok büyük bir safsatadır. Genleri, en akılcı ve en kusursuz biçimde programlayan şüphesiz, herşeyin Rabbi olan Allah'tır.

De ki: "Göklerin ve yerin Rabbi kimdir?" De ki: "Allah'tır." De ki: "Öyleyse, O'nu bırakıp kendilerine bile yarar da, zarar da sağlamaya güç yetiremeyen birtakım veliler mi (tanrılar) edindiniz?" De ki: "Hiç görmeyen (a'ma) ile gören (basiret sahibi) eşit olabilir mi? Veya karanlıklarla nur eşit olabilir mi?" Yoksa Allah'a, O'nun yaratması gibi yaratan ortaklar buldular da, bu yaratma, kendilerince birbirine mi benzeşti? De ki: "Allah, herşeyin yaratıcısıdır ve O, tektir, kahredici olandır." (Rad Suresi, 16)

Mayoz ve Mitoz Bölünmenin Hikmetleri

Hücre bölünmesi iki temel şekilde gerçekleşir ve bunların her biri tam olması gerektiği zamanda ve gerektiği şekilde olur. Bunlardan ilki, döllenme esnasında gerçekleşen "mayoz" bölünme şeklidir. Mayoz bölünme, yumurta ve sperm hücrelerini oluşturan hücre bölünmesi çeşitidir.

Bu bölünme neticesinde insanların her nesilde aynı kromozom

sayısına sahip olması mümkün olur. Söz konusu hücreler kromozomlarını, yumurta ve sperm hücrelerini oluşturmak için yarıya -46'dan 23'e- indirirler. Döllenme esnasında sperm ve yumurta hücreleri birleştiğinde, böylece embriyo da 46 kromozoma tamamlanmış olur. Peki bu matematik hesabını kusursuzca kim yapmaktadır? Hücrelerin kendi kendilerine böyle bir öngörüye sahip olmaları, birleştiklerinde normal bir insan kromozomu oluşturmak için, neler yapmaları gerektiğini bilmeleri mümkün değildir. Onları bir ölçüye göre hareket ettiren, bu kusursuz sistemi kuran, elbette üstün kudret sahibi Allah'tır. Bir Kuran ayetinde şöyle haber verilmektedir:

... Elbette Allah, Kendi emrini yerine getirip-gerçekleştirendir. Allah, herşey için bir ölçü kılmıştır. (Talak Suresi, 3)

Rabbimizin insanın oluşumunda mayoz bölünmeyi var etmesinin çok büyük hikmetleri vardır. Örneğin her birleşme sırasında ya sadece babadan ya da sadece anneden gelen kromozomlar, yeni embriyonun kromozomlarını oluştursaydı, yine her zigot hücresi normal bir insan gibi 46 kromozoma sahip olurdu, ancak o zaman dünyadaki insan çeşitliliği olmazdı. Her yeni doğan bebek ya annesinin ya da babasının bir kopyası olurdu. Bu yüzden mayoz bölünme şekli son derece hikmetlidir ve kusursuz bir düzenle insanın ilk yaratıldığı andan itibaren işlemektedir. Hücrelerin bu tür bölünmesi esnasında, "DNA karışımı" (DNA shuffling) süreciyle genetik çeşitlilik mümkün olmaktadır. Olası o kadar çok DNA kombinasyonu bulunmaktadır ki, aynı iki ebeveynin farklı döllenmelerde tamamen birbirinin aynı bir çocuk dünyaya getirme ihtimali dahi, sonsuz derecede küçük bir sayıdır. Yaklaşık olarak yetmiş trilyonda bir ihtimaldir.114

Prof. Gerald L. Schroeder genetik bilgilerin karışması esnasında, bir anormallik olmadan son derece düzgün ve estetik görünümde bir insanın var olmasındaki olağanüstülüğe de dikkat çekmektedir:

İnsan genomunda mevcut olan özellik takımları arasında, 5 milyondan fazla farklı kombinasyon kurulması olasıdır. Bu çeşitliliğe ek olarak, çiftler, hücrenin merkezi düzleminde sıralandıklarında, genleri çaprazlama olarak değiş tokuş ederler... Yeni kromozom kümelerinden her biri, hem anneden hem de babadan parçalar içerir. Bu safhada olası kombinasyon sayısı trilyonlara ulaşır. Bu devasa potansiyel çeşitlilik düşünüldüğünde, iki insanın hiçbir zaman için birbirine tıpatıp benzememesi şaşırtıcı değildir. Bütün bu genetik karmaşıklığa rağmen, doğan çocukların büyük bir çoğunluğunun normal görünümlü olması ise şaşırtıcıdır.115

DNA dizilimindeki hataların ne denli tehlikeli sonuçları olduğuna

önceki bölümlerde değinmiştik. Ayrıca genlerde ufak tefek düzenlemelerin çok yönlü olumsuz sonuçları olduğu göz önünde bulundurulursa, dev bilgi bankasının karışımından böylesine kusursuz bir insanın ortaya çıkması, Allah'ın sonsuz kudretinin delillerinden biridir. Bir ayette Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

O Allah ki, yaratandır, (en güzel bir biçimde) kusursuzca var edendir, 'şekil ve suret' verendir. En güzel isimler O'nundur. Göklerde ve yerde olanların tümü O'nu tesbih etmektedir. O, Aziz, Hakimdir. (Haşr Suresi, 24)

İkinci hücre bölünme şekli ise "mitoz" bölünmedir. Mitoz bölünme sırasında hücre, kromozomları da dahil olmak üzere bütün içeriğini kopyalar ve iki ikiz yavru hücre olarak bölünür. Böylece yeni dokuların inşa edilmesi mümkün olur. Örneğin kalbi oluşturmak için binlerce kalp hücresine ihtiyaç vardır. Bir mide veya böbrek hücresi bu kalp hücrelerinin yerini alamaz, dolayısıyla fonksiyonel bir kalp oluşturacak kadar kalp hücresinin çoğalması gereklidir. Diğer taraftan parmağınızı kestiğinizde de, hemen burada yeni deri hücreleri bölünerek, kesik bölgeyi tamamlayacak şekilde çoğalır. Aynı şekilde bir bebeğin çocukluk ve gençlik dönemlerinde büyümesi de, hep mitoz bölünmeler sayesinde mümkün olur. Kemik hücreleri düzgün bir şekilde çoğalarak önce bir çocuk, sonra bir yetişkin iskeleti inşa ederler.

Bu süreç öylesine önemlidir ki, mitozun aşamaları bir kısım genler tarafından dikkatle kontrol edilir. Çünkü mitoz bölünme olması gerektiği gibi düzenlenmezse, kanser gibi sağlık sorunlarıyla karşılaşılabilir. Buradaki mükemmellik çok dikkat çekicidir. Bir hücrenin içinden yine eksiksiz bir hücre çıkmaktadır. Öyle ki bu hücre kendi gibi yeni hücreler üretebilecek tam bir donanıma sahiptir.

Ayrıca hemen döllenmeden sonra mitoz bölünmenin başlaması da son derece şaşırtıcıdır. Hücreler, yeni bir bebeğin oluşması için olağanüstü bir kapasiteyle bölünmeye başlarlar. Organları şekillendirirler; bunlar arasındaki bağlantıları kurarlar ve dokuz ay içinde düzgün bir insan görünümü alırlar. Burada tecelli eden yüksek şuur, belli bir amaca yönelik gerçekleşen aşamaların her biri, Allah'ın emri, O'nun ilhamı ile olur. Kuran'da Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

Gerçek şu ki, insanın üzerinden, daha kendisi anılmaya değer bir şey değilken, uzun zamanlardan (dehr) bir süre (hin) gelip-geçti. Şüphesiz <u>Biz insanı, karmaşık olan bir damla sudan yarattık.</u> Onu

deniyoruz. Bundan dolayı onu işiten ve gören yaptık. Biz ona yolu gösterdik; (artık o,) ya şükredici olur ya da nankör. (İnsan Suresi, 1-3)

De ki: "Sizi inşa eden (yaratan), size kulak, gözler ve gönüller veren O'dur. Ne az şükrediyorsunuz?" (Mülk Suresi, 23)

Genetik Hastalıklar, DNA'daki Düzende Tesadüflerin Yeri Olmadığını Ortaya Koymaktadır

DNA molekülündeki kusursuzluğun ve düzenin önemini ortaya koyan unsurlardan biri de genetik hastalıklardır. Herhangi bir molekülün yaptığı tek bir hata, insanın zarar görmesine hatta ölmesine neden olabilir. Ama bu moleküller, üstün bir aklın emrinde olduklarını açıkça gösterir ve yaptıkları işte hataya düşmezler. Bedeninizdeki 100 trilyon DNA molekülü, DNA'yı meydana getiren nükleotidler, hücreyi inşa eden proteinler, aradaki trafiği mükemmel bir şekilde yönlendiren enzimler, enzimleri meydana getiren amino asitler ve 100 trilyon DNA'yı içinde barındıran ve "sizi" meydana getiren 100 trilyon hücre, benzersiz üstünlükte bir organizasyon ve düzene sahip yapılardır.

DNA'da yer alan bilgilerin ne kadar hassas bir düzen ve dengeye sahip oldukları göz önünde bulundurulduğunda ise, tesadüfi oluşumun ne kadar imkansız olduğu daha da iyi anlaşılır. Daha evvel detaylı yer verdiğimiz gibi, üç milyar harften oluşan DNA'daki bilgiler, A-T-G-C harflerinin birbiri ardına özel ve anlamlı bir sıra içinde dizilmesi ile oluşur. Ancak bu sıralamada tek bir harf hatasının dahi olmaması gerekir. Ansiklopedide yanlış yazılmış bir kelime ya da harf hatası önemsenmez, hatta çoğu zaman fark edilmez bile. Buna karşın, DNA'da herhangi bir basamaktaki, örneğin 1 milyar 719 milyon 348 bin 632'nci basamaktaki bir harfin yanlış kodlanması gibi bir hata bile, hücre için, dolayısıyla insan için önemli sonuçlara yol açabilir.

Bir genomdaki minimum değişiklik, bir nükleotiddeki değişikliktir. Ancak buradaki küçük gibi görünen bir hata dahi, çok ciddi sonuçlar doğurur. Örneğin insan gözünün retinasında, rodopsin adındaki pigmenti şifreleyen gende, S (Sitozin) yerine A (Adenin) bulunması, körlüğe yol açan bir göz hastalığına neden olur.116

Tek bir gende meydana gelen bozukluk sonucu ise, tedavisi hemen hemen imkansız kalıtsal hastalıklar ortaya çıkar. Örneğin "fenilketonüri" denilen hastalıkla doğan çocukların metabolizması, proteinli gıdalarda bulunan, fenilalanin isimli bir aminoasidi kullanamaz. Bunun sonucunda

kanda ve diğer vücut sıvılarında artan fenilalanin ve onun artıkları, çocuğun gelişmekte olan beynini tahrip eder ve ileri derecede zeka özürlü olmasına, sinir sistemi ile ilgili çeşitli hastalıkların ortaya çıkmasına neden olur. Bu hastalığın sebebi ise, fenilalanin hidroksilaz enzimi yapımından sorumlu bozuk bir genin varlığıdır. Ciddi sonuçlar doğuran Akdeniz Anemisi, hemofili, kistik fibroz, Ailevi Akdeniz Ateşi (FMF), doğumsal işitme kaybı gibi hastalıkların sebepleri de bu tür gen bozukluklarıdır. Genetik yapıdaki çeşitli bozuklukların neden olduğu daha birçok kalıtsal hastalık vardır. Her biri çok ciddi sonuçlar doğuran bu hastalıkların başlıca nedeni, genetik şifredeki milyarlarca harften birkaç tanesinin yanlış yerde bulunmasıdır.

Huntigton koresi denilen genetik hastalıkta ise, hasta 35 yaşına kadar sağlıklıdır. Ancak bu yaştan sonra birdenbire kol, bacak ve yüz kaslarında denetlenemeyen istemsiz kasılmalar başlar. Tedavisi olmayan bu ölümcül hastalık beyni de etkilediğinden, hastanın belleği ve düşünme yetileri giderek zayıflar. Tüm bu genetik hastalıkların gösterdiği önemli bir gerçek vardır; genetik şifre o kadar hassas, dengeli ve kusursuzca hesaplanarak planlanmıştır ki, bu düzendeki en küçük bir değişiklik dahi, ciddi sorunlar oluşturabilmektedir. Sadece bir harfin eksikliği veya fazlalılığı, ölümcül hastalıklara veya hayat boyu sürecek ciddi sakatlıklara neden olabilmektedir. Dolayısıyla böylesine hassas bir denge ve düzenin tesadüfen oluştuğunu, ve evrim teorisinin iddia ettiği gibi mutasyonlar yoluyla kendiliğinden geliştiğini söylemek kesinlikle imkansızdır.

Öyle ise, DNA'da yer alan muazzam bilgi ilk olarak nasıl oluşmuş ve şifrelenmiştir? Hayatın kökenini tesadüflere dayandıran evrimciler, hayatın kökeni ile ilgili her soruda yanıtsızdırlar. Milyonlarca sayfalık, milyarlarca bilginin tesadüfen yazıldığını iddia edenler, elbette ki bu şekilde cevapsız kalacaklardır. Nasıl ki her eserin veya her bilginin bir yazarı ve sahibi varsa, DNA'daki bilginin de bir sahibi ve yaratıcısı vardır; ve O Yaratıcı, üstün ve güçlü, sonsuz ilim ve akıl sahibi olan Rabbimiz Allah'tır.

Tesadüfi etkilerin canlılara sadece hasar verdiklerinin bir diğer kanıtı ise, genetik şifrenin kodlanış biçimidir. Canlılardaki bilinen hemen hemen tüm genler, canlıyla ilgili birden fazla bilgiyi içerirler. Moleküler biyolog Michael Denton, genlerin bu özelliğini şöyle açıklamaktadır:

Genlerin gelişim üzerindeki etkileri şaşılacak derecede farklıdır. Ev faresinde tüy rengiyle ilgili hemen her gen, boy uzunluğuyla da ilgilidir. Meyve sineği Drosophila Melanogaster'in göz rengi mutasyonları için kullanılan 17 adet X ışını deneyinden 14'ünde, göz rengiyle oldukça ilgisiz olan dişinin cinsel organlarının yapısı etki görmüştür. Yüksek organizmalarda incelenen hemen her gen, bir organdan fazla etkiye

sahiptir.117

Canlıların genetik yapılarındaki bu özellik nedeniyle, tesadüfi bir etki sonucu DNA'daki herhangi bir gende meydana gelen değişiklik, birden fazla organa etki edecektir. Böylece bozukluk sadece belirli bir bölge içinde kalmayacak, çok daha fazla yıkıcı etkilere sahip olacaktır.

Sonuç olarak sağlık, "tesadüfen" oluşamaz. Tam tersine üstün bir yaratılışın sonucu olarak, Rahman ve Rahim olan Rabbimiz'den bir nimettir. Allah, dilediği zaman da bu nimeti alabileceğini, vücudun bilinmeyen bir noktasında ölümcül bir hastalık yaratabileceğini, bize örnekleriyle göstermektedir. Elbette bu eksikliklerde büyük hikmetler vardır. İnsana düşen, kendisine sağlık verip, onu **"düzgün bir adam kılan" (Kehf Suresi, 37)** Allah'a şükretmektir. Hastalandığında ise, hastalığın da sağlığın da O'ndan olduğunu bilmeli ve Hz. İbrahim gibi, **"hastalandığım zaman bana şifa veren O'dur" (Şuara Suresi, 80)** diyerek Allah'tan yardım dilemelidir.

9. BÖLÜM

İNSANIN GENOMU PROJESİ HAKKINDA DARWINİST MATERYALİST YANILGILAR

Genom bir hücrenin ya da bir canlının sahip olduğu genetik bilgilerin bütününe verilen isimdir. İnsan vücudundaki yaklaşık 100 trilyon hücrenin her birinde, eksiksiz yer alan DNA molekülündeki genetik bilginin analizini yapmak için, yaklaşık 20 laboratuvarda, yüzlerce bilim adamı, 10 yıldan fazla çalışmışlardır. "İnsan Genomu Projesi" adı verilen ve 16 kurumdan oluşan uluslararası bir heyet yönetiminde yürütülen projenin amacı, insan hücresindeki genetik bilgilerin tümünü tanımlamak ve DNA'nın genetik dilde yazılmış tüm metnini okumaktı. Bu uluslararası projenin parçası olarak biyologlar, kimyagerler, mühendisler, bilgisayar bilimcileri, matematikçiler ve daha pek çok dalda uzman bilim adamı, insanın fiziksel özelliklerini belirleyen bir biyolojik harita ortaya çıkarmak için çalıştılar. Tüm bu çabalara rağmen DNA dizilimini kaydetme teknolojisi halen çok yavaştır ve tek bir insan kromozomundaki DNA'nın dizilimini kaydetmek dahi, maliyeti çok yüksek bir işlemdir. Öyle ki, İnsan Genomu Projesi için harcanan miktar, yaklaşık 2.7 milyar dolar tutmuştur.118 Bu miktar, insanın Ay'a gidip gelmesi için harcanan paradan daha fazladır.

İnsan DNA'sının diziliminin taslağı 2000 yılında tamamlanmıştır. Ancak projenin son halini bulması, hataların düzeltilmesi ve boşlukların tamamlanması 2003 Nisanı'nda mümkün olmuştur. 13 yıl boyunca sürdürülen İnsan Genomu Projesi'ni, Milli İnsan Genomu Projesi Araştırma Enstitüsü, ABD Enerji Bakanlığı ve Sağlık Bakanlığı koordine etmiştir. İnsan Genomu Projesi'nin amaçlarından bazıları şu şekilde özetlenebilir:

* İnsan genomunda bulunan yaklaşık 30.000 geni belirlemek ve insanın gen haritasını çıkarmak.

* DNA'yı oluşturan yaklaşık 3 milyar baz çiftinin dizilimini belirlemek.

* Elde edilen bilgiyi araştırmalar için kullanılmak üzere veri bankalarında saklamak.

* Elde edilen verinin analiz edilmesi için yöntem ve araç geliştirmek.

* Genler ve işlevleri arasındaki bağlantıların bulunması.

* Genlerin kromozomlarda nasıl bir bütün halinde çalıştıklarının tesbiti.

* Genetik hastalıkların temeli ve sebeplerinin belirlenmesi.

Projede kullanılan "gen haritası" tekniği, genlerin kromozomlar üzerinde bulunduğu yerlerin gösterilmesidir. Böylece insan genomunun anatomisi ortaya çıkarılmaktadır. Pek çok genin ve diğer genetik işaretleyicilerin, birbirlerine göre bir kromozom boyunca diziliş sırasının haritalanmasıyla, tüm genom haritasını çıkarmak mümkündür. Genetik haritalama, genomun matematiksel analizi olarak da bilinir ve genlerin

kromozomlar üzerindeki konumlarının bulunmasında bir dizi karmaşık istatistiksel analizler kullanılır. Bu haritalama, asıl olarak insan vücudu fonksiyonlarının bilinmesi için gereklidir. Böylece İnsan Genomu Projesi'nin en önemli amaçlarından biri olan genetik hastalıkların temeli ve sebepleri belirlenebilecektir. Bu projeden elde edilen verilerle, 4.000 kadar DNA kaynaklı hastalığın tanınabileceği, böylece yakın gelecekte risk içeren genetik hastalıklara yönelik özel ilaçlar üretilerek, gen tedavisinin mümkün olacağı tahmin edilmektedir.

Genlerin Büyüklükleri Komplekslik Ölçüsü Değildir

İnsan genomunun büyüklüğü kolaylıkla yanlış yorumlanabilmektedir. İnsanların sinekten 25 kat daha fazla DNA'ya sahip olmasının nedeni, insanların çok daha büyük ve kompleks olması değildir. Çünkü genetik bilginin miktarının biyolojik açıdan kompleks olmakla bir ilişkisi bulunmamaktadır. Örneğin tek hücreli Paramecium caudatum 8,6 milyar nükleotide sahiptir. Bu insan genomunun iki katından fazla bir sayıdır. Bilinen en geniş genetik bilgiye ise 670 milyar nükleotid ile tek hücreli Amoeba dubia sahiptir.119

İnsan Genomu Projesi'nde çalışan bilim adamları, genlerin fonksiyonlarının ve aralarındaki ilişkilerin anlaşılması aşamasının daha başında olduklarını belirtmektedirler. Çünkü ortaya çıkan sonuçlar hiç de tahmin edildiği gibi çıkmamıştır. Örneğin bir farede veya buğdayda bile, insandan daha uzun DNA bulunmaktadır. Bu da, DNA'nın uzun olması ile organizmanın kompleks olması arasında her zaman doğru orantı olmadığını göstermektedir. Bu konuya biyofizikçi Dr. Lee Spetner şöyle değinmektedir:

Bazı organizmaların kromozomları, diğerlerinin kromozomlarındakinden daha fazla DNA'ya sahiptir. Organ kompleksliğini ölçmek için, genomdaki DNA miktarının iyi bir yöntem olduğunu düşünebilirsiniz, fakat bu tamamen doğru değildir. İnsanlar bazı böceklerden 30 kat daha fazla DNA'ya sahip olmalarına rağmen, insanlardaki DNA'nın iki katından daha fazlasına sahip olan böcekler vardır. DNA miktarı kompleksliği ölçmek için güvenilir bir yol değildir.120

Diğer taraftan insanın gen sayısı konusundaki önceki tespitlerin de hatalı olduğu ortaya çıkmıştır. Çalışmanın başlangıcında bilim adamları insanda 50.000 ile 140.000 arasında gen bulunacağını tahmin etmelerine rağmen, yapılan son çalışmalarda sadece 25.000 ile 30.000 civarında gen tespit edilmiştir. Bu durum, bilim çevrelerini oldukça şaşırtmıştır. İnsan Genomu Projesini yöneten Francis S. Collins bu durumu şöyle

anlatmaktadır:

İnsanların beklenenden daha az geni olduğu anlaşıldı. Burada genden söz ederken, belirli bir proteini şifreleyen belirli bir DNA diziliminden söz ediyorum. Elbette protein oluşturmayan RNA dizilimleri de vardır. Fakat bu tanıma göre, yalnız çok şaşırtıcı biçimde 30.000 kadar insan geni olduğu anlaşıldı. Halbuki son on beş yıldır, 100.000 genden söz ediyorduk ve ders kitaplarında da böyle yazıyordu. Bu herkes için bir tür şok oldu. Hatta bazı kişiler bundan fazlasıyla etkilendi ve sıkıntıya düştüler. Çünkü insandan önce daha basit canlıların genleri de sayılmıştı ve örneğin bir tür solucanın 19.000, yabani otun 25.000 geni vardı ve biz yalnız 30.000 gene sahiptik. Daha da kötüsü, pirinç bitkisinin genetik şifresi çözüldüğünde, 55.000 geni bulunduğu anlaşıldı. Bu ne anlama geliyordu? İnsana ve pirinç bitkisine bakan birisi, elbette insanın biyolojik olarak daha kompleks olduğunu söyleyecektir. Bu konuda şüphe olduğunu sanmıyorum. Öyleyse tek dayanak gen sayısı olmamalı. Öyleyse neler olup bitiyordu?121

Buradaki sıkıntı şundan kaynaklanmaktadır. Darwinist bilim adamları iddialarını insanın daha kompleks bir canlı olduğu, dolayısıyla gen sayılarının da daha fazla olduğu mantığı üzerine kuruyorlardı. Maya hücresinde 6.000, meyve sineğinde 13.000, bir tür solucanda 18.000, bir tür bitkide 26.000 gen bulunmasına karşılık, insan hücresinde, çok daha kompleks olması nedeniyle, daha fazla sayıda gen olması bekleniyordu. Ancak İnsan Genomu Projesi, dogmatik bir mantık olan organizmanın kompleksleştikçe, DNA ve gen sayısının çoğalması beklentisini boşa çıkarmıştır.

Ne gen sayıları ne de DNA büyüklükleri, evrimcilerin öne sürdüğü gibi bir "evrim zinciri" göstermemektedirler. Ancak evrimciler gerçekte kendi aleyhlerinde olan bu son gelişmeyi, çarpıtmaya ve "evrim" delili gibi göstermeye çalışmaktadırlar. Bazı basın kuruluşları ise, hem konu hakkındaki yetersiz bilgileri hem de ön yargılı yaklaşımları nedeniyle, İnsan Genomu Projesi'nin "evrime kanıt" sağladığını zannetmekte ya da öyle göstermeye çalışmaktadırlar. Ancak projeden elde edilen bilimsel bulgular, Darwinizm'e diğer bilim dallarında olduğu gibi genetik alanında da tüm kapıları kapamıştır.

Evrimcilerin Genetik Benzerlik Çarpıtması

İnsan Genomu Projesi çerçevesinde insanlığın gen haritasının çıkarılmasıyla birlikte, bu projenin sonuçları çarpıtılmakta ve bazı evrimci yayınlara malzeme olmaktadır. Söz konusu haberlerde şempanzelerin genlerinin insan genleri ile yüzde 98 benzerlik gösterdiği iddia edilmekte ve bunun evrim teorisinin bir delili olduğu ileri sürülmektedir. Gerçekte

ise, bu iddiaların evrim iddialarına hiçbir katkısı bulunmamaktadır, aksine bunlar çarpıtmaya dayalı sahte delillerdir.

Şempanze ile insan genomları %98 benzer olsa bile, bundan "insan %98 şempanzedir" sonucu çıkarmak mantıksızdır. Çünkü insan belli oranlarda genlerini başka birçok canlıyla da paylaşır. Örneğin New Scientist dergisinde aktarılan genetik analizlere göre, nematod solucanları ve insan DNA'larında %75'lik bir benzerlik söz konusudur.122 Ancak bu durum insanın %75 solucan olduğunu göstermez ya da arada sadece %25'lik bir fark bulunduğu anlamına gelmez. Bu çıkarımların mantıksızlığını, bazı evrimciler de görmekte ve dile getirmektedirler. Örneğin Profesör Steven Jones, muz ve insan arasında %50 genetik benzerlik bulunduğunun gösterilmesinin, insanın %50 muz olduğu anlamına gelmeyeceğini hatırlatmaktadır. Çünkü iki farklı canlıdaki genler aynı olsa bile, bunların tamamen farklı şekilde çalışabildikleri bilinmektedir. Ayrıca genlerin, bazen birden çok işlevle ilgili olması, bazen de bir işlevin birden çok gen tarafından yönetilmesi, genler arasındaki matematiksel farklılığı çok büyük oranda genişletmektedir.

Öte yandan bazı proteinler üzerinde yapılan analizler de, insanı çok daha farklı canlılara yakın gibi göstermektedir. Cambridge Üniversitesi'ndeki araştırmacıların yaptığı bir çalışmada, kara canlılarının bazı proteinleri karşılaştırılmaktadır. Hayret verici bir şekilde, yaklaşık bütün örneklerde insan ve tavuk, birbirlerine en yakın akraba olarak eşleşmişlerdir. Bir sonraki en yakın akraba ise timsahtır.123

Evrimcilerin "insan ile maymun arasındaki genetik benzerlik" konusunda kullandıkları bir diğer örnek ise, insanda 46, şempanze ve gorillerde ise 48 kromozom bulunmasıdır. Evrimciler, kromozom sayılarının yakınlığını evrimsel bir ilişkinin göstergesi sayarlar. Oysa eğer evrimcilerin kullandığı bu mantık doğru olsaydı, insanın şempanze ile aynı yakınlıkta bir akrabası olması gerekirdi: "Patates". Çünkü patatesin kromozom sayısı goril ve şempanzeninkiyle aynıdır: 48. Diğer taraftan yabani tavşanın kromozom sayısı, insanınki ile aynıdır: 46.124 Bu örnekler, genetik benzerlik kavramının evrim teorisine bir delil oluşturmadığını göstermektedir. Çünkü genetik benzerlikler iddia edilen evrim şemalarına uymamakta, aksine bunlara tamamen ters sonuçlar vermektedir.

Darwinist medyanın bu konuda yaptığı şey, bilgileri seçici olarak kullanıp, bunların arasından propaganda malzemesi oluşturmaktır. İnsan ile maymunun ortak bir atadan geldiğini iddia ettikleri için, insan DNA'sı ile maymun DNA'sı arasındaki benzerliği ön plana çıkarmaktadırlar. Halbuki evrimcilerin on yıllardır sürdürdükleri %98 benzerlik propagandasının geçersizliğini gösteren, yine evrimciler tarafından

yapılmış bilimsel araştırmalar da bulunmaktadır. Ancak bunlar, çarpıtmaya dayalı benzerlik iddialarının aksine, kasıtlı olarak haber yapılmamaktadır ya da bunlara küçük çaplı yer ayrılmaktadır.

CNN'in web sayfasında 25 Eylül 2002 tarihinde yayınlanan "Humans, chimps more different than thought" (İnsanlar, şempanzeler düşünüldüğünden daha farklı)" başlıklı yazıda bu araştırmanın sonuçları şöyle haber verilmektedir:

Yapılan yeni genetik araştırmaya göre, insanlar ve şempanzeler arasında bir zamanlar inanıldığından çok daha fazla farklılık var. Biyologlar uzun bir süre şempanzelerin ve insanların genlerinin %98.5 benzer olduğunu savundular. Ancak Kaliforniya Teknoloji Enstitüsü'nden bir biyolog, bu hafta yayınlanan çalışmada, genleri karşılaştırmak için kullanılan yeni bir yöntemin, insanlar ve maymunların arasındaki genetik benzerliğin yalnızca %95 oranında olduğunu gösterdiğini açıkladı. Bu araştırma, insan DNA zincirindeki 3 milyon baz çiftinden 780.000 tanesini şempanzelerinki ile karşılaştıran bir bilgisayar programına dayanıyordu. Daha önceki araştırmacıların bulduklarından daha fazla birbirine benzemeyen bölüm bulundu ve DNA bazlarının en az %3.9 oranında farklı olduğu sonucuna varıldı. Bu durum onu, türler arasında yaklaşık %5 oranında genetik bir farklılık olduğu sonucuna götürdü...125

İngiliz bilim dergisi New Scientist de aynı konuyu 23 Eylül 2002 tarihli internet haberinde "Human-Chimp DNA Difference Trebled" (İnsan-Şempanze Genetik Farkı Üç Katına Çıktı) başlığıyla haber yapmıştır:

İnsan ve şempanze DNA'ları arasında yapılan yeni karşılaştırmalara göre, eskiden düşünüldüğünden daha benzersiziz. Uzun bir süre, en yakın akrabalarımız ile genetik yapımızın 98.5% benzeştiği görüşü savunuldu. Şimdi bunun yanlış olduğu ortaya çıkıyor. Gerçekte, genetik yapımızın %95'den daha az kısmını paylaşıyoruz, şempanzeler ile aramızdaki farklılık, düşünüldüğünden 3 kat daha fazla.126

Sonuç olarak genom projesi, evrim teorisi lehinde hiçbir bulgu ortaya koymamaktadır. Aksine, canlılar arasında DNA ve gen yapılarına dayanılarak, bir "evrimsel hayat ağacı" oluşturulamayacağını ortaya koymuş ve Darwinizm'e büyük bir darbe indirmiştir. Canlıların DNA şifreleri, 19. yüzyıldan beri, insanlara bir gerçek gibi empoze edilen "hayat ağacı"nın bir hurafe olduğunu açıkça göstermektedir.

Darwinizm'e körü körüne bağlılık gösteren kesimlerin asıl amacı, halka bilimsel gelişmeleri aktarmak değil, sadece Darwinizm'i yaygınlaştırabilmektir. Ancak Darwinizm propagandasının tüm dayanakları, birbiri ardınca yaşanan bilimsel bulgularla gün geçtikçe erimektedir. Bu durum karşısında, giderek artan sayıda insan, evrim

teorisinin ideolojik nedenlerle sürdürülen bir aldatmaca olduğunun farkına varmakta, yaratılış gerçeği hızla yayılmaktadır. Kuran'da Allah şöyle bildirmektedir:

Hakkı batıl ile örtmeyin ve hakkı gizlemeyin. (Kaldı ki) siz (gerçeği) biliyorsunuz. (Bakara Suresi, 42)

Hayır, Biz hakkı batılın üstüne fırlatırız, o da onun beynini darmadağın eder. Bir de bakarsın ki, o, yok olup gitmiştir. (Allah'a karşı) Nitelendiregeldiklerinizden dolayı eyvahlar size. (Enbiya Suresi, 18)

Bilim Adamları Hala Yetersiz Bilgiye Sahiptir

İnsan genomunun en çarpıcı yönlerinden birisi, dünya çapında bilim adamlarının onlarca senedir üzerinde çalışıyor olmasına rağmen, genetik yapı hakkındaki bilgilerinin hala çok yetersiz oluşudur. İleri laboratuvar teknolojisi ve bilgisayarla analiz yöntemleri sonucunda Celera şirketindeki bilim adamları 26.500 insan genini tespit etmiş ve 13.000 kadarının da yerleşimini tahmini olarak belirlemişlerdir. İnsan Genomu Projesi ise farklı bir yöntem ile toplam 31.778 kadar insan geni olduğu tahmininde bulunmuştur. Bu iki yöntemin üzerinde anlaştığı, insanların 30.000 ila 40.000 arasında gene sahip olduğudur. İnsan genlerinin kompleks yapısı nedeniyle tam bir sayının verilmesi şu an için pek mümkün değildir.

İnsan Genomu Projesi tahminlerine göre, DNA'nın protein üretimi ile ilgili talimatları kodlayan kısımları, ellerindeki DNA diziliminin %5'inden daha azını meydana getirmektedir. Genetik bilginin geriye kalan kısmı ise, genetik denetim bölgelerinden, kromozomlarla ilgili önemli özelliklerden ve henüz ne olduğu çözülemeyen DNA kısımlarından oluşmaktadır.127 Tüm bunlar insanın genetik bilgisini tam olarak anlamadan önce, daha ne kadar çok araştırma yapılması gerektiğini göstermektedir.

Bilim adamları genetik mekanizmanın nasıl işlediğini ortaya koymaya çalışırken, böylesine mükemmel bir sistemin nasıl ortaya çıktığını açıklayamamaktadırlar. Harper's Magazine dergisinin Aralık 2000 sayısında "Genomdan Mesajlar" başlığı altında Arthur Cody, genetik bilgi içerisindeki işlemlerin bir tür "tetikleme" süreçleri olduğunu tarif ettikten sonra, şu soruları sormaktadır:

Tetikleyiciyi tetikleyen kimdir? Hiç kimse bilmiyor. Hiç kimsenin ortaya atacağı bir teori de yok... 'Tetikleme' ilginç bir biyolojik olaydır, yapımın nasıl gerçekleştiğini açıklamıyor. Homeotik geni (embriyo

gelişimini düzenleyen gen) harekete geçiren nedir? Gerçek ya da teorik hiçbir cevap bulunamıyor… Hiç kimse cevabı bilmiyorken, cevabı nasıl aramaları gerektiği hakkında fikre de sahip değiller… Bu süreç ile ilgili herşey tam anlamıyla anlaşılmaz.128

Burada yazarın sorduğu soruların elbette ki cevabı vardır: Tüm bunlar Yüce Allah'ın ilhamı ile gerçekleşmekte, milyarlarca atom Rabbimiz'in dilemesiyle canlılığın tüm fonksiyonlarını oluşturacak şekilde biraraya gelmektedir. Nitekim İnsan Genomu Projesi'nin sonuçlanmasıyla da, Allah'ın canlıları ne denli üstün bir yaratılışla var ettiğini ortaya koyan "genetik bilgi"nin detayları, insanlığın gözleri önüne serilmiştir. Bugün bu projenin sonuçlarını inceleyen, tek bir insan hücresinde binlerce ansiklopedi sayfasını dolduracak kadar bilgi saklandığını öğrenen her insan, bunun ne kadar büyük bir yaratılış delili olduğunu kavramaktadır. Bu gerçeği dile getirenlerden biri, İnsan Genomu Projesi'nin lideri ve Ulusal İnsan Genomu Projesi Araştırma Enstitüsü direktörü olan fizikçi, genetikçi profesör Francis S. Collins'tir. Prof. Collins'e 2005 yılında insan genetiği araştırmalarına ömür boyu katkılarından dolayı, İnsan Genetiği Amerikan Topluluğu'nun en saygın ödülü kabul edilen "Allan ödülü" verilmiştir. Prof. Collins, bir konuşmasında yaptığı çalışmaların, Allah'a olan inancını güçlendirdiğini şöyle ifade etmiştir:

İnsan Genomu Projesi'nin direktörü olarak benim görüşüm, bilimsel ve dini dünya görüşlerinin kesinlikle birbiriyle uyumlu oldukları hatta özünde birbirlerini tamamladıkları yönündedir… İnsan genomunun zerafeti ve kompleks yapısı hayranlık uyandıran bir şaheserdir. Bu şaheser Allah'ın tüm bu zaman boyunca bildiği, fakat bizim ancak yeni keşfetmeye başladığımız insanlığın çeşitli özelliklerini ortaya koyarken, benim sadece dini inancımı güçlendiriyor.129

Dürüstçe yaklaşan her bilim adamı, yukarıdaki ifadelerde de görüldüğü gibi din ve bilimin uyum içinde olduğunu, evrenin Allah'ın delilleri ile dolu olduğunu kabul edecektir. Ancak Darwinist-materyalist medyanın samimi olmayan yaklaşımı, yayınlarındaki seçicilikte de kendini göstermektedir. İnsan Genomu Projesinin yöneticisi olarak, bu konuda asıl söz sahibi olan bir bilim adamının, DNA'da tecelli eden üstün düzenden duyduğu hayranlık ve tek bir molekülün imanının güçlenmesine nasıl vesile olduğu ile ilgili sözleri, basında yer almamaktadır. Ancak Allah'ın yarattığı düzendeki mükemmellik, hiçbir aksi çabayla gizlenemeyecek kadar açıktır. Allah Kuran'da iman edenlerin yaklaşımını şöyle bildirmektedir:

Kendilerine ilim verilenler ise, Rabbinden sana indirilenin

hakkın ta kendisi olduğunu ve üstün, güçlü, övülmeye layık olan (Allah)ın yoluna yöneltip- ilettiğini görüyorlar. (Sebe Suresi, 6)

Andolsun, onlarda sizlere, Allah'ı ve ahiret gününü umud edenlere güzel bir örnek vardır. Kim yüz çevirecek olursa, artık şüphesiz Allah, Ğaniy (hiçbir şeye ihtiyacı olmayan), Hamid (övülmeye layık olan)dır. (Mümtehine Suresi, 6)

İnsan Genomu Projesindeki Başarılar Allah'ın Yarattığı Kaderin Bir Parçasıdır

İnsan Genomu Projesi'nin sonuçlanmasının ardından, bazı yayın organları, evrim teorisinin içinde bulunduğu çıkmazın daha fazla ortaya çıkmaması için, yanıltıcı mesajlar yayınlamaya ve halkı yanlış bilgilendirmeye başladılar. Darwinist-materyalist basının, en çok gündeme getirdiği ve farklı slogan ve başlıklarla ifade ettiği konulardan biri, gen haritasının keşfinin sözde insanların kaderlerini değiştirebileceği iddiasıdır. "İnsan artık kaderine yenilmeyecek" gibi mesajların insanın gen haritası hakkındaki bilgilerle birlikte sunuluyor olması, büyük bir hatadır. Çünkü, gerçekte, insanın gen haritasının çıkarılması, insanın kaderinin akışını kesinlikle değiştirmez, çünkü bu da insanın kaderindedir. Allah Kuran'da bu gerçeği şöyle bildirmektedir:

Allah dilemedikçe siz dileyemezsiniz. Gerçekten Allah, bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir. (İnsan Suresi, 30)

Kader, Allah'ın geçmiş ve gelecek tüm olayları tek bir an olarak bilmesidir. Allah yaşanmamış olayların da tümünü önceden bilir. İnsanların önemli bir bölümü, Allah'ın henüz yaşanmamış olayları önceden nasıl bildiği konusunu, yani kader gerçeğini anlayamazlar. Oysa insanın henüz karşılaşmadığı bir olay kendisi açısından yaşanmamış bir olaydır. "Sonucu bilinmeyen" olarak nitelendirilen bütün olaylar sadece bizim için "bilinmez"dir. Sonsuz bir ilmin sahibi olan Allah zamana ve mekana bağlı değildir; zaten zamanı ve mekanı yaratan Kendisi'dir. Bu nedenle Allah için geçmiş, gelecek ve şu an hepsi birdir. Allah Katında bizim şu an yaşamakta olduğumuz ve ileride yaşanacak olan herşey olup bitmiştir. Tüm insanlar Allah'ın kendileri için yarattığı kadere, zamanı geldiğinde tanık olurlar.

Film karelerini eline alan bir insanın filmin başını, sonunu, arada gelişen olayları bir bütün olarak, tek bir anda görebilmesi gibi Allah da yaratmış olduğu tüm insanlarla ilgili herşeyden haberdardır. Herşeyi tek bir an olarak bilen Allah, bu tek bir anda -yani sonsuz küçük zamanda-

sonsuzluğu -yani sonsuz büyük zamanı- yaratarak gücünün sınırsızlığını bize göstermektedir. Dolayısıyla iman sahibi kimselerin bu bilimsel gelişmelere yaklaşımı, Kuran'da bildirildiği gibi, bilginin asıl ve tek sahibinin Allah olduğunun farkında olmalarıdır:

Dediler ki: "Sen Yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın." (Bakara Suresi, 32)

Allah gelmiş geçmiş bütün insanların hayatlarını tüm ayrıntılarıyla birlikte yaratandır. Bir insanın doğumundan ölümüne kadar karşılaşacağı olumlu ya da olumsuz gibi görünen bütün olaylar Allah'ın bilgisi dahilinde gerçekleşir. En'am Suresi'nde yeryüzünde meydana gelen küçük büyük tüm olayların Allah'ın dilemesiyle gerçekleştiği şu şekilde ifade edilir:

Gaybın anahtarları O'nun Katındadır, O'ndan başka hiç kimse gaybı bilmez. Karada ve denizde olanların tümünü O bilir, O, bilmeksizin bir yaprak dahi düşmez; yerin karanlıklarındaki bir tane, yaş ve kuru dışta olmamak üzere hepsi (ve herşey) apaçık bir kitapta yazılıdır. (En'am Suresi, 59)

Her insan ve her olay için bu durum geçerlidir. Hiç kimsenin Allah'ın kendisi için yarattığı kadere müdahale etmesi, olayların akışında herhangi bir değişiklik yapması mümkün değildir. Örneğin Allah her insanı belli bir ömür ile yaratmıştır ve her insanın ölüm anı Allah Katında yer, zaman ve şekil olarak da bellidir. Örneğin bir insanın yakalandığı hastalık o insanın kaderinde, kendisi doğmadan milyarlarca yıl öncesinde bellidir. O hastalıktan kurtulup kurtulmayacağı da, kaderinde belirlenmiştir. Hatta iyileşmesine vesile olacak olan doktorlar, hemşireler, hastane, ilaçlar, tedavi yöntemlerine kadar Allah Katında önceden yazılmıştır. Dolayısıyla, eğer bir insan iyileşirse, bu, onun kaderini değiştirebildiği anlamına gelmez, kaderinde iyileşmek yazılı olduğu anlamına gelir. Ayetlerde Allah şöyle bildirir:

Sizi en iyi Rabbiniz bilir; dilerse size merhamet eder, dilerse sizi azablandırır. Biz seni onların üzerine bir vekil olarak göndermedik. Rabbin, göklerde ve yerde olan herkesi en iyi bilir... (İsra Suresi, 54-55)

Eğer gelecekte bir gün, bir insanın ömrü genlerine yapılan doğru

müdahalelerle uzatılırsa, bu olay da söz konusu kişinin kendi kaderine müdahale ettiği anlamına gelmez. Bunun anlamı şudur: Allah bu insanı uzun bir ömürle yaratmıştır ve gen haritasının çıkartılmış olmasını da bu insanın ömrünün uzun olmasına vesile etmiştir. Gen haritasının bulunması da, bu kişinin genlerle ilgili teknolojik gelişmelerin yaşandığı bir dönemde yaşaması da, yine o insanın ömrünün tıbbi imkanlarla uzatılması da onun kaderindedir; tümü Allah Katında daha o insan dünyaya gelmeden önce bellidir.

Aynı şekilde bu proje çerçevesinde yapılan buluşlar neticesinde ölümcül hastalığı tedavi edilen insan da, yine kaderini yaşamaktadır. Çünkü bu insanın kaderinde, geçirdiği hastalıktan bu projenin vesilesi ile kurtulmak vardır. Sonuçta, insanın gen haritasının çıkartılmış olması ve insanoğlunun genetik programa müdahale edebilecek imkanları elde etmesi, Allah'ın yarattığı kadere karşı gelmek demek değildir. Aksine, bu şekilde insanlık Allah'ın kendileri için yarattığı gelişmeleri izlemekte, Allah'ın yarattığı bilgiyi keşfetmekte ve kullanmaktadır. Eğer bir insan bu bilimsel gelişmeler sayesinde 120 sene yaşarsa, bu Allah'ın onun için önceden takdir ettiği bir yaştır, onun için ömrü bu kadar uzun olur. Allah, her insanın ömrünün Kendi Katındaki bir kitapta belirli olduğunu bir ayetinde şöyle bildirir:

Allah sizi topraktan yarattı, sonra bir damla sudan. Sonra da sizi çift çift kıldı. O'nun bilgisi olmaksızın, hiçbir dişi gebe kalmaz ve doğurmaz da. Ömür sürene, ömür verilmesi ve onun ömründen kısaltılması da mutlaka bir kitapta (yazılı)dır. Gerçekten bu, Allah'a göre kolaydır. (Fatır Suresi, 11)

Kısacası "kaderimi yendim", "kaderimi değiştirdim", "kadere müdahale ettim" gibi ifadeler, kader gerçeğini bilmemenin getirdiği cehaletten kaynaklanan yanlış ifadelerdir. Bir kişinin bu ifadeleri kullanarak konuşması da onun kaderinde önceden belirlenmiştir. Kişinin bu cümleyi nerede, ne zaman, hangi şartlar altında kullanacağı dahi Allah Katında tespit edilmiştir. Allah herşeyden haberdar olandır.

Allah herşeyin, Katında bir kitapta yazılı olduğunu bildirmiştir. Bizler, bu kitapta yazılı olanların aynısını, hiçbir eksiklik veya fazlalık olmadan yaşarız.

... Göklerde ve yerde zerre ağırlığınca hiçbir şey O'ndan uzak (saklı) kalmaz. Bundan daha küçük olanı da, daha büyük olanı da, istisnasız, mutlaka apaçık bir kitapta (yazılı)dır." (Sebe Suresi, 3)

Yeryüzünde olan ve sizin nefislerinizde meydana gelen herhangi bir musibet yoktur ki, Biz onu yaratmadan önce, bir kitapta (yazılı) olmasın. Şüphesiz bu, Allah'a göre pek kolaydır. (Hadid Suresi, 22)

Genetik Mühendisliği Hakkındaki Evrimci Yanılgılar

Genetik mühendisliği, bir canlıdan alınan genleri izole etme, bu genleri yönlendirme ve başka bir canlıya aktarma çalışmalarının yapıldığı alandır. Bilim adamları bu sayede endüstriyel atıkları sindiren bakteriler üretebilmekte, canlıları klonlayabilmekte, hastalıklara ve böceklere karşı dirençli bitkiler geliştirebilmektedir. Ancak ne bu biyoteknolojik çalışmalar ne de onların dayandığı genetik araştırmalar, evrim teorisini desteklemez. Bu konudaki belli başlı yanılgıları şöyle sıralayabiliriz:

1) Biyoteknolojik çalışmalar, canlıların bilinçsiz, tesadüfi süreçler sonucu değil, bilinçli olarak yaratıldıklarının bir kanıtıdır:

Söz konusu genetik çalışmaların hepsinde, genler üzerinde çok büyük bir dikkat ve özenle çalışılmakta, yani "bilinçli müdahale" yapılmaktadır. Bilim adamları, genleri belli bir amaç doğrultusunda yönlendiren, "bilinçli bir düzenleyici" konumundadır. Bu insanlar, hücrenin işleyişi hakkında yıllarca eğitim alarak bilgi sahibi olmuşlardır. Çalışmalarının tüm aşamalarını özenle gerçekleştirmekte, kontrollü müdahalelerde bulunmaktadırlar. Dahası bu tür çalışmalar, gelişmiş laboratuvarlar, teknolojik aletler kullanılarak, tamamen özel olarak "düzenlenmiş" ortamlarda yürütülmektedir. Nitekim biyoloji profesörü William D. Stansfield, kendisi bir evrimci olmasına karşın, bu gibi çalışmaların evrim kanıtı olamayacağını -laboratuvarda hücre sentezleme çalışmalarından verdiği örnekle- şöyle kabul etmiştir:

Yaratılışı savunanlar, bilimin basit kimyasallardan gerçekten canlı meydana getirebileceği günü iple çekmişlerdir. İddia etmektedirler ve bunda haklıdırlar ki, böyle insan yapımı bir yaşam-formu üretilebilse bile bu, doğal yaşam formlarının benzer kimyasal evrimsel süreçlerle geliştiğini kanıtlayamayacaktır.130

2) Genetik çeşitlenme evrim teorisine bir destek sağlamaz:

Evrimci yayınlarda iddia edildiği gibi, genetik çeşitlenme ile sonuçlanan deneyler de, evrim teorisinin bir delili değildir. Çünkü evrim teorisi, doğada canlıları daha kompleks hale getiren mekanizmalar bulunduğunu ve bu yolla bir canlı türünün bir başka canlı türüne dönüştüğünü iddia eder. Oysa, genetik mühendisliği ve biyoteknoloji alanında yapılan deneylerde, genetik çeşitlenmelerin tür değişikliğine yol açmasının imkansız olduğu görülmüştür. Ancak bir kısım evrimciler bu

gerçeği görmezden gelmekte ve bazı kelime oyunları ile evrim teorisinin laboratuvarda ispatlandığı gibi gerçek dışı iddialar öne sürmektedirler.

3) Gen mühendisliği ile geliştirilen
organizmalar evrim teorisinin delili değildir:

Diğer bir yanılgı ise, organizmaların genetik mühendislik yoluyla geliştirilebilir olmasının, evrim teorisini doğruladığı iddiasıdır. Günümüzde biyoteknoloji ve genetik mühendisliği alanında, özellikle ilaç veya insülin gibi proteinlerin üretiminde veya bazı enzimlerin reaksiyon hızlarını değiştirme gibi konularda kullanılan yöntemler, evrimciler tarafından evrim teorisinin bir delili gibi gösterilmektedir. Oysa bu çalışmaların evrim teorisi lehinde bir delil olması mümkün değildir.

Genetik mühendisliği çalışmaları, "Rekombinant DNA" teknolojisinin gelişimi ile yürür. "Rekombinant" kelimesi ile, önceden ortamda var olan yapıların (burada genlerin) yeniden birleştirilmesi kastedilmektedir. Bu durumda, evrimcilerin öncelikle, genetik mühendisliğinin hammaddesi olan genlerin kökenini açıklayabilmeleri gerekmektedir. (Bkz. Bölüm: DNA Mucizesi Evrim Teorisini Nasıl Geçersiz Kılıyor?) DNA'nın kökeni konusunda tam bir çıkmazda olan evrimciler, genetik mühendisliğinde kullanılan ve Darwinist yönlendirmelerle hazırlanan çalışmalardan ümitlenmişlerdir. Oysa ki evrim teorisi, canlı türlerinin sadece tesadüfi mekanizmalar ile oluştuğunu temel alan bir görüştür. Dolayısıyla evrimcilerin genetik mühendislik ile ilgili propagandası en baştan çürüktür. Çünkü evrimciler, genetik mühendislikle ilgili iddialarında büyük bir çelişki ortaya koymaktadırlar.

Genlerin farklı organizmalar arasında aktarılabilir olması ya da aynı ortamdaki genlerin yeniden birleştirilmesi, evrimsel bir sürecin varlığına delil gösterilmeye çalışılmaktadır. Gerçekte ise bu çalışmaların malzemesi olan genler, -önceki bölümlerde açıkladığımız gibi- son derece kompleks yapılarıyla böyle tesadüfi bir sürecin yaşanmadığının, en kuvvetli kanıtlarından biridir.

4) Genler, canlıların ortak ataya değil, ortak kökene
sahip olduklarının göstergesidir:

Evrimcilerin bu alandaki çalışmalarla ilgili propagandalarındaki yanılgılardan bir diğeri, organizmalar arasında aktarılabilir olan ortak genlerin, canlıların ortak bir atadan türediği iddiasını kanıtladığı yanılgısıdır. Darwinist laboratuvar araştırmacıları, canlılar arasında genleri nasıl aktarabildiklerini açıkladıktan sonra, "bunu yapabiliyoruz, çünkü kullandığımız canlılar ortak bir atadan evrimleşmişlerdir" şeklinde iddialarda bulunmaktadırlar. Böylece kendi varsayımları doğrultusunda yaptıkları yorumu, bir kanıt gibi anlatarak, konu hakkında yüzeysel bilgi

sahibi olan kimseleri yanıltmaktadırlar. Gerçekte ise ortak köken, ortak ata varsayımına ispat oluşturmamaktadır. Aynı şekilde, genlerin farklı organizmalar arasında aktarılabilir olması da, biyolojik yapıların tesadüflerle ve amaçsız doğa olaylarıyla evrimleştiğini kanıtlamamaktadır. Farklı organizmalar arasındaki ortak genler, objektif olarak ancak "ortak köken" göstergesi olarak kabul edilebilir. Ortak köken yorumu da, açıkça yaratılış gerçeğini destekler.

5) Genetik mühendisliği, ateizm propogandasına hiçbir destek sağlamaz:

Gen mühendisliği ile ilgili yorumlarda rastlanan bir diğer yanlış ise, gen mühendisliğinin "yaratma" olduğu yanılgısıdır. Allah'ın varlığını inkar eden materyalistler, genetik mühendisliği çalışmalarını ateizm propagandasında kullanmakta ve yapılan çalışmaları "yaratma" olarak yorumlamaktadırlar. (Allah'ı tenzih ederiz.)

Burada ateistlerin kavramamakta ısrar ettiği şey, "yaratmanın" "yoktan var etme" anlamına geldiğidir. Yaratmak, yalnızca Allah'a mahsustur. Gen mühendisliği çalışmalarında bilim adamları, Allah'ın yaratmış olduğu genler üzerinde değişiklikler yapmakta veya bunları Allah'ın yarattığı canlılar arasında aktarmaktadırlar. Bu çalışmalarda canlıları geliştirmek için kullanılan genetik bilgi, canlılar aleminde zaten mevcut olan bilgiden kullanılmaktadır.

Örneğin bilim adamları, deniz anasının genini bir zebra balığının DNA'sına yerleştirerek, bu balığın ışık saçmasını ya da keçinin DNA'sına örümcek geni yerleştirerek, keçi sütünde örümcek ipliği üretilmesini sağlayabilmektedirler. Ancak ortaya çıkan canlılar görünürde, yeni birtakım özelliklere sahip olsalar da, burada kesinlikle yeni genetik bilgi var olmamış, sadece zaten mevcut bulunan bilgi, canlılar arasında ortam değiştirmiştir.

Eğer bilim adamları gelecekte bir gün, bir canlıyı köklü bir şekilde yeniden yapılandırmayı başarsalar dahi, bu durum değişmeyecektir. Moleküler biyolog Michael Denton, bu gerçeği şöyle ifade eder:

Gelecekte eğer gen mühendisleri canlı sistemleri, proteinden bütün organizmaya kadar, köklü bir şekilde yeniden yapılandırmayı başarabilirse, bu sadece, temel alt-sistemlerin çoğunda, neredeyse kesinlikle programlanmış, eş zamanlı değişimler gerektirecek olan, bilinçli olarak yönlendirilmiş değişimler yoluyla olacaktır.131

Sonuç olarak evrimcilerin genetik mühendisliğiyle ilgili propagandası geçersizdir. Tam aksine, bu alandaki çalışmalar, ortaya koydukları planlanmış kontrollü ortamlar ve amaçlı değişimlerle, canlıların kusursuz bir düzenle yaratıldıkları gerçeğini gözler önüne sermektedir.

Klonlama Çalışmaları Evrim Teorisine Neden Bir Destek Sağlamaz?

Kopyalama işleminde, kopyalanması planlanan canlının bir hücresinden DNA'sı mikroskop altına alınır ve o türden başka bir canlıya ait bir yumurta hücresinin içine yerleştirilir. Bu işlem için kopyalanması planlanan canlının DNA'sı kullanılır. Hemen ardından şok uygulanır ve yumurta hücresinin bölünmeye başlaması sağlanır. Bölünmeye devam eden embriyo, o türden herhangi bir canlının rahmine yerleştirilir ve gelişip doğması beklenir.

Öncelikle kopyalama ve evrim kavramları tanım olarak tamamen farklıdır. Evrim teorisi cansız maddenin tesadüfler sonucu canlılığı oluşturduğu iddiası üzerine kurulmuştur. (Bu iddianın gerçekleşebileceğine dair hiçbir delil yoktur). Kopyalama ise, canlı hücrenin genetik maddesi kullanılarak, o canlının kopyalanmasıdır. Zaten canlı olan bir hücreden yola çıkılır ve biyolojik bir süreç laboratuvar ortamına taşınarak yapay yöntemlerle tekrarlanır. Yani ortada evrimin temel iddiası olan "tesadüfi" bir süreç ya da "cansız maddenin canlanması" gibi bir durum yoktur.

Gerçekte kopyalama işlemi evrim için hiçbir delil sağlamaz, ancak evrimi kökünden çürüten bir biyoloji kanununun çok açık bir kanıtıdır. Bu kanun, ünlü bilim adamı Louis Pasteur'ün 19. yüzyılın sonuna doğru ortaya koyduğu "hayat ancak hayattan gelir" prensibidir. Bu açık gerçeğe rağmen kopyalamanın evrime delil gibi gösterilmesi, bir kısım medya yoluyla yürütülen büyük bir saptırma ve aldatmacadır.

Ancak özellikle son 30 yıl içinde çeşitli bilim dallarındaki ilerlemeler canlıların ortaya çıkışının tesadüf kavramı ile açıklanmasının imkansız olduğunu göstermiştir. Evrimcilerin bilimsel yanlışları ve taraflı yorumları belgelenmiş; böylece evrim teorisi bilim sınırları içinde savunulamaz hale getirilmiştir. Bu gerçek ise evrimcilerin bir kısmını farklı arayışlara itmiştir. İşte "canlılığın kopyalanması" hatta yakın geçmişte "tüp bebek" gibi bilimsel gelişmelerin evrime delilmişcesine propagandasının yapılması bu nedenledir.

Kopyalama konusunda insanların içine düştüğü bir diğer yanlış anlama ise, kopyalamayı "insan yaratmak" olarak anlamalarıdır. Oysa kopyalamanın böyle bir anlamı kesinlikle yoktur. Kopyalama, zaten var olan canlı bir üreme mekanizmasına, zaten var olan bir genetik bilgiyi eklemekten ibarettir. Bu işlemde ne yeni bir mekanizma, ne de yeni bir genetik bilgi üretilmiş değildir. Var olan bir canlının, örneğin koyunun genetik bilgisi alınmakta, anne koyunun rahmine yerleştirilmekte ve

annenin doğuracağı yeni yavrunun, genetik bilgisi alınan koyunun "tek yumurta ikizi" olması sağlanmaktadır. Bunun ne evrim teorisiyle ne de "insan yaratmak" kavramıyla hiçbir ilgisi yoktur.

Bir insanı veya başka herhangi bir canlıyı yaratmak, yani yoktan var etmek, sadece Allah'a mahsustur. Nitekim bilimsel gelişmeler de, bu yaratmanın insanlar tarafından gerçekleştirilmesinin imkansız olduğunu göstererek, aynı gerçeği teyit etmektedir. Bir ayette şöyle buyrulmaktadır:

Gökleri ve yeri (bir örnek edinmeksizin) yaratandır. O, bir işin olmasına karar verirse, ona yalnızca "OL" der, o da hemen oluverir. (Bakara Suresi, 117)

Sonuç olarak topluma bilim adına söyleyecek sözü kalmayan evrimcilerin, halkın bilgi eksikliğine sığınarak teoriyi yaşatmaya çalışmaları, yalnızca o teorinin bilimsel yönden çaresizliğini göstermektedir. Diğer tüm bilimsel gelişmeler gibi "kopyalama" da, canlılığın yaratılmış olduğuna ışık tutan çok önemli ve aydınlatıcı bir bilimsel gelişmedir.

10. BÖLÜM

CANLI YAPISINDAKİ BİLGİ VE MATERYALİZMİN SONU

Evrim teorisinin temelinde materyalist felsefe yatmaktadır. Materyalizm, var olan herşeyin sadece madde olduğu varsayımına dayanır. Bu felsefe maddenin sonsuzdan beri var olduğunu, hep var olacağını ve maddeden başka bir şey de olmadığını idda etmektedir. Materyalistler, bu iddialarına destek sağlamak için, "indirgemecilik" olarak adlandırılan bir mantık kullanırlar. İndirgemecilik, madde gibi görünmeyen şeylerin de, aslında maddesel etkenlerle açıklanabileceği düşüncesidir.

Bunu açıklamak için zihin örneğini verelim. Bilindiği gibi insanın zihni "elle tutulur, gözle görülür" bir şey değildir. Dahası insan beyninde bir "zihin merkezi" de yoktur. Bu durum bizi ister istemez, zihnin madde-ötesi bir kavram olduğu sonucuna götürür. Yani "ben" dediğimiz, düşünen, seven, heyecanlanan, sevinen, zevk alan ya da acı çeken varlık, bir koltuk, bir masa ya da bir taş gibi maddesel bir varlık değildir.

Materyalistler ise, zihnin "maddeye indirgenebilir" olduğu iddiasındadırlar. Materyalist iddiaya göre, bizim düşünmemiz, sevmemiz, sevinmemiz ve tüm diğer zihinsel faaliyetlerimiz, aslında beynimizdeki atomlar arasında meydana gelen kimyasal reaksiyonlardan ibarettir. Bir insanı sevmemiz, beynimizdeki bazı hücrelerdeki bir kimyasal reaksiyon, bir olay karşısında korku duymamız bir başka kimyasal reaksiyondur. Ünlü materyalist filozof Karl Vogt, bu mantığı "karaciğer nasıl öd sıvısı salgılıyorsa, beyin de düşünce salgılar" şeklindeki akıl dışı sözüyle ifade etmiştir.132 Oysa elbette öd sıvısı bir maddedir, ama düşüncenin madde olduğunu gösterecek hiçbir kanıt yoktur.

İndirgemecilik bir mantık yürütmedir. Ancak bir mantık yürütme doğru temellere de dayanabilir, yanlış temellere de. Bu nedenle bizim için şu anda önemli olan soru şudur: Materyalizmin temel mantığı olan "indirgemecilik", bilimsel verilerle karşılaştırıldığında ortaya hangi sonuç çıkar?

19. yüzyılın materyalist bilim adamları ya da düşünürleri, bu soruya kolaylıkla "bilim indirgemeciliği doğrular" cevabının verilebileceğini sanıyorlardı. Ama 20. yüzyıl bilimi, ortaya çok farklı bir gerçek çıkarmıştır.

Bu gerçek, doğada var olan ve asla maddeye indirgenemeyecek olan "bilgi"dir.

DNA, Sadece Nükleik Asitlerin Diziliminden İbaret Değildir; Bilgi İçerir

Canlıların DNA'larında son derecede kapsamlı bir bilgi olduğuna önceki bölümlerde değinmiştik. Milimetrenin yüz binde biri kadar küçük bir yerde, bir canlı bedeninin bütün fiziksel detaylarını tarif eden, adeta bir "bilgi bankası" vardır. Bunun yanı sıra, canlı vücudunda bir de bu bilgiyi okuyan, yorumlayan ve buna göre "üretim" yapan bir sistem bulunur. Bütün canlı hücrelerinde, DNA'da bulunan bilgi, çeşitli enzimler tarafından "okunur" ve bu bilgiye göre protein üretilir. Vücudumuzda her saniye, gerekli yer için, gerekli türde milyonlarca protein üretilmesi bu sistemle gerçekleşir. Bu sistem sayesinde, ölen göz hücrelerimiz yine göz hücreleri, kan hücrelerimiz yine kan hücreleri ile yenilenirler.

Bu noktada materyalizmin iddiasını düşünelim: Acaba DNA'daki bilgi, materyalistlerin iddia ettiği gibi, maddeye indirgenebilir mi? Ya da bir başka deyişle, DNA'nın sadece bir madde yığını olduğu ve içerdiği bilginin de maddenin rastgele etkileşimleri ile ortaya çıktığı kabul edilebilir mi?

20. yüzyılda yapılan bütün bilimsel araştırmalar, deney sonuçları ve gözlemler, bu soruya kesinlikle "hayır" cevabı verilmesi gerektiğini göstermektedir. Çünkü hayat kesinlikle sadece maddeden ibaret değildir. Önde gelen bilgi teorisyeni ve biyofizikçi Hubert Yockey, "Tüm mesajlar gibi yaşamın mesajı (genetik kod) da madde-dışıdır, ama bit ve baytlar halinde ölçülebilen bilgi içeriğine sahiptir."133 derken, bilim adamı Dean Overman bu konuda şunları söylemektedir:

Genetik kodun içerdiği bilgi, tüm bilgi veya mesajlarda olduğu gibi, maddeden yapılmış değildir. Anlam, kodun sembolleri veya alfabesinden kaynaklanan bir özellik değildir. Genetik koddaki mesaj veya anlam madde-dışıdır ve fiziksel veya kimyasal özelliklere indirgenemez; materyalizm genetik koddaki anlamı açıklamaz.134

Profesör Phillip Johnson ise konu ile ilgili şunları dile getirmektedir:

Öncelikle, hayat yalnızca maddeden oluşmaz, ancak madde ve bilgiden oluşur. İkinci olarak, bilgi maddeye indirgenemez, fakat maddenin tamamıyla farklı bir türüdür. Bu yüzden bir hayat teorisi yalnızca maddenin kökenini değil, aynı zamanda bilginin bağımsız kökenini de açıklayabilmelidir. Üçüncü olarak, bir kitap ya da biyolojik bir hücrenin içerisinde bulunan belirtilmiş bilgi türü, tesadüfle ya da fiziksel ve kimyasal yasaların yönlendirmesiyle üretilemez.135

Bilgi teorisyeni Prof. Werner Gitt de, In The Beginning Was Information (Başlangıçta Bilgi Vardı) adlı kitabında, canlılığın sadece madde ile açıklanamayacağını şöyle ifade etmektedir:

Madde ve enerji yaşamın başlıca gereklilikleridir, fakat bunlar canlı ve cansız sistemlerin ayırt edilmesi için kullanılamazlar. Tüm canlı varlıkların ortak özelliği içerdikleri "bilgi"dir ve bu bilgi tüm yaşam süreçleri ile bağlantılı üretimleri düzenler. Bilginin aktarılması ise tüm yaşayan canlılarda önemli bir rol oynar. Örneğin bir böcek bir çiçekten diğerine polen taşırken, bu öncelikle bir bilgi taşınması işlemidir (genetik bilgi aktarılır); buna dahil olan gerçek materyal ise önemli değildir. Bilgi yaşam için gerekli olmasına rağmen, bilgi tek başına yaşamın tamamını tarif etmek için yeterli değildir.136

Genetik kodun "madde-dışı" bilgi içermesi, genetik kodla ilgili hayali evrim senaryolarının daha en baştan geçersiz olduğunu gösterir. Çünkü bu senaryolar en baştan, maddenin kendi kendini organize ederek, genetik bilgiyi ve kodu meydana getirdiği ön kabulüne dayanır. Ancak maddenin, kendi kendine kod üretmesi mümkün olmadığından dolayı, genetik kodla ilgili tüm materyalist açıklamalar da anlamsızdır.

Ayrıca DNA'daki genetik harflerin dizilimi, yaşam için hayati önemdedir. Tek başına bir anlam taşımayan nükleotidler, özel bir dizilimle dizilerek, anlamlı bilgiler taşıyan genleri meydana getirirler. DNA, içerdiği bu anlamlı bilgiyle, doğada görülen diğer yapılardan belirgin şekilde ayrılır. Profesör Phillip Johnson DNA'nın bu özelliğinden şöyle bahsetmektedir:

… Nasıl ki bir bilgisayar programı ya da bir kitap için önemli olan, bilginin kaydedildiği fiziksel ortam değil de, bizzat bilginin kendisidir; DNA ile ilgili önemli olan nokta da, yazılımındaki kimyasal maddeler değil, bilgidir. Bu devasa büyüklükteki kompleks bilgi mevcut olana dek, metabolizma çalışamaz ve çoğalma başlayamaz.137

Johnson'nun yukarıdaki sözlerinde ifade ettiği gibi, kimyasal maddelerin rastgele yan yana gelmesi, canlıların yaşaması ve çoğalması için gerekli şartları oluşturmaz. Kimyasal maddeler, ancak DNA'daki gibi çok kapsamlı ve anlamlı bir bilgiyi oluşturacak şekilde yan yana getirilmelidir. Böylesine büyük bir iradeyi atomlarda, moleküllerde aramak mümkün değildir. Bu bilginin kaynağı, herşeyin bilgisine sahip olan, yerde ve gökte olan herşeyi yaratan Yüce Allah'tır. Ünlü teorik fizikçi Paul Davies, genetik bilginin anlam bakımından değerini şöyle anlatmaktadır:

… biyolojik bilginin ayırt edici bir özelliği, anlamla dolu olmasıdır. DNA işlevsel bir organizma inşa etmek için gerekli bilgileri depolar; önceden belirlenmiş, özel bir ürün için bir algoritma (izlenen yol) veya karbon kopyadır (tıpkısının aynısıdır)… genler kesinlikle bir şey kodlar ve sembolize eder. Burada gerçek gizem olan şey, bilginin sadece varoluşu değil, kalitesidir aslında.138

Paul Davies'in genetik bilginin kökenini "gizem" olarak ifade etmesinin sebebi, DNA'daki bilgiye materyalist bir açıklama getirilememesidir. Ancak materyalizm, bugün yaratılış gerçeği karşısında, bir kez daha yıkılmıştır. 20. yüzyılın önemli bilim filozoflarından kimyager Michael Polanyi ise, DNA'daki bilgi aktarımının da maddesel bir açıklaması olamayacağını ifade etmektedir:

Bir DNA molekülü, gelişmekte olan bir hücreye bilgi nakleder. Benzer şekilde, bir kitap da bilgi nakleder. Ancak bilginin nakli, kimyasal veya fiziksel ilkelere göre açıklanamaz. Diğer bir deyişle, kitabın işleyişi kimyasal terimlere indirgenemez. DNA, genetik bilginin nakliyle işlediği için, DNA'nın işlevi de kimya kanunlarıyla açıklanamaz.139

Teorik fizikçi profesör Jacob D. Bekenstein, Scientific American dergisinde yayınlanan "Holografik Evrendeki Bilgi" adlı makalesinde bilginin önemini şu sözlerle dile getirmektedir:

Fiziksel dünyanın nelerden meydana geldiğini herhangi bir kişiye sorarsanız, size muhtemelen "madde ve enerji" denecektir. Ancak eğer mühendislikten, biyolojiden ve fizikten bir şey öğrendiysek, bilgi çok önemli bir unsurdur. Otomobil fabrikasındaki robot, metal ve plastikten oluşur; fakat hangi parçayı neye kaynak yapacağını vs. söyleyen, çok sayıda talimat olmadan, faydalı bir şey yapamaz. Vücudunuzdaki hücre içinde, bir ribozom, amino asit yapı taşlarından oluşur ve ATP'nin ADP'ye dönüşümünden ortaya çıkan enerjiden güç bulur. Fakat hücre çekirdeğindeki DNA'dan alınan bilgi olmadan protein sentezleyemez. Aynı şekilde, fizikte bir yüzyıllık gelişmeler, bize bilginin fiziksel sistemlerde ve süreçlerde çok önemli bir unsur olduğunu öğretmiştir.140

Evrimcilerin yazılarına baktığımızda, kimi zaman evrim teorisinin, canlılardaki bilgi karşısında açmazda olduğunu, itiraf ettiklerini görürüz. Bu konudaki açık sözlü otoritelerden biri, Fransız zoolog Pierre-P. Grassé'dir. Grassé materyalist ve evrimci olmasına rağmen, Darwinist teoriyi geçersiz kılan en önemli gerçeğin, hayatı oluşturan bilgi olduğunu kabul etmektedir:

Herhangi bir canlı organizma, inanılmaz derecede büyük bir "akıl" içerir. Bu, insanların en büyük mimari eserleri olan katedralleri inşa etmek için kullandıklarından, çok daha büyük bir akıldır. Bugün bu akla "bilgi" (enformasyon) diyoruz, ama anlam hala aynıdır. Bu bilgi bir bilgisayarda programlanmamıştır, ama bilgisayardakinden çok daha dar bir yere, DNA'daki kromozomlara ya da her hücredeki farklı organellere sıkıştırılmıştır. Bu "akıl", hayatın "olmazsa olmaz" şartıdır. Peki ama bunun kaynağı nedir?... Bu hem biyologları hem de filozofları ilgilendiren bir sorudur ve bilim bunu asla çözemeyecek gibi durmaktadır.141

Pierre-P. Grassé'nin, "bilimin bu soruyu asla çözemeyecek gibi durduğunu" söylemesinin nedeni, materyalist olmayan hiçbir açıklamayı "bilimsel" saymak istemeyişidir. Oysa bizzat bilimin kendisi, materyalist felsefenin varsayımlarını geçersiz kılmakta ve bir Yaratıcı'nın varlığını ispatlamaktadır. Grassé ya da diğer materyalist bilim adamları, bu gerçek karşısında ya gözlerini kaparlar ya da "bilim bunu açıklayamıyor" derler. Çünkü "önce materyalist, sonra bilim adamı"dırlar ve bilim aksini ispat etse de, materyalizme inanmaya devam etmektedirler.

DNA ile ilgili bu çarpıcı gerçek - genetik bilginin, madde ve enerjiyle ya da doğa kanunları ile kesinlikle açıklanamaz oluşu- evrim teorisinin önünde, yıkılmaz bir duvar olarak durmaya devam edecektir. Alman Federal Fizik ve Teknoloji Enstitüsü'nün yöneticisi Prof. Dr. Werner Gitt, bu konuda şunları söyler:

… Bilgi, herşeyin esasında bulunan bir kavram olduğu için, maddenin özelliği olamaz, bu nedenle kökeni de maddesel bir süreçle açıklanamaz... Bilginin esas niceliği, maddesel olmayan (zihinsel) bir mevcudiyettir. Maddenin bir özelliği değildir, bu nedenle salt maddesel süreçler temelde bilginin kaynağı olarak kabul edilmezler... Maddenin bilgi ortaya çıkarabilmesini sağlayacak hiçbir bilinen doğa kanunu, fiziksel süreç ya da maddesel olay yoktur...142

Werner Gitt bir diğer sözünde ise, bilginin ancak yaratılarak var olabileceğini ifade etmektedir:

Biyolojik bilgi… çok yüksek saklama yoğunluğu olduğu için, diğer sistemlerden farklıdır ve bu nedenle inanılmaz derecede usta kavramlar içerir... Yaşayan organizmalarda mevcut bilginin, akıllı bir kaynağa ihtiyaç duyduğu açıktır. İnsan bu kaynak olamaz ve bundan dolayı tek ihtimal, bunların bir Yaratıcısı olduğudur.143

Werner Gitt'in sözleri, aynı zamanda, son 20-30 yıl içinde gelişen ve termodinamiğin bir parçası olarak kabul edilen "Bilgi Teorisi"nin vardığı sonuçlardır. Bilgi teorisi, evrendeki bilginin yapısını ve kökenini araştırır. Bilgi teorisyenlerinin uzun araştırmaları sayesinde varılan sonuç ise şudur: "Bilgi, maddeden ayrı bir şeydir. Maddeye asla indirgenemez. Bilginin ve maddenin kaynağı ayrı ayrı araştırılmalıdır."

DNA'daki bilginin kaynağı ise materyalistler için asla aşılamaz bir çıkmazdır. DNA molekülünde kodlanmış bilginin kökeninin, herhangi bir doğal mekanizma ile açıklanması mümkün değildir. Tüm gözlem, deney ve deneyimler, bilginin ancak bilinçli bir varlıktan geldiğini göstermektedir. DNA'daki bilgi ise, tüm canlılığı yaratan Yüce Allah'ın eseridir. Kuran'da Rabbimiz'in yaratma sanatı ve sonsuz kudreti şu şekilde açıklanır:

İşte Rabbiniz olan Allah budur. O'ndan başka ilah yoktur. Herşeyin Yaratıcısıdır, öyleyse O'na kulluk edin. O, herşeyin üstünde bir vekildir. Gözler O'nu idrak edemez; O ise bütün gözleri idrak eder. O, latif olandır, haberdar olandır. (Enam Suresi, 102-103)

Doğadaki Bilginin Kaynağı

Bilimin ortaya çıkardığı bu sonucu doğaya uyarladığımızda ise, çok önemli bir sonuçla karşılaşırız. Çünkü doğa, DNA örneğinde olduğu gibi, muazzam bir bilgiyle doludur ve bu bilgi maddeye indirgenemeyeceğine göre, madde-ötesi bir kaynaktan gelmektedir.

Evrim teorisinin günümüzdeki en önde gelen savunucularından biri olan George C. Williams, çoğu materyalistin ve evrimcinin görmek istemediği bu gerçeği kabul eder. Williams, materyalizmi uzun yıllar boyu katı bir biçimde savunmuştur, ama 1995 tarihli bir yazısında, herşeyin madde olduğunu varsayan materyalist (indirgemeci) yaklaşımın yanlışlığını şöyle ifade etmektedir:

Evrimci biyologlar, iki farklı alan üzerinde çalışmakta olduklarını şimdiye kadar fark edemediler; bu iki alan madde ve bilgidir... Bu iki alan, "indirgemecilik" olarak bildiğimiz formülle asla biraraya getirilemezler... Genler, birer maddesel obje olmaktan çok, birer bilgi paketçiğidir... Biyolojide genler, genotipler ve gen havuzları gibi kavramlardan söz ettiğinizde, bilgi hakkında konuşmuş olursunuz, fiziksel objeler hakkında değil... Bu durum, bilginin ve maddenin varoluşun iki farklı alanı olduğunu göstermektedir ve bu iki farklı alanın kökeni de ayrı ayrı araştırılmalıdır.144

20. yüzyılda bilim DNA'daki bilginin, materyalistlerin iddia ettiği gibi, maddeye indirgenemeyeceğini ortaya çıkarmıştır. Dolayısıyla, doğadaki bilginin kaynağı da, materyalistlerin sandığının aksine maddenin kendisi olamaz. Bilginin kaynağı madde değil, madde-ötesi üstün bir Akıl'dır. Bu Akıl, maddeden önce vardır. Madde O'nunla var olmuş, O'nunla şekil bulmuş ve düzenlenmiştir. Bu aklın sahibi tüm alemlerin Rabbi olan Allah'tır. Canlılığın kökeninde yer alan bu olağanüstü bilgi, materyalist felsefeyi çökertirken, alemlerin Rabbi olan Allah'ın apaçık varlığına sayısız deliller sunmaktadır.

11. BÖLÜM

DARWINİZM'İN DNA İLE İLGİLİ YANILGILARINDAN BAZILARI

Kimi bilim adamları, bilimin gelişmesine katkıda bulunmaktan çok, evrim teorisini ayakta tutmak amacıyla emek ve zaman harcamaktadırlar. Darwinizm'i en baştan bir dogma olarak kabul ettikleri için, yaptıkları bilimsel araştırmalarda da yanlış sonuçlara yönelmektedirler. Nitekim moleküler biyoloji alanında evrim teorisine sözde deliller oluşturmak için, hiçbir bilimsel değeri olmayan çeşitli kavramlar ve tezler ortaya atmaktadırlar. Üstelik bu tezler ya da kavramlar, hiçbir bilimsel değerleri olmadığı halde, Darwinist medyada destek bulmakta ve topluma birer gerçek gibi sunulmaktadır. Ancak gelişen bilim ve teknoloji, bu iddiaların akıl dışılığını gözler önüne sermektedir. Materyalist dünya görüşünü ayakta tutma çabasından kaynaklanan taraflı yorumlar, çarpıtmalar, tek yanlı haberler, Yüce Allah'ın heryeri sarıp kuşatan ilmini, sanatını, aklını gizlemeye güç yetirememektedir. Kuran'da pek çok ayette hakkın batıl üzerindeki üstünlüğü bildirilmektedir. Bunlardan bir kısmı şöyledir:

De ki: "Şüphesiz Rabbim hakkı (batılın yerine veya dilediği kimsenin kalbine) koyar. O, gaybleri bilendir. De ki: "Hak geldi; batıl ise ne (bir şey) ortaya çıkarabilir, ne geri getirebilir." (Sebe Suresi, 48-49)

... Allah, batılı yok edip-ortadan kaldırır ve Kendi kelimeleriyle hakkı hak olarak pekiştirir (gerçekleştirir). Çünkü O, sinelerin özünde olanı bilendir. (Şura Suresi, 24)

Allah, suçlu-günahkarlar istemese de, hakkı (hak olarak) Kendi kelimeleriyle gerçekleştirecektir. (Yunus Suresi, 82)

Bu bölümde evrim teorisine destek olması hayaliyle ortaya atılan, sonuçsuz iddialardan sadece birkaçına genel hatlarıyla yer vereceğiz:

Evrimci Cehaletin Bir Örneği: Hurda DNA Yanılgısı

İnsan Genomu Projesi ile birlikte şu ana dek yalnızca DNA'daki şifre dizilimi ortaya çıkarılmış bulunmaktadır. Ancak bu şifrelerin insan vücudunda hangi fonksiyonları belirledikleri birkaç gen dışında henüz bilinmemektedir. DNA zinciri üzerinde protein kodlayan, diğer bir deyişle aktif olarak çalıştığı keşfedilen yaklaşık 30 bin gen bulunmaktadır. Ancak bu miktar, insan DNA'sının yalnızca %3'ünü oluşturmaktadır. Geriye kalan

uzun DNA zincirinin ne işe yaradığı ise henüz bilinmemektedir.

İşte bu noktada evrimcilerin bu bilinmeyen üzerine bina ettikleri taraflı yorumları devreye girmektedir. Darwinist bilim adamları söz konusu genlerin hiçbir amacı olmadığını, bunların "saçma" ya da "çöp, hurda" dizilimlerden ibaret olduğunu öne sürerler. Milyonlarca yıllık hayali evrim sürecinde bu bölgelerin artık işlevlerini yitirmiş genler olduklarını iddia ederler. Oysa peşin hükümle öne sürülmüş bu iddia, bugün yeni bilimsel bulgular karşısında çürümüş bulunmaktadır. "Hurda DNA" kavramı 5-6 yıl öncesine dek, bilim adamlarının fonksiyonlarını bilmedikleri büyük DNA yığınlarına verdikleri isimdi. Gen olarak tanımlayamadıkları bu çok uzun dizilimlere, o an için "junk DNA" (hurda/çöp/boş DNA) diyorlardı. Ancak iddiaların tersine, işe yaramadığı öne sürülen bölümlerin, aslında hayati fonksiyonları yönettikleri, çalışan kısımların tamirinde kritik önemleri olduğu ortaya çıkmıştır.145 Kaldı ki genetik bilimi DNA'nın işlevlerini tanımlamada henüz emekleme safhasındadır.

13 Mayıs 2002 tarihli Nature Genetics dergisinde yayınlanan bir makalede, Dr. John V. Moran ve ekibi hurda DNA'nın hareketli parçalarının, genom için tamir servisi sağlayan DNA parçaları olduğunu bildirdiler.146 Bunlar genom etrafında hareket edebilir ve kelime işlemi sırasında kopyala yapıştıra benzer bir işlem yaparak kendilerinin kopyasını üretirler. Bu özellik DNA'nın çift olan sarmalı ayrılmaya başladığında son derece faydalıdır. Çifte sarmal hücreye kimyasallar bulaştığında ya da herhangi bir baskı olduğunda yarılır ve hücre ölümüne sebep olabilir. Hurda DNA olduğu iddia edilen kısmın söz konusu parçaları genom içerisinde dolaşırlar ve bu tür ayrılmaları tespit ederler; böyle bir şeye rastladıklarında kendilerini araya sokarlar ve bu bölgeyi yeniden birleştirirler.147

Zaman zaman evrimci kaynaklarda, canlılardaki bazı organların işlevsiz olduğu ileri sürülmekte ve bunların o canlıların atalarından miras kalmış ancak artık kullanmadıkları organlar olduğu iddia edilmektedir. Örneğin insan vücudundaki appendiks (apandisit) veya kuyruk sokumu, yıllarca "körelmiş organ" sayılmıştır. Oysaki son yılların bilimsel araştırmaları, tüm bu organların önemli işlevleri olduğunu ortaya çıkarmaktadır. Evrimcilerin 20. yüzyıl başında çıkardıkları "körelmiş organlar listesi" bugün tamamen çürümüş durumdadır. Evrimci yazar Scadding'in ifadesiyle "biyoloji bilgisi arttıkça, körelmiş organlar listesi de giderek küçülmüş" ve sonunda yok olmuştur.148 (Detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, Hayatın Gerçek Kökeni, Araştırma Yayıncılık) Aynı şekilde, evrimcilerin öne sürdükleri "hurda DNA" kavramı, yani DNA'nın büyük bölümünün işe yaramaz olduğu iddiası da, yapılan yeni keşiflerle

çürütülmüştür.

İnsan Genomu Projesi ve diğer genetik çalışmalarla birlikte, genlerin protein üretimi sırasında birbirleriyle devamlı bir etkileşim içinde oldukları ortaya çıktı. Bu üretim sırasında, bir genin diğer DNA bölümlerinden bağımsız olarak çalışmadığı anlaşıldı. Bugün varılan nokta göstermektedir ki, bir genin çalışması sırasında, özellikle protein kodlamaya başlama aşamasında, genleri oluşturmayan DNA bölümlerinin o geni düzenlemesi söz konusudur. İşte bu yüzden, araştırmaları yakından takip eden hiçbir bilim adamı, artık "hurda DNA" kavramına itibar etmemektedir.

Aslında DNA'nın hurda olduğu idda edilen kısımlarının devamlı faaliyet halinde olduğu ve henüz bilinmeyen farklı fonksiyonlara sahip olduğu evrimcilerin hoşuna gitmese de, uzun süreden beri ifade edilen bir gerçekti. Science dergisinde 1994 yılında yayınlanan "Hurda DNA Kendi Dilinde mi Konuşuyor?" başlıklı haberde,149 Harvard Tıp Fakültesi'ndeki moleküler biyologlar ve Boston Üniversitesi'nden fizikçiler bu konuya açıklık kazandırmışlardı. Çeşitli canlılardan alınan, 50.000 baz çifti içeren 37 DNA dizilimi üzerinde yaptıkları araştırmalar sonucu, insan DNA'sında %90 yer tutmakta olan sözde hurda DNA'nın aslında özel bir dilde yazıldığını haber veriyorlardı. Yaptıkları testler, bu kısımlarda bir lisana benzer özellikler bulunduğunu ortaya koymuştu. Bulguları ışığında, "hurda" denen DNA'nın hiç de boş olmadığını bildirmişlerdi. "Hurda DNA'daki Dilin İpuçları" adlı makalede ise Boston Üniversitesi'nden Eugene Stanley'in yaptığı çalışmalarla, DNA dizilimlerinde insan diline benzer nitelikte bilgi içeren özellikler bulunduğu delillendirildi.150

DNA dizilerinin daha önce, %97'sinin hurda ve işe yaramaz olarak tanımlanmasının nedenlerinden biri kuşkusuz ki bilgisizliktir. Cleveland Üniversitesi'nden evrimci bilim adamı Evan Eichler bu durumu şöyle itiraf etmektedir:

Hurda DNA deyimi bizim bilgisizliğimizin yansımasından başka bir şey değil.151

Kendisi de bir evrimci olan Ernst Mayr da genler hakkındaki bilgilerinin yetersizliğine şöyle değinmektedir:

Bilimi sınırlandıran ciddi bir unsur da ileri derecede kompleks sistemlerin işleyişini açıklamadaki zorluktur... Aynı görüş, ileri derecede kompleks ve hala henüz anlaşılamamış olan genetik bilginin düzenleyici mekanizmaları için de geçerlidir.152

Scientific American dergisinin Kasım 2003 sayısında yayınlanan "Görülmeyen Genom: Hurdanın Arasındaki Cevherler" adlı makalede de Avustralya, Queensland Üniversitesi'nde Moleküler Biyobilim

Enstitüsü'nün yöneticisi John S. Mattick'in şu sözlerine yer verilmektedir:

Anlaşılmadığı için hurda olarak öne sürülen [genler]in, aslında insanın kompleksliğinin temeli olduğu ortaya çıkabilir."153

Moleküler biyolog Prof. Mattick, "intron" denilen ve protein sentezine direkt olarak katılmayan bu dizilimlerin önemi ile ilgili hatalı yorumlara şöyle değinmektedir:

Bunun [hurda DNA'nın] tüm anlamının farkına varılmaması… moleküler biyoloji tarihindeki en büyük hatalardan biri olabilir.154

New Scientist dergisinin 19 Kasım 2005 tarihli bir haberinde ise, sözde hurda DNA'nın öneminin, tahmin edilenden çok daha fazla olabileceğini şöyle dile getirilmektedir:

… olağanüstü bir şekilde, hurda DNA'nın genler kadar -değilse de daha fazlasıyla- önemli olduğu ortaya çıkabilir… Hurda DNA'nın kaldırıldığı raflardan bu şekilde ortaya çıkarılmasını sağlayan, onunla ilgili özel olan nedir? Genomların kıyaslanmasıyla bir delil ortaya çıkmaktadır… Bilim adamlarının henüz çözemediği hayati bilgiyi kodluyor olabilir. Bu da, daha fazla DNA, daha fazla bilgi saklama ve kompleks organizmalar üretme kapasitesi demektir. Açık olan bir şey var. Genlerimizin haritasını çıkardığımıza göre, artık hurdalığı keşfetmeye başlamanın zamanı geldi.155

İnsan Genomu Projesi'nin başında bulunan Dr. Francis Collins de, "Hurda" DNA olarak adlandırılan kısımların zannedildiği gibi hurda olmadığını şöyle ifade etmektedir:

Uzun süredir genetik bilginin yüzde 95 kadarını hurda sayıp dikkate almadığımız için sorun yaşıyordum, çünkü henüz ne işlevi olduğunu bilmiyorduk. Buna hurda denmesinin nedeni de ne tür bir işlevi olduğunu hala keşfetmemiş olmamızdı. Fakat tüm genetik bilgi önünüzde seriliyken bizim "hurda" diye adlandırdığımız malzemenin aslında gerçekten işe yarar bir DNA dizilimi olduğunu anlıyorsunuz… Bu nedenle bence genetik bilgiden "hurda" terimi atılmalıdır.156

Evrimci genetikçiler, hurda DNA olarak isimlendirdikleri kısımları, teorilerine zorlama bir delil olarak göstermek istediler. Evrimcilerin bu kısımları "hurda" ifadesi ile önemsiz göstermek istemeleri ve dogmatik evrim inançlarına uydurmaları, bilim adamlarının senelerce "hurda" olarak ifade edilen kısımları incelemelerini engellemiştir. Science dergisinde bu durum şöyle açıklanmaktadır:

Cazibesine rağmen, "Hurda DNA" kavramı, bilim adamlarını senelerce kodlamayan DNA'yı incelemekten uzak tutmuştur. Genomlarla gelişigüzel ilgilenen küçük bir grup dışında, genom çöplüğünü kim incelemek isterdi ki? Bununla birlikte, normal hayatta olduğu gibi, bilimde

de, boş vakti olan, alay edilme riski alan ve popüler olmayan alanları araştıranlar vardır. Onlar sayesinde, hurda DNA görüşü, özellikle de tekrar eden kısımlar, 1990'ların başında değişmeye başladı.157

Evrim teorisinin bilimsel açmazlarını birçok çalışmasıyla ortaya koyan Dr. Paul Nelson ise, "Hurda Satıcısı Artık Hurda Satmıyor" başlıklı makalesinde, hurda DNA kavramı için şu açıklamayı yapmaktadır:

Carl Sagan, Shadows of Forgotten Ancestors (Unutulmuş Ataların Gölgeleri) isimli kitabında, "genetik hurdalığın", DNA'daki "fazlalıkların, kekelemelerin (gereksiz tekrarlar) ve kopya edilemez saçmalıkların", hayatın temelinde derin kusurlar bulunduğunu kanıtladığını öne sürmüştü. Bu tür yorumlara daha önce biyoloji literatüründe sık rastlanıyordu, ancak artık bu tür yorumlar yapılmıyor. Neden mi? Çünkü artık genetikçiler, genetik enkaz olarak bilinen kısımların fonksiyonlarını keşfediyorlar.158

Helen Pearson, "Hurda DNA Hayati Bir Rol Ortaya Koyuyor: Anlaşılmayan Genetik Dizilimler Vazgeçilmez Gözüküyor" başlıklı makalesinde şöyle bildirmektedir:

Bilim adamları sır dolu, tüm omurgalıların hayatta kalmasında çok büyük öneme sahip DNA parçalarından oluşan bir koleksiyon üzerinde bulmaca çözüyorlar. Fakat bunların fonksiyonları tamamen bir bilinmeyen... bu parçalar hiçbir protein kodlamayan genomun geniş bölümleri üzerinde bulunuyor. Bu kısımların varlığı, çoğunlukla hurda DNA ifadesiyle önemsenmemiş bu alanların öneminin, bir kimsenin tahmininin çok ötesinde olabileceğine dair gelişen delilleri artırıyor.159

Perlegen Bilimleri şirketinde, DNA'nın hurda olduğu öne sürülen kısımları inceleyen Dr. Kelly A. Frazer, "Bu [bulgular] insanların merakını uyandıracak. Bu insanları alıp götüren türden şeyler." derken, Cambridge Broad Enstitüsü'nden genetikçi Kerstin Lindblad-Toh da yapılan çalışmalar için "Bunlar daha buzdağının tepesi." demektedir.160

Bu bulgulara rağmen evrimcilerin çoğu, amaçlarına uygun buldukları "Hurda DNA" kavramını, son ana kadar savunmaya devam etmişlerdir. Evrimcilerin, iddialarına sözde delil oluşturmak için kullandıkları hurda DNA kavramı da sona ermiştir. DNA üzerinde yapılan yoğun araştırmalar, söz konusu DNA kısımlarının hayati öneme sahip olması dolayısıyla, gerekli, faydalı DNA kısımları olduğunu ispatlamıştır. Böylece Darwinistlerin bir gafı daha bilim literatürüne geçmiştir.

Mitokondriyel Havva Tezinin Geçersizliği

Hücrenin içinde proteinlerden oluşan mitokondri, aynı bir elektrik santrali gibi çalışır ve hücrenin ihtiyacı olan enerjiyi üretir. Bu santrallerde, besinlerden elde edilen kimyasal enerjiler, hücrenin

kullanabileceği ATP denilen enerji paketlerine dönüştürülür. Hücre içinde hayatı sağlayan bütün olaylar, mitokondrilerde üretilen, kullanıma hazır bu enerji paketleri sayesinde gerçekleşir. DNA, hücre çekirdeğinde bulunmasının yanı sıra, enerji üretim merkezleri olan bu mitokondrilerde de bulunur.

Mitokondrilerde, Mitokondriyal DNA (mtDNA) bulunur. Evrimciler, mitokondriyal DNA'larının kalıtımsal olarak çeşitlenmesini, bir "evrim" olarak yorumlar ve bu varsayımı "moleküler saat" ismini verdikleri bir başka varsayımla birleştirirler. 1965 yılında ortaya atılan moleküler saat hipotezi, nükleotid ve proteinlerdeki dizilimde, zaman içinde sabit aralıklarla değişimlerin yaşanacağını ileri sürmüştür. Bu teze dayanarak, mtDNA değişimleri analiz edilen canlıların, ortak bir atadan ne zaman ayrıldıklarının bulunabileceği varsayılmıştır.

Ancak burada, mtDNA'da bulunan ve canlıları sabit zaman aralıklarında değişime uğratan, bir tür saat mekanizmasının bulunduğu anlaşılmamalıdır. Bir canlının fosilleşen kemikleri, çok çabuk dejenere olan DNA moleküllerini barındırmaz. Dolayısıyla DNA molekülüne dayanarak doğa tarihinin incelenmesi söz konusu değildir. Bu analizler, evrimcilerin canlılar tarihini, kendi varsayımlarına zorla uyarlama çabalarıdır.

Evrimciler, bu ön yargıdan hareketle mevcut evrim soyağacının hangi tarihte nerede başladığını belirlemeye çalışmışlardır. Mitokondriyel DNA'daki çeşitlilik en çok Afrikalılarda görüldüğü için, onların neslinin en eski olduğuna karar vermişlerdir. Bunun sonucunda günümüzde yaşayan tüm insan ırklarının, 130.000 yıl önce Afrika'da yaşamış bir kadından türediği, bu kadının da sözde evrimle ortaya çıkmış, Homo sapiens'in ilk temsilcisi olduğu iddia edilmiştir.

Söz konusu kadınla ilgili tahminler mitokondriyel DNA analizlerine dayandırıldığı için, bu hayali kadına "mitokondriyel Havva" ismi verilmektedir. Oysa bu çalışmada kullanılan metot, tarafsız bilimsel gözle incelendiğinde, ilk insanlara ait tarih ya da coğrafi yer belirlemede kullanılamayacağı kolayca görülecektir. Evrimcilerin dayandıkları varsayımlar, varlığı kanıtlanamayan, deney ve gözlemle örneklendirilememiş olan iddialardır. Nitekim bu tezin bilimsel bir değer taşımadığı, bugün evrim teorisini savunan pek çok bilim adamı tarafından da kabul edilmektedir.

Ünlü Nature dergisinin editör kurulundan Henry Gee, "Afrika Cenneti Üzerindeki İstatistiksel Bulut" adlı yazısında mitokondriyel DNA (mtDNA) çalışması sonuçlarını "saçmalık, anlamsız veri" olarak değerlendirdi.161 Gee'nin yazısında mevcut 136 mtDNA serisi ele alındığında, çizilen soy ağaçlarının sayısının 1 milyarı geçtiği bildiriliyordu. Yani yapılan bu

çalışmada, 1 milyar kadar tesadüfi soy ağacı görmezlikten gelinmiş, ancak şempanze ve insanın sözde ortak evrimsel geçmişi olduğu varsayımına uygun olan tek soyağacı seçilmişti.

Herşeyden önce, tüm bu varsayımlar evrim teorisine hiçbir bilimsel kanıt oluşturmamaktadır. Örneğin moleküler saat analizine göre, insanla şempanzenin 10 milyon yıl önce birbirinden ayrılmış olması gerektiğini iddia eden bir evrimci, zaten bu çalışmasına iki canlının evrimsel akraba olduğu inancına körü körüne bir bağlılıkla başlamıştır. Burada kısır döngü içinde düşünmektedirler ve varsayımlar üzerine inşa edilen bu tip çalışmalar, vakit kaybı olmaktan öteye geçememektedir.

Washington Üniversitesi'nden genetikçi Alan Templeton da, DNA serilerinden yola çıkarak, insanın kökeni için bir tarih belirlemenin imkansız olduğunu belirtmiştir. Çünkü DNA'lar insan toplulukları arasında oldukça fazla karışmıştır.162 Bu durum, matematiksel olarak bakıldığında, soy ağacında tek bir insana ait mtDNA'yı ayırt etmenin imkansız olduğu anlamına gelmektedir. En çarpıcı itiraf ise, bu tezin sahiplerine aittir. 1992 yılında çalışmayı tekrarlayan ekipten Mark Stoneking (Pennsylvania Eyalet Üniversitesi), Science dergisine yazdığı bir mektupta "Afrikalı Havva" iddiasının geçersiz olduğunu kabul etmiştir.163

Ayrıca mitokondriyel DNA analizi, mitokondrinin sadece anne tarafından aktarıldığı, böylelikle mitokondriyal DNA parçalarındaki değişimlerin anne, anneanne, büyük anneanne vs. kanalıyla en eski ataya kadar izlenebileceği kabul edilerek yapılır. Oysa mitokondrinin sadece anne yoluyla aktarıldığı fikri artık bir efsaneden ibarettir. Çünkü mitokondrinin babadan da aktarılabileceğini gösteren bilimsel bulgular ortaya çıkmıştır. Ünlü New Scientist dergisinde "Mitokondri hem Anneden hem de Babadan Aktarılabiliyor" başlığıyla verilen haberde, Danimarkalı bir hastanın, mitokondrilerini %90 oranında babasından aldığının anlaşıldığı anlatılmaktadır. Bu durumda evrim senaryolarına destek olarak gösterilen tüm mtDNA araştırmalarının, gerçekte bir anlam ifade etmediği ortaya çıkmaktadır. New Scientist dergisinde bu durum şöyle aktarılmaktadır:

Evrim biyologları, türlerin birbirinden ayrılmasını, mitokondriyal DNA dizilerindeki farklılıklardan yola çıkarak tarihlendiriyorlardı. Mitokondriyal DNA'nın çok nadiren de olsa babadan aktarılması, çalışmalarının çoğunu geçersiz kılmaya yeterli olacaktır.164

Ünlü Nature dergisi evrimci bir yayın organı olmasına karşın bu bulguların "mitokondriyel DNA varsayımlarını haksız çıkardığını" itiraf etmiştir:

Mitokondri aktarımında babadan geçen DNA ihtimali, tarih öncesi

olayları zamanlandırmada, insan mitokondriyel DNA'sından faydalanılan birçok evrimsel ve moleküler antropolojik çalışmanın yeniden değerlendirilmesi anlamına gelebilir.165

Son olarak, Annals of Human Genetics dergisinde çıkan bir yazıda bugüne kadar basılmış tüm mitokondriyel DNA analizlerinin yarısından çoğunun hatalı bulunduğu bildirilmiştir.166 Habere göre evrimcilerin başvurduğu mitokondriyel DNA veri bankaları, hatalı işlenmiş bilgilere dayanıyordu. Peter Forster isimli araştırmacının ortaya çıkardığı bu durumu Nature dergisi şöyle haber veriyordu:

Hatalar o kadar yaygın ki, genetikçiler insan popülasyonları ve evrim çalışmalarında yanlış sonuçlara varabiliyorlar… evrim ağaçlarına yönelik hata-araştırma yöntemi, bu hataların tahmin edilenden daha çok olduğunu ortaya koyuyor.167

Böylece Forster'ın bu tespitiyle birlikte, evrimcilerin çalışmalarında kullandıkları istatistiki verilerin güvenilmezliği daha da pekişmiştir. Görüldüğü gibi günümüzde yaşayan insanların genlerine bakıp, tamamen hatalı bir yöntemle sürdürülen ve sadece evrimci ön yargılarla yorumlanan genetik analizler, evrime bir kanıt değildir. Mitokondriyel DNA analizlerinin tutarsızlığını ispatlayan somut bilimsel kanıtlar, bu alandaki evrimci iddiaları boşa çıkarmaktadır. Gerçekten yaşanmış bir evrim süreci olmadığı için, herkes kendine göre ayrı bir senaryo kurgulamaktadır. Mitokondriyel Havva tezi de ağır darbeler alarak bilim tarihine gömülmek üzere olan, evrim teorisini zorla ayakta tutma çabalarından biridir.

Bencil Gen, Bilinçli Gen İddialarının Geçersizliği

Darwinistlerin hayali iddialarından bir diğeri de "bencil gen teorisi (gen seleksiyon teorisi)"dir. Söz konusu teoriye göre belirli gen türleri, hayatta kalabilme ve üremede daha iyi olan canlılar yaparak ya da geliştirerek, kendi hayatta kalabilme olanaklarını artırmaktadırlar. Bu yüzden kendi genlerini sonraki nesillere geçirmede daha iyi olan, bitki ve hayvan üretebilen gen türlerinin, dünyaya hakim olacağı iddia edilmektedir.168

Teorinin geçersizliğine değinmeden evvel, teorinin ortaya atılış şeklini de belirtmekte fayda vardır. Gen seleksiyonculuğu, felsefecilerin indirgemecilik (reductionism) olarak adlandırdıkları mantık yürütmeye bir örnektir. İndirgemeciler, insan aklı da dahil olmak üzere, herşeyin madde esasına indirgenebileceğini iddia etmektedirler. Ancak bir önceki bölümde detaylı açıkladığımız gibi "hayatın sadece maddeden ibaret olduğu" iddiası açıkça bir yanılgıdır. Dolayısıyla bu felsefeyi insana uyarlayan ve evrim

teorisinin koyu bir savunucusu olan Richard Dawkins'in iddiaları da yanlış, hatta saçmadır. Dawkinse göre: "Biz hayatta kalma makineleriyiz, genler olarak bilinen bencil molekülleri koruyabilmek için kör olarak programlanmış robot araçlarız."169 Richard Dawkins, "The Selfish Gene" (Bencil Gen) adlı kitabında, tüm canlıların aslında, "bencil, çıkarcı ve sadece kendisini çoğaltarak varlığını korumaya çalışan genlerden ibaret olduğunu" ve "hayatın tek amacının DNA'nın hayatta kalması olduğunu" ileri sürmektedir. Oysa bu iddia temelsiz ve son derece akıl dışı bir varsayıma -genlerin bir aklı, bilinci ve hatta "karakteri" olduğu varsayımına- dayanmaktadır. Bu, günümüzdeki materyalist indirgemeciliğin, ne denli hatalı sonuçlara vardırabileceğinin bir göstergesidir.

Bu varsayımın saçmalığını görmek içinse, genlerin ne olduğunu hatırlamak yeterlidir: Genler, birbirine eklenmiş ve özel bir "katlama ve paketleme" yöntemi ile sıkıştırılmış DNA parçalarıdır. DNA ise detaylarına önceki bölümlerde değindiğimiz gibi, belirli bir şifreyi içerecek biçimde birbirine eklenmiş uzun dev bir moleküldür. Elbette ki kör ve şuursuz atomların biraraya gelmesiyle oluşan bir molekülün "bencil" olması, "kendisini üreme yoluyla çoğaltmayı hedeflemesi" veya başka bir şekilde bilinçli bir amaca sahip olması mümkün değildir. DNA, temelinde bir atomlar zinciridir ve hiçbir atom, akıl ve bilince, özellikle de "bencilliğe" sahip değildir. Dolayısıyla Dawkins'in ortaya attığı "bencil gen" tezi, akıl ve bilim dışı bir masaldan ibarettir.

Avustralyalı bilim adamı Lucy G. Sullivan, Dawkins'i, "yazdıklarının, sahte-bilimsel teorilerin palazlanmasına yol açtığı ve daha çok edebiyatın konusu olabilecek ilgi alanlarının bilime girmesine sebep olduğu" için eleştirmiştir.170 Harvard Üniversitesi'nden evrim genetikçisi Richard Lewontin, Dawkins'i "piyasada satan hikayelerinde doğrulanmamış veya gerçeğe aykırı iddialara yer veren" yazarlar arasında saymıştır:

Yeterli kanıta dayanmayan iddialar, bilim literatürünü, özellikle popüler bilim yazarlığı literatürünü doldurmaktadır. Carl Sagan'ın "bilimin popülerleşmesine katkıda bulunan en iyi çağdaş yazarlar listesi, E. O. Wilson, Lewis Thomas ve Richard Dawkins'i içermektedir, ki bunların her biri, piyasada sattıkları hikayelerinin içinde, doğrulanmamış veya gerçeğe aykırı iddialara yer vermişlerdir.171

Bizzat Dawkins'in kendisi, yaptığının bir taraftarlık olduğunu, tezinin bilimsel bir tez olmadığını itiraf etmekle, tüm bunları propaganda amaçlı olarak sürdürdüğünü de gözler önüne sermektedir. The Extended Phenotype (Genişletilmiş Fenotip) isimli kitabının birinci sayfasında şunları yazmaktadır:

Bu çalışmam, utanmazca bir taraftarlık. Hayvan ve bitkilere bakmak ve yaptıklarını neden yaptıklarını merak etmek için belli bir yöntemi savunmak istiyorum. Taraftarlığını yaptığım şey, yeni bir teori, doğrulanabilir veya yanlışlanabilir yeni bir hipotez ya da öngörüleriyle değerlendirilebilir bir model de değil. 172

Evrimciler, insanın ruhunun varlığını kabul etmek istemedikleri için, insanı bir madde yığınından ibaret görmekte, dolayısıyla bu madde yığınının bir yerine bir şekilde şuur atfetmeye çalışmaktadırlar. Genlere şuur atfedecek kadar tutarsız bir iddia ileri sürmeleri ise, ne kadar zor durumda kaldıklarının bir göstergesidir. Eskiden tahtadan veya taştan yapılma putlarda akıl ve bilinç olduğunu zanneden putperestlerin yerini, günümüzde moleküllerde, bu molekülleri oluşturan cansız atomlarda akıl ve bilinç olduğunu zanneden evrimciler almıştır.

Bu batıl inanışın sonucu olarak şiddet, cinsel taciz, tecavüz, saldırganlık, kıskançlık gibi özelliklerin insanlara sözde hayvan atalarından miras kaldığı ve bu davranışların evrimin doğal bir sonucu olduğu iddia edilmektedir. Bu iddianın temelinde ise, insanın genlerden ibaret bir makine olduğu, genlerin ise sanki bilinçli bir varlık gibi sürekli olarak "evrimleşme ve hayatta kalma" amacında olduğu şeklindeki evrimci bir batıl inanış yatmaktadır.

Nasıl ki bir kitabın "bencil" olması, "kendisini üreme yoluyla çoğaltmayı hedeflemesi" veya herhangi bir şekilde bilince sahip olması mümkün değilse, aynı durum DNA için de geçerlidir. Çünkü DNA, şuursuz ve cansız atomlardan oluşan bir molekül zinciridir ve hiçbir molekül akıl ve bilince sahip değildir. Ayrıca İsrailli bilim adamı Gerald L. Schroeder, hücrenin bölünerek DNA'sını aktarmasının, iddiaların aksine bencilce değil, fedakarane bir davranış olduğuna dikkat çekmektedir:

Mayoz bölünmenin çözülemeyen yönlerinden biri de hücrenin fedakar doğasıdır. Bir hücre neden kromozomal bilgisinin yarısından feragat edip, üretilecek hücrenin kendisinin kopyası olamayacağını garantileyen bir anlaşmaya kendi isteğiyle katılsın ki? Ben bu fedakarlığın öz-yıkıma işaret ettiğini düşünürüm. Zira bir ebeveynin kromozomlarını bir diğerinin kromozomları ile karıştırması, ebeveyn çocukta yeniden tam olarak hayat bulamayacağı için, bir anlamda öz-yıkımdır. Tamamen bencil olan bir hücrenin bu konuda da bencil davranması hiç de şaşırtıcı bir şey olmazdı... Bireyin mayoz bölünmeden hiçbir kazancı yoktur.173

Dolayısıyla bencil gen iddiasının, gerçeklerle bir ilgisi yoktur ve iddia, hayalden öteye gidememektedir. İnsanları hayvan olarak nitelendiren, bir insanı sadece genlerini taşımakla ve bir sonraki nesle aktarmakla sorumlu bir robot gibi gören Darwinist düşünce, 20. yüzyılda büyük bir artış

gösteren şiddet olaylarının, soykırımların, zalimliklerin, ahlaki dejenerasyonun da en büyük sorumlusu olmuştur. Çünkü bu tür bir bakış açısı, tüm zalimliklere, saldırganlıklara, ahlaksızlığa sözde bilimsel bir meşruiyet kazandırmıştır. 20. yüzyılın en büyük katliamlarını gerçekleştiren Hitler dahi, kendisine Darwinizm'i destek olarak göstermiştir. Sözde "üstün ırk"ın dışındaki ırkların yaşamalarına gerek görmeyen, onları öldürmeyi hayvanları öldürmekle bir tutan Hitler'e, zalimliği ve saldırganlığı konusunda destek veren yine Darwinizm olmuştur.

İnsanların genetik olarak saldırgan, acımasız, rekabetçi, bencil, katil olabileceğini savunan Darwinizm, tüm suçları meşru göstermek için kullanılan bir safsatadır. Her insan Allah'ın kendisine üflediği ruhu taşır ve kendisini yoktan var eden Rabbimiz'e karşı sorumludur. Allah, Kuran'da kendisini başıboş zannedenlere yaratılışlarını ve ölümden sonra tekrar dirileceklerini şöyle bildirmektedir:

İnsan, 'kendi başına ve sorumsuz' bırakılacağını mı sanıyor? Kendisi, akıtılan meniden bir damla su değil miydi? Sonra bir alak (embriyo) oldu, derken (Allah, onu) yarattı ve bir 'düzen içinde biçim verdi.' Böylece ondan, erkek ve dişi olmak üzere çift kıldı. (Öyleyse Allah,) Ölüleri diriltmeye güç yetiren değil midir? (Kıyamet Suresi, 36-40)

Sonuç

İdeolojik kaygılardan sıyrılıp, evrimcilerin taraflı yorumlarından bağımsız çalışan bir bilim, kuşkusuz hızla gelişmeye başlayacaktır. Mantığın, aklın ve bilimin gösterdiği doğrultuda gerçekler dikkate alınmış olsa, canlılığın kökeni, "tesadüf" safsatasına yönelmeden araştırılsa, evrenin ve canlılığın nasıl var olduğu sorusuna en net ve hızlı cevabın alınması da mümkün olacaktır. Böylece gerçek bilimin önü açılacak, bilimsel gelişmeler hız kazanacak, sahte deliller sunmak için emek, zaman ve para harcanmayacak ve bilim, tesadüf gibi mantıksız, çelişki dolu kavramları, safsataları savunmak gibi faydasız amaçlardan kurtulmuş olacaktır. Bir ayette Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

"Ve elbette bizden Müslüman olanlar da var, zulmedenler de. İşte (Allah'a) teslim olanlar, artık onlar 'gerçeği ve doğruyu' araştırıp-bulanlardır." (Cin Suresi, 14)

12. BÖLÜM

DNA MUCİZESİ EVRİM TEORİSİNİ NASIL GEÇERSİZ KILIYOR?

Evrim teorisi moleküler düzeyde önemli bir açmazdadır. Canlılığın kökeni konusu, evrim teorisi açısından paleontoloji, jeoloji, antropoloji gibi bilim dallarında olduğu gibi çok büyük bir sorundur. Üstelik evrimcilerin sorunu yalnızca amino asit, protein gibi canlılığın yapı taşları ile sınırlı değildir. Bunların da ötesinde asıl açmaz, canlı hücresinin olağanüstü kompleks yapısındadır. Çünkü hücre, amino asit yapılı proteinlerden oluşmuş bir yığın değil, insanoğlunun şimdiye kadar karşılaştığı en kompleks sistemlerden biridir.

Darwinistlerin çıkmazı, evrim teorisini ayakta tutmak adına arkasında durdukları varsayımlardan kaynaklanır. Darwinistlere göre ilk canlı mutlaka ilkel olmak zorundadır ve doğru kimyasallar biraraya getirildiğinde hayat tesadüfen, kendiliğinden ortaya çıkabilmelidir. İşte bu batıl inançlar, Darwinistleri, "volkanik gazlar ve şimşekler DNA'yı ve sonra da hayatı meydana getirdi!" gibi bir masala inanmak zorunda bırakmıştır. Darwinistlere göre en ileri teknoloji, en gelişmiş laboratuvar ve yüzyılların bilgi birikimi ile dahi bir benzeri yapılamamış canlı hücrelerin milyonlarcası, tesadüf eseri biraraya gelerek son derece hayati sorumluluklar taşıyan organları inşa etmişlerdir. Üstelik bu organlar da kusursuz bir koordinasyon içinde çalışarak insan vücudunu oluşturmuş ve kendi kendilerine onu canlı tutma sorumluluğu kazanmışlardır. Bu Darwinist hikayelerin bilimsel bir desteği olmadığı gibi, akıl ve mantıkla da açıkça çelişmektedir. Kendisi de evrimci olan Fransız bilim adamı Pierre Paul Grasse, içinde bulundukları çıkmaza şöyle dikkat çekmektedir:

… bazı insanlar taraflı oldukları için kasten gerçekleri görmezden gelirler ve kendi inançlarının yetersizliklerini ve yanlışlığını inkar ederler.174

İngiltere Salford Üniversitesi'nden Doç. L. R. Croft How Life Began (Hayat Nasıl Başladı) adlı kitabında, evrimcilerin teorinin içinde bulunduğu açmazı nasıl önemsemediklerine şöyle değinmektedir:

En temel sorulardan biri olan hayatın kökeni, evrimci sorgulamaların asıl çıkış noktasıdır. Fakat yine de evrimciler bu soruya yeteri kadar önem vermezler… hayatın kökeni konusu üzerinde pek durulmamıştır. Darwin'in

kendisi de bu konuyu hafife almıştır...175

Darwinistler, moleküler düzeyde gerçekleştiği iddia edilen sözde evrimsel oluşumlardan hiçbirisini ispatlayabilmiş değildir. Bilimin ilerlemesi ise bu sorulara cevap üretmek bir yana, soruları evrimciler açısından daha da kompleks ve içinden çıkılamaz hale getirmiştir. Yapı ve özellikleriyle DNA gibi bir molekülün, evrimcilerin öne sürdüğü gibi rastlantılar sonucu oluşmasının ne derece mantık dışı olduğunu, ilerleyen satırlarda bilim adamlarının açıklamalarında ve bizzat evrimcilerin itiraflarında göreceğiz.

Genetik Bilginin Kökeni, Bilim Adamları İçin Hala Bilinmeyendir

Hücrenin kompleks yapısının en kapsamlı bölümünü, genetik yapısını belirleyen DNA oluşturmaktadır. Bilim adamları DNA'nın yapısı, şifrelenmesi hakkında yaptıkları uzun yılları kapsayan araştırmalara, harcadıkları büyük servetlere karşın, daha yeni kayda değer bilgiler edinmekteler. Ancak hücrenin genetik yapısındaki mükemmellik, halen büyük bir sır olma özelliğini korumaktadır. DNA'nın kompleks yapısı, içerdiği hayati ve yüksek kapasitedeki bilgi, hayatın oluşumunu tesadüflerle açıklamak isteyenleri çaresizliğe sürükleyen konuların başında gelmektedir. Tanınmış bir evrimci olan biyokimyacı Leslie Orgel bu konudaki düşüncelerini şöyle ifade etmektedir:

Genetik şifrenin kökeninin genel özelliklerini bile hala anlayabilmiş değiliz... Genetik şifrenin kökeni, hayatın kökeni probleminin en şaşırtıcı yönüdür.176

Nükleer fizikçi Prof. Gerald Schroeder, DNA'daki kodlamanın nasıl gerçekleştiği konusundaki bilgi yetersizliğine şöyle değinmektedir:

... Ve eğer fosil kayıtları bize doğruyu söylüyorsa, DNA'daki bilgiye dünyadaki hayatın en ilk safhalarında dahi rastlanmaktadır. Bütün hayatın ortaya çıkmasına sebebiyet veren kodlamanın nasıl gerçekleştiği ise, hala bilinmemektedir. Ortaya çıkardığı ürünün kompleksliği düşünüldüğünde, bu muammanın boyutları daha iyi anlaşılmaktadır.177

Ünlü bilim dergilerinden Science'ta yazar olan Jon Cohen ise, yayınlanan bir makalesinde DNA'daki düzenli yapının mükemmelliğine şöyle değinmektedir:

Neden DNA ve RNA'daki şeker molekülleri, bilinen tüm canlılarda sağa doğru sarılmaktadır? Benzer bir şekilde proteinleri oluşturan tüm amino asitler de, sola doğru bükük olarak düzenlenmiştir. Bu moleküllerin neden böyle muntazam bir düzene sahip olduğu bilinmemektedir, ama

konu üzerinde yazılan teoriler az değildir. Konu Los Angeles'taki bir toplantıda ele alındığında, konunun açıklığa kavuşması için gösterilen hırs ve istek hiç de az değildi. Bu anlaşılabilir bir duyguydu; çünkü bu soru tüm bilimsel sırların temelinden bahsetmekteydi; hayatın kökeni.178

Almanya'daki Johannes Gutenberg Üniversitesi Biyokimya Enstitüsü Başkanı Prof. Klaus Dose, "Hayatın Kökeni: Cevaptan Çok Soru Var" adlı makalesinde, evrimcilerin içinde bulunduğu çaresizliği itiraf edenlerden sadece biridir:

... hücrenin genetik bilgisinin kökeninin nereden kaynaklandığını bilmiyoruz, ilk kendisini kopyalayabilen nükleik asitler nasıl evrimleşti ya da günümüz hücrelerindeki son derece kompleks yapı-fonksiyon ilişkisi nasıl var oldu?179

Evrimci yayınlardan Nature dergisinin eski editörlerinden John Maddox da, "Genetik şifrenin kökeninin, hayatın kökeni gibi hala karanlıkta kaldığını görmek üzüntü verici."180demektedir. Ancak gerçekte genetik kodun kökeni belirsiz değil, aksine çok açıktır. Genetik kod, Allah'ın yaratmasındaki mükemmelliği sergileyen örneklerden sadece biridir. Kuran'da Allah'ın yaratması şöyle bildirilmektedir:

... Rahman (olan Allah)ın yaratmasında hiçbir 'çelişki ve uygunsuzluk' (tefavüt) göremezsin. İşte gözü(nü) çevirip-gezdir; herhangi bir çatlaklık (bozukluk ve çarpıklık) görüyor musun? Sonra gözünü iki kere daha çevirip-gezdir; o göz (uyumsuzluk bulmaktan) umudunu kesmiş bir halde bitkin olarak sana dönecektir. (Mülk Suresi, 3-4)

Genetik Bilginin Kökeni Tesadüflerle Açıklanamaz

Evrimcilerin izahlarına baktığımızda, karşılaştığımız her mükemmelliği "tesadüflerin ürünü" olarak açıklamaya çalıştıklarını görürüz. Hücrenin kompleks yapısı da evrimciler için tesadüflerin üstün bir başarısı (!), isabetli seçimlerinin (!) bir sonucudur. Darwinistler herşeyin yaratıcısı kabul ettikleri tesadüfün ne olduğunu düşünmeksizin, bu belirsizliğin ilk hücreyi oluşturduğunu varsayarlar ve bütün teorilerini bu hücre üzerine kurarlar. Ancak değil hücre, en basit organizma bile evrimcilerin varsaydığı gibi tesadüfen olamaz. Londra Üniversitesi'nden hücre biyoloğu Dr. Ambrose, bu imkansızlığı şöyle ifade etmektedir:

En basit tek hücreli kompleks organizma bile, o kadar kompleks DNA zincirlerine sahiptir ki, bu düzenlemenin olasılığı $10^{2.000.000}$ (birin arkasında 2 milyon sıfırla ifade edilir) da bir gibi hayal edilemeyecek bir ihtimale sahiptir.181

Matematik bilimi bugün DNA'da yazılı bilgilerin oluşumunda tesadüfe yer olmadığını kanıtlamaktadır. Değil milyonlarca basamaktan oluşan DNA molekülünün, DNA'yı oluşturan 30.000 genden tek bir tanesinin bile tesadüfen oluşabilme ihtimali, imkansız tanımının dahi zayıf kaldığı bir durumdur. Evrimci bir biyolog olan Frank B. Salisbury bu imkansızlıkla ilgili olarak şunları söylemektedir:

Orta büyüklükteki bir protein molekülü, yaklaşık 300 amino asit içerir. Bunu kontrol eden DNA zincirinde ise, yaklaşık 1.000 nükleotid bulunacaktır. Bir DNA zincirinde dört çeşit nükleotid bulunduğu hatırlanırsa, 1.000 nükleotidlik bir dizi, 4 üzeri 1000 farklı şekilde olabilecektir. Küçük bir logaritma hesabıyla bulunan bu rakam ise, aklın kavrama sınırının çok ötesindedir. 4^{1000}'de 1, "küçük bir logaritma hesabı" sonucunda, 10^{600}'de 1 anlamına gelir. Bu sayı 10'un yanına 600 sıfır eklenmesiyle elde edilir. 10'un yanında 12 tane sıfır 1 trilyonu ifade ederken, 600 tane sıfırlı bir rakamın gerçekten de kavranması pek mümkün değildir.182

Dolayısıyla ortamda bütün gerekli nükleotidlerin bulunduğunu, bunların aralarında bağlanması için gereken bütün kompleks moleküllerin ve bağlayıcı enzimlerin hepsinin hazır olduğunu farz etsek bile, bu nükleotidlerin istenen sırada dizilmesi ihtimali 10 üzeri 600'de 1 ihtimal demektir. Kısaca insan vücudundaki ortalama bir proteinin DNA'daki şifresinin tesadüf eseri kendi kendine oluşma ihtimali, 10'un yanında 600 tane sıfır olan sayıda 1'dir. Bu astronomik olmanın da ötesindeki sayı ise, pratik olarak "0" ihtimal anlamına gelir. Darwin Was Wrong: A Study in Probabilities (Darwin Hatalıydı: Olasılıklar İçinde Bir İnceleme) adlı kitabın yazarı I. L. Cohen de, genetik bilginin tesadüf eseri ortaya çıkmış olamayacağını şöyle açıklamaktadır:

Matematikçiler 10^{50}'nin ötesinde herhangi bir rakamın istatistik olarak meydana gelme olasılığını sıfır olarak kabul ediyorlar. En küçük tek hücreli bakteri de dahil olmak üzere bildiğimiz herhangi bir tür, 100 veya 1.000'den çok daha fazla nükleotide sahip. Aslında tek hücreli bakterinin belirli bir dizilime sahip 3.000.000 kadar nükleotidi bulunuyor. Bu da bilinen herhangi türde bir canlının rastgele tesadüfler ya da rastgele mutasyonlar (evrimcilerin en sevdiği ifade) sonucu meydana gelme olasılığı olmadığını gösteriyor.183

Nükleotidlerin tesadüfen biraraya gelerek RNA ve DNA'yı oluşturmalarının imkansızlığını, evrimci Fransız bilim adamı Paul Auger de şöyle ifade etmektedir:

Rastgele kimyasal olaylar sayesinde, nükleotidler gibi karmaşık moleküllerin ortaya çıkışı konusunda, bence iki aşamayı net bir biçimde

birbirinden ayırmamız gerekir; tek tek nükleotidlerin üretilmesi ... ve bunların çok özel seriler halinde birbirine bağlanmaları. İşte bu ikincisi, olanaksızdır.184

Bu imkansızlığı çok basitleştirilmiş şöyle bir örnek üzerinden düşünebiliriz. Odadaki bir patlama sonucu ortaya edebi bir eserin, üstelik de sayfaları ciltlenmiş olarak çıkmayacağı açıktır. Bunun tesadüfen kendiliğinden oluştuğunu iddia eden bir kimse ile karşılaşsanız, ilk olarak bu kişinin aklından şüphe edersiniz. Ancak evrimcilerin tesadüflerin başardığını iddia ettikleri şey, bu örnekteki imkansızlıktan çok daha büyüktür. Ancak tesadüf iddialarının her türlü mantıksızlığına ve imkansızlığına rağmen, Darwin'in mirasına körü körüne bir sadakat içinde olanlar, "tesadüfler yine de bunu başarır" demektedirler. Evrim teorisinin geçersizliğini anlatan Evolution: A Theory in Crisis (Evrim: Kriz İçinde Bir Teori) adlı kitabın yazarı, ünlü moleküler biyolog Profesör Michael Denton, işte bu benzersiz mükemmelliği tesadüflere dayandırmak isteyenlere karşı duyduğu hayreti şöyle ifade etmektedir:

Genel evrim için gerekli olan tesadüfi yapısal ayarlamalar, mantıksal felaketlerdir. Yalnızca birkaç yüz kelimeden oluşan bir metni tesadüfen gramer kurallarına uygun olarak üretme ihtimalinin yok denecek kadar küçük olduğunu söylemek, olayın önemini olduğundan daha düşük göstermektir. Bu tür herhangi bir dizilim, aklın varlığını göstermektedir... Tesadüfi süreçlerin gerçekliğine ya da tesadüflerin, insan aklının ürettiği herhangi bir şeyden çok daha kompleks olan işlevsel bir protein ya da genin, en küçük parçasını oluşturabileceğine gerçekten inanılabilir mi?185

Prof. Michael Denton, Darwinistler'in bu akıl dışı inancını bir başka sözünde ise şöyle anlatmaktadır:

Yüksek organizmaların genetik programlarının yapısı, milyarlarca bit (bilgisayar birimi) bilgiye ya da bin ciltlik küçük bir kütüphanenin içindeki tüm harflerin dizilimine eş değerdir. Bu denli kompleks organizmaları oluşturan trilyonlarca hücrenin gelişimini belirleyen, emreden ve kontrol eden sayısız karmaşık işlevin tamamen rastlantıya dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmek ise, insan aklına yönelik bir saldırıdır. Ama bir Darwinist, bu düşünceyi en ufak bir şüphe belirtisi bile göstermeden kabul eder!186

Cambridge Üniversitesi'nden felsefeci Dr. Stephen C. Meyer de, hayatın kökeni ile ilgili tesadüfe dayalı açıklamaların, itibar edilecek türden olmadıklarını şöyle ifade etmektedir:

Hayatın kökeni dışındaki biyoloji sahalarında hala biyolojik bilginin kökeni için tesadüf, nedensel bir açıklama olarak kabul edilebilir, fakat bunu birkaç araştırmacı dışında kimse ciddiyetle desteklemiyor. 1950'li ve

1960'lı yıllarda moleküler biyologlar, proteinlerin ve nükleik asitlerin dizilimlerindeki kendine has özelliği takdir etmeye başladıklarından beri, işlevsel proteinleri ve nükleik asitleri tesadüfi olarak oluşturma olasılığı hesaplanmıştır. İlkel koşulların avantajlı olduğu varsayılsa bile (gerçekçi ya da değil)... biyolojik makromoleküllerin yararlı dizilime tesadüfen sahip olma ihtimali, Ilya Prigogine'nin kelimeleriyle, "yok denecek kadar az... hatta... milyarlarca yıllık zaman ölçeğinde bile."187

Bu ihtimallerin imkansızlığını evrimciler de bilmelerine rağmen, gerçekler karşısında direnmektedirler. Bu gerçek; DNA'nın yapısındaki komplekslik ve mükemmelliğin ancak üstün bilgi ve akıl sahibi bir Yaratıcının -Yüce Rabbimizin- varlığıyla açıklanabileceğidir. Bir ayette şöyle bildirilmektedir:

Hakkı batıl ile örtmeyin ve hakkı gizlemeyin. (Kaldı ki) siz (gerçeği) biliyorsunuz. (Bakara Suresi, 42)

DNA'nın Varlığı Tek Başına Hiçbir İşe Yaramaz

Genetik sistem yalnızca DNA'dan ibaret değildir. DNA'dan bu şifreyi okuyacak enzimler, bu şifrelerin okunmasıyla üretilecek mesajcı RNA, mesajcı RNA'nın bu şifreyle gidip üretim için üzerine bağlanacağı ribozom, ribozoma üretimde kullanılacak amino asitleri taşıyacak bir taşıyıcı RNA ve bunlar gibi sayısız ara işlemleri sağlayan son derece kompleks enzimlerin de aynı ortamda bulunması gerekir. Ayrıca böyle bir ortam, ancak hücre gibi, gerekli tüm hammadde ve enerji imkanlarının bulunduğu, her yönden izole edilmiş ve tamamen kontrollü bir ortamdan başkası olamaz...

Sonuçta bir organik madde, ancak bütün organelleriyle birlikte tam teşekküllü bir hücre olarak var olduğu takdirde kendini çoğaltabilir. Bu da hücrenin, olağanüstü derecedeki kompleks yapısıyla, "bir anda" var olması anlamına gelmektedir. Nobel ödüllü Fransız biyolog Jacques Monod, Chance and Necessity (Tesadüf ve Gereklilik) adlı kitabında bu konuyu şöyle açıklamaktadır:

Modern hücrede genetik bilginin okunması için faaliyette bulunan mekanizmada, en az elli makromolekül bileşen bulunuyor. Fakat bunların kendisi de DNA'da şifrelenmiş: şifre, okuma sonucunda elde edilen ürünler olmaksızın okunamıyor. Bu, omne vivium ex ovo ["Bütün hayat bir yumurtadan gelir" şeklindeki Latin atasözü] ifadesinin çağdaş yorumu. Bu döngü ne zaman kapandı? Hayal etmesi gerçekten zor.188

Bir başka Nobel ödülü sahibi olan Fransız bilim adamı Andre Lwoff da, hücre içindeki her molekülün birbirleri ile bağlantılı çalışan bir

bütünün parçası olduklarını ifade etmektedir:

Bir organizma, birbiriyle bağlantılı yapıların ve fonksiyonların oluşturduğu bir sistemdir. Hücrelerden oluşur ve hücreler de kusursuzca iş birliği yapan moleküllerden yapılmıştır. Her molekül, diğerlerinin ne yaptığını bilmelidir. Mesajları alabilmeli ve onlara göre hareket edebilmelidir.189

Olasılık hesapları, proteinler ve nükleik asitler (RNA ve DNA) gibi kompleks moleküllerin tek tek tesadüfen oluşmalarının imkansız olduğunu göstermektedir. Ancak evrimciler için daha da büyük sorun, yaşam için bu kompleks moleküllerin hepsinin aynı anda ve birarada bulunması zorunluluğudur. Bu gerçek karşısında evrim teorisi tümüyle çaresizdir. Kimi zaman bu konu evrimcilerin itiraflarında da yer almaktadır. Bunlardan biri, çeşitli alanlarda profesörlük yapan Indiana Üniversitesi'nden Douglas R. Hofstadter'dir:

Nasıl oldu da genetik bilgi, onu yorumlayan mekanizmalarla (ribozomlar ve RNA molekülleri ile) birlikte ortaya çıktı? Bu soru karşısında kendimizi bir cevapla değil, hayranlık ve şaşkınlık duyguları ile tatmin etmemiz gerekiyor.190

Aynı gerçek, evrimci görüşlere sahip 20. yüzyıl bilim felsefecilerinden Prof. Karl Raimund Popper tarafından da kabul edilir. Prof. Popper bu açmazı şöyle tarif etmektedir:

Genetik kodun kökeni ile ilgili problem sadece bundan ibaret değildir. Kodun var olması demek bu bilgiyi almak ve kullanmak anlamına gelir; aksi takdirde DNA içinde kayıtlı olan bilgi gereksiz olurdu. Bilgiyi almak ve kullanmanın anlamı ise, enzim ve ribozomların bilgiyi kopyalaması ve tercüme etmesidir. Hücre, bu enzim ve ribozomları yapması gerektiğini nereden biliyordu? Cevap: genetik kodda kayıtlı olan bilgiden.191

Prof. Popper'ın dikkat çektiği gibi, hücrenin tüm yapı taşları, organellerine ait bilgiler, DNA'da kayıtlı bulunmaktadır. Diğer taraftan DNA'daki bilginin kullanılması için söz konusu yapı taşlarının, organellerin bulunması da zorunludur. Bu durum çok açık bir şekilde evrim teorisinin aşamalı oluşum iddialarını çürütmektedir. Çünkü DNA'da kodlu bilgi olmadan söz konusu organeller var olamaz; aynı şekilde söz konusu organeller var olmadan, DNA'da kodlu bilgi kullanıma geçirilemez. Yani her ikisinin aynı anda var olması gerekmektedir. Dolayısıyla ilkel hücreden kompleks hücreye geçiş iddiası hayalden ibarettir. Zoolog Prof. David E. Green ve biyokimyacı Prof. Robert F. Goldberger, evrimci görüşlerine rağmen, bilimsel bir yayındaki yazılarında şöyle belirtmektedirler:

İlkel hücrelerin, türlerin kökeni için başlangıç noktası olduğu konusundaki yaygın fikir gerçekten de hatalıdır. Bu hücreler hakkında

işlevsel olarak ilkel olan hiçbir şey yoktur. Bu hücreler, günümüzdeki örnekleri gibi aynı biyokimyasal ekipmanı içermekteydiler. Peki daha sonraki hücreler nasıl ortaya çıkmıştı? Bu soruya verilecek tek anlamlı cevap, nasıl olduğunu bilmediğimizdir.192

Tüm canlılığı "tesadüf" cevabıyla açıklamaya kalkan evrim teorisi, DNA'da özenle ve kusursuzca kodlanmış bulunan olağanüstü bilginin kaynağını asla izah edememektedir. Kaldı ki konu DNA zincirinin nasıl ortaya çıktığı sorusundan ibaret değildir. Çünkü DNA zinciri, daha önce de belirttiğimiz gibi, içindeki olağanüstü bilgi kapasitesi ile birlikte var olsa bile, bu tek başına hiçbir şeye yaramamaktadır. Canlılıktan söz edilebilmesi için, mutlaka bir de bu DNA zincirini okuyan, kopyalayan ve bu kopyalara göre proteinler üreten enzimlerin bulunması gerekir. Yani canlılıktan söz edilmesi için, hem DNA adı verilen bilgi bankasının hem de bu bankadaki bilgileri okuyarak üretim yapacak makinaların var olması gerekmektedir. Bu hücrenin "indirgenemez komplekslik" olarak açıklanan çok önemli bir özelliğidir. Prof. Frank B. Salisbury hücredeki bu kompleksliği şöyle dile getirmektedir:

Şimdi hücrenin bizim hayal ettiğimizden çok daha kompleks olduğunu biliyoruz. Her biri kendi içinde kompleks makineler olan, binlerce enzimin faaliyetini içerir. Dahası, her enzim bir DNA şeritini oluşturan gene karşılık meydana gelir. Bu genin bilgi içeriği ve kompleksliği kontrol ettiği enzim kadar müthiş olmalıdır.193

Sonuç olarak, iç içe geçmiş, her parçası birbiriyle bağlantılı sistemlerden oluşan canlı hücresinin, tek bir organelinin bile eksikliği, o hücrenin çalışmaması anlamına gelir. Hücrenin böylesine hayati bir eksikliği zaman içinde telafi edecek, sözde evrim süreci ile tamamlayacak bekleme lüksü yoktur. Dolayısıyla milyonlarca sene rastlantıların küçük küçük parçaları biraraya getirmesiyle, bir canlı hücrenin oluşması mümkün değildir. Hücre, her parçasının aşamalarla oluşmasına imkan vermeyecek kompleks bir bütünlüğe sahiptir. Hücrenin varlığını sürdürmesi için, daha en başından bütün parçalarıyla eksiksiz ve kusursuz bir bütün halinde olması zorunludur. Bu durum da, evrim teorisi için aşılması mümkün olmayan açmazlardan biridir.

Hangisi Önce Problemi: Protein mi, Yoksa DNA mı?

DNA ile ilgili en çarpıcı konulardan biri de, DNA'yı okuyup ona göre üretim yapan enzimlerin de yine DNA'daki şifrelere göre üretilmeleridir. Bunun anlamı şudur: Hücrenin içinde öyle bir fabrika vardır ki, bu fabrika hem çok çeşitli ürünler üretmekte, hem de bir taraftan bu üretimi yapan

robot ve makineleri de inşa etmektedir. Tek bir noktasında eksiklik olsa işe yaramayacak olan bu sistemin, nasıl ortaya çıktığı sorusu ise, evrim teorisini tek başına yıkmaya yeterlidir.

DNA'nın yalnız protein yapısındaki birtakım enzimlerin yardımı ile kopyalanabilmesi ve bu enzimlerin sentezinin de, ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşmesi, protein ve DNA'nın birbirine bağımlı olduklarını gösterir. Dolayısıyla DNA'nın kopyalanabilmesi için, en baştan hem proteinin hem de DNA'nın aynı anda var olmaları gerekir. Bilim yazarı John Horgan bu ikilemi şöyle açıklamaktadır:

... DNA, katalitik proteinlerin ve enzimlerin yardımı olmadan, yaptığı işi yapamaz. Kısacası DNA olmadan proteinler var olmaz, ama DNA da proteinler olmadığı durumda oluşmaz.194

Moleküler biyolog Michael Denton'a göre, "Proteinler birçok şey yapabiliyor, fakat kendi inşaları için gerekli olan bilgiyi saklayamıyor veya aktaramıyorlar. Diğer yandan DNA bilgiyi saklayabiliyor, fakat hiçbir şey üretemiyor veya kendisini çoğaltamıyor. Bu nedenle DNA'nın proteinlere, proteinlerin de DNA'ya ihtiyacı var. Bu kırılamaz bir döngü halinde, yumurta mı tavuktan, tavuk mu yumurtadan paradoksunu andırıyor."195 Andrew Scott da, New Scientist dergisindeki bir makalesinde, proteinlerin ve genetik kodun birbirinden ayrı düşünülemeyeceğini şöyle açıklamaktadır:

Klasik "tavuk ve yumurta" ikilemi ile uğraşıyoruz. Nükleik asitler proteinleri yapmak için gereklidir; proteinler de nükleik asitleri yapmak ve böylece aynı zamanda nükleik asitlerin protein üretim sürecinde kendisini yönlendirmesini sağlamak için gereklidir... Cansız atomlardan bizim oluşumumuz yolunda, kesinlikle hayati bir aşama olan, gen-protein bağlantısının ortaya çıkışı, neredeyse tamamen karanlık içinde gizlenmiştir.196

Bu durum, canlılığın rastlantılarla oluşması senaryosunu, bir kez daha geçersiz kılmaktadır. Amerikalı kimyacı Prof. Homer Jacobson ise, bu konuda şöyle demektedir:

[Hayat başladığı zaman], üreme planları, çevreden madde ve enerji sağlama, gelişim sırası ve tüm bunların gelişimi için bilgileri tercüme edecek mekanizmaya dair talimatların, o anda ve birarada bulunmaları gerekmektedir. Bunların hepsinin kombinasyonu tesadüfen gerçekleşemez.197

Prof. Jacobson bu ifadeleri, James Watson ve Francis Crick tarafından DNA'nın yapısının aydınlatılmasından iki yıl sonra yazmıştı. Ancak bilimdeki tüm gelişmelere rağmen, bu sorun evrimciler için hala çözümsüz olmaya devam etmektedir. Evrimci biyolog Prof. Dr. Ali Demirsoy da,

protein ve DNA'nın birlikte meydana gelme olasılığı hakkında şu itirafı yapmak zorunda kalır:

Bir proteinin ve çekirdek asidinin (DNA-RNA) oluşma ihtimali tahminlerin çok ötesinde bir olasılıktır. Hatta belirli bir protein zincirinin ortaya çıkma ihtimali astronomik denecek kadar azdır."198

Demirsoy'un bahsettiği ihtimal ise pratikte sıfırdır. Evrimci Dr. Leslie Orgel ise, 1994 tarihli bir makalesinde aynı gerçek karşısında şöyle demektedir:

Son derece kompleks yapılara sahip olan enzimlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının, asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır.199

"Hayatın kimyasal yollarla ortaya çıkması imkansız" demek, "hayatın kendi kendine oluşması imkansız" demektir. Bu gerçek, canlılığın bir anda yaratıldığının açık bir ispatıdır. Ancak evrimciler açık delillerini gördükleri bu gerçeği, ideolojik nedenlerle kabul etmezler. Allah'ın varlığını kabul etmemek için, imkansız olduğunu kendilerinin de bildiği, saçma senaryoları savunurlar. Bir başka evrimci Caryl P. Haskins, DNA şifresinin tesadüfen oluşmasının imkansızlığını ve bu gerçeğin yaratılış için güçlü bir delil olduğunu şöyle ifade eder:

Biyokimyasal genetik düzeyinde evrime ait en kapsamlı sorular hala cevaplandırılmamıştır. Genetik şifre ilk kez nasıl ortaya çıkmıştı ve nasıl evrimleşmişti? Bugün yaşayan tüm organizmalarda hem DNA'nın replikasyonu hem de DNA şifresinin etkili bir şekilde çevirimi süreçleri, son derece kesin enzimlere gereksinim duymaktadır. Aynı zamanda bu enzimlerin moleküler yapılarının DNA'nın kendisi tarafından kesin bir şekilde belirtilmiş olması, dikkate değer evrimci bir gizemi ortaya çıkarmaktadır... Şifre ve şifreyi çevirme yolları evrim sürecinde kendiliğinden mi ortaya çıkmıştı? Böyle bir rastlantının gerçekleşmiş olabileceğine inanmak neredeyse akıl almazdır. Bu bulmaca Darwin'den önceki dönemde olduğu gibi Darwin'den sonra da evrimden kuşku duyanlar tarafından, özel yaratılış için en güçlü kanıt türü olarak yorumlanmıştır.200

Tek hücreli bir organizma bile, bilim adamlarının anlayışlarının ötesinde bir kompleksliğe sahiptir. Çünkü bu küçük canlı da tek başına kopyasını oluşturabilen muazzam kapasitede bir genetik kod içermektedir. Bu kod ise sadece düzen değil, aynı zamanda yazılı bilgi de gerektiren bir yapıya sahiptir. Ayrıca bu DNA kodunun sadece doğru olarak yazılması

yeterli değildir. Aynı zamanda hücrenin geri kalanı şifreli olarak yazılmış bu talimatları okuyup takip etmelidir. Nitekim canlı varlıkların tümü, aldıkları bu direktifler neticesinde, son derece organize işlemler yürüten kusursuz yapılara sahip olurlar.

Kuşkusuz şuursuz hücre organellerinin bu kodların dilini kendi kendine öğrenmesi ya da bunları tesadüf eseri çözmesi imkansızdır. Kodun var olması, çözülmesi, buradaki bilginin aktarılması, doğru bir şekilde kullanılması... her aşaması ayrı bilinç ve akıl gerektiren işlemlerdir. Peki hücredeki enzim ve ribozomlar bu işlemleri yapmaları gerektiğini nereden bilmektedir? Bunu bildiklerini farz etsek bile, bilmedikleri bir yapıdaki şifreleri hatasız olarak çözmeleri nasıl mümkün olmaktadır? İşte bu noktada sorulan tüm sorular bir yandan evrimcilerin açmazlarını vurgularken, bir yandan da yaratılıştaki üstün akıl ve ilmi sergileyen gerçekleri ortaya koymaktadır. Kuran'da şöyle buyurulmaktadır:

Rabbin, dilediğini yaratır ve seçer; seçim onlara ait değildir. Allah, onların ortak koştuklarından münezzehtir, yücedir. Rabbin onların göğüslerinin sakladıklarını ve açığa vurduklarını bilir. O, Allah'tır, kendisinden başka ilah yoktur. İlkte de, sonda da hamd O'nundur. Hüküm O'nundur ve O'na döndürüleceksiniz. (Kasas Suresi, 68-70)

Kimyasal Evrim İddialarının Geçersizliği

Darwin, sıcak bir gölün içinde yaşamın hammaddesi olan bazı kimyasallar bulunduğu takdirde, proteinlerin oluşabileceğini, bunların da çoğalıp, birleşip, bir hücre oluşturabileceklerini savunmuştu.201 Darwin'in bu hayalini gerçekleştirmek ve hayatın kökenine sözde evrimsel bir açıklama getirmek için çabalayan binlerce bilim adamı da bu çıkmaz yola girdiler.

Rus biyokimyacı Alexander Oparin ve İngiliz genetikçi J. B. S. Haldane, 1920'lerde "kimyasal evrim" olarak bilinen teoriyi ortaya attılar. Darwin'in hayal ettiği gibi, yaşamın hammaddesi olan moleküllerin, enerji katkısıyla, kendi kendilerine evrimleşip canlı bir hücre yapabileceğini iddia ettiler. Ancak Oparin dahil hiçbir evrimci, bu "kimyasal evrim" iddiasını destekleyecek bir bulgu ortaya koyamadı. Aksine, 20. yüzyılda yapılan her yeni keşif, canlılığın kesinlikle rastlantılarla oluşamayacak kadar kompleks olduğunu gösterdi. Ünlü evrimci Leslie Orgel, bu konuda şu itirafı yapmıştır: "(DNA, RNA ve proteinlerin yapısı incelendiğinde) insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır."202

İnsanın yapı taşı hücre bir yana, DNA'nın temel yapısındaki nükleotidlerin dahi, tesadüfler sonucu, erken dünya koşullarında kimyasal özelliklerini koruması mümkün değildir. Evrimci çizgide yayın yapan bilim dergilerinden Scientific American'da yer alan şu satırlar, evrimcilerin bu konudaki itiraflarını dile getirmektedir:

Muhtemel ilkel dünya koşullarının taklit edildiği gerçekçi deneylerde, en basit moleküller dahi, yalnızca az miktarlarda üretilmiştir. Daha da kötüsü, bu moleküller, genellikle organik moleküllerin ikinci dereceden yapı taşlarıdır. Normal etkileri gitgide daha kompleks organik karışımlar oluşturmak olan jeokimyasal reaksiyonlar sonucunda, nasıl olup da moleküllerin ayrışabildikleri ve saflaşabildikleri hala bir problem olarak durmaktadır. Biraz daha kompleks moleküller için, bu zorluk hızla daha da büyür.203

Alman bilim adamları Reinhard Junker ve Siegfried Scherer de, canlılık için gerekli moleküllerin hepsinin sentezinin, ayrı ayrı koşullar gerektirdiğine dikkat çekerler. Bu durum, Junker ve Scherer'e göre, yaşam için gereken birçok farklı maddenin biraraya gelme olasılığının hiç olmadığını göstermektedir:

Kimyasal evrim için gerekli tüm moleküllerin elde edileceği bir deney bilinmiyor. Dolayısıyla çeşitli moleküllerin, değişik yerlerde, çok uygun koşullarda üretilip, hidroliz (bir molekülün su etkisiyle ikiye ayrılmasını sağlayan tepkime) ve fotoliz (suyun ışık enerjisi ile ayrıştırılması olayı) gibi zararlı etmenlere karşı korunup, yeni bir reaksiyon bölgesine taşınması gerekmektedir. Burada tesadüften bahsedilemez, çünkü böyle bir olayın gerçekleşme ihtimali yoktur.204

Dr. John Keosian da The Origin of Life (Hayatın Kökeni) kitabında, evrimcilerin içinde bulunduğu bu çaresizliği şu sözlerle itiraf etmektedir:

Kimyasal evrim iddiaları gerçek dışıdır. Biyokimyasal bileşenlerin, biyokimyasal tepkimelerin ve mekanizmaların, enerji metabolizmasının ve depolamasının, belirli polimerleşmelerin, şifrelerin, transkripsiyon (DNA'daki genetik bilginin, mRNA'ya aktarılması) ve translasyon (RNA'daki genetik bilginin okunarak protein üretilmesi) mekanizmalarının ve daha birçok detayın, ilkel suların içinde canlılar henüz ortaya çıkmadan önce, canlı vücudunda yapacakları işlevler ile birlikte var olduklarına inanmamız bekleniyor. Kimyasal evrim kendi içerisinde son bulmuştur. Çoğu zaman, yaşam dışı organik kimyasal sentezlerde hiçbir şekilde meydana gelemeyecek, fakat canlılık için uygun koşullarda düzenlenmiş uydurma ya da ustalıkla çarpıtılmış laboratuvar sentezleri ile karşımıza çıkar… Ön yargılı kanaatlerimizi desteklediği için deneyleri, sonuçları ve yargıları eleştirmeksizin kabul etmeye hazırız… Hayatın kökeni sorununa

çözüm olarak, günümüzde ortaya atılan yaklaşımlar ya konu dışıdır ya da kör bir noktada son bulur. İşte kriz burada yatar…205

Kimyasal evrim senaryosunun imkansızlığı, DNA molekülünün yapısı itibariyle de mümkün değildir. Çünkü DNA molekülü kendi haline bırakıldığında kararlılığını yitirir, yani dış etkenler molekülün yapısının kolaylıkla bozulmasına sebep olur. DNA'nın hücre içerisinde kararlı olmasının nedeni, büyük ölçüde özelleşmiş enzimler tarafından denetlenmesi ve tamir edilmesi sayesindedir. Hücre dışında, evrimcilerin iddia ettiği gibi ilkel okyanusların içinde yüzer haldeyken DNA'nın molekül yapısını koruması -kararlı kalması- mümkün değildir. Aksine bu molekülün, sözde ilkel okyanus ortamında bozulma oranı, sentezlenme hızından çok daha fazla olacaktı.206 Kimyacı Dr. Charles B. Thaxton, Dr. Roger L. Olsen ve Prof. Walter L. Bradley'in ortak çalışması olan The Mystery of Life's Origin (Hayatın Kökeninin Gizemi) adlı kitaplarında, "Okyanus ortamındaki kimyasal çorbada, RNA ve diğer temel biyomolekül sentezlerinin çok sayıda çapraz tepkime nedeniyle, neredeyse her bir devirde kısa devre yapması olasıdır." diyerek, yaşam için gerekli maddelerin kararlılığını koruyamayacaklarına değinmektedir.207

Nitekim bir biyokimyacı DNA'yı hücreden ayırdığında veya laboratuvarda sentezlediğinde, onu erimesine sebep olacak suyun içinde veya bulunduğu kavanozu oda sıcaklığında, laboratuvar tezgahı üzerinde bırakmaz. Büyük olasılıkla ağzını sıkıca kapatıp bir tüp içerisinde, nitrojen altında ve derin dondurucuda saklardı. Kaldı ki bu koşullarda bile, molekül içerisindeki kimyasal bağlar yavaşça parçalanır ve biyolojik etkinlik zaman içinde kaybolur.208

Evrimciler sözde ilkel okyanus içerisinde ve doğal koşullar altında, DNA, RNA ve protein moleküllerinin hızla yok edileceği gerçeğini, tümüyle görmezden gelmektedirler. Dr. Carl Sagan The Origins of Prebiological Systems (Prebiyolojik Sistemlerin Kökeni) adlı kitabında, hayatın kökeni ile ilgili mevcut senaryoların makul olmadığını şöyle kabul etmektedir:

Tartıştığımız problem çok geneldir. Organik moleküller üretmek için enerji kaynakları kullanıyoruz. Fakat aynı enerji kaynaklarının, bu organik molekülleri yok edebileceği de anlaşılmıştır. Organik kimyacı, tepkime ürünleri bozulmadan önce, bunları enerji kaynağından hemen uzaklaştırabilir. Fakat hayatın kökeninden söz ettiğimizde, sentezle birlikte, aynı zamanda bozulmaların da gerçekleştiğini ve bu ürünler hemen uzaklaştırılmadıklarında, tepkimenin gidişatının farklı olacağını görmezden gelmemeliyiz. Hayatın kökenini tekrar etmeye çalışırken, bu güçlükle bir şekilde karşılaşmayacağımız makul senaryolar hayal etmek zorundayız!209

Burada unutulmaması gereken, DNA'daki bilgiyi okuyacak, bu talimatları algılayıp protein üretimi yapabilecek mekanizmaya sahip bir hücre dahi yokken, DNA'daki bilginin bir anlamı olmayacağıdır. Evrimcilerin öne sürdüğü ilkel dünya koşullarında, DNA molekülünün -her türlü imkansızlığa rağmen- kendiliğinden oluştuğunu farz etsek bile, DNA'nın varlığı tek başına bir anlam taşımazdı. Prof. David E. Green ve Prof. Robert F. Goldberger evrimci kimliklerine rağmen, hücrenin aşamalı olarak kendiliğinden ortaya çıktığı görüşünün geçersizliğini şöyle ifade etmektedirler:

… makromolekülden hücreye geçiş, fantastik boyutlarda bir sıçramadır ve test edilebilir bir hipotez değildir. Bu alanda herşey, varsayımlardan ibarettir. Mevcut bilgiler, hücrelerin, bu gezegende kendiliğinden ortaya çıktığını, gerçek olarak varsayacak bir temel oluşturmuyor.210

New York Times gazetesin bilim yazarı Nicholas Wade, Haziran 2000'de yayınlanan "Hayatın Kökeni Daha Karanlık ve Daha Karmaşık Oluyor" adlı makalesinde "Dünyada hayatın kökeniyle ilgili herşey bir sır ve ne kadar çok şey bilinirse, bilmece de o kadar derinleşiyor." demektedir.211 Biyokimyacı Prof. Michael J. Behe ise, evrim senaryoları açısından bilimin içinde bulunduğu durumu şöyle özetlemektedir:

Aslında çoğu bilim adamı, hayatın başlangıcı konusunda bir açıklama yapamamaktadır. Diğer taraftan bir kısım bilim adamları, hayatın kökeni konusunda, bu kitapta tarif edilen büyük zorluklara rağmen, evrimin kolaylıkla açıklanabileceğini düşünmektedirler. Bu garip durumun sebebi ise şöyledir: Kimyacılar hayatın kökeni senaryolarını ölçümlerle ve deneylerle test etmektedirler. Ancak evrimci bilim adamları, evrim senaryolarını ne ölçüm ne de deneylerle moleküler düzeyde test etmeye teşebbüs etmemektedirler. İşte bu nedenle hayatın kökeni çalışmalarına hakim olan evrimci biyoloji, deneyler yapılmadan önceki, 1950'lerdeki zihniyette tıkanıp kalmıştır: Hayal gücü sınırsız kullanılarak. Biyokimyanın gelişmesiyle, aslında evrim teorisinin kesinlikle açıklayamadığı bir dünya ortaya çıkmıştır ve bu dünya canlıların tamamında mevcuttur. Darwin'in başlangıç noktası olan hayatın kökeni ve görmenin kökeni, teori tarafından kesinlikle açıklanamamıştır. Darwin, hiçbir zaman, hayatın en temel seviyesinde bile bulunan eşsiz kompleksliği hayal edememiştir.212

Evrimcilerin bir türlü anlamak istemedikleri nokta da budur: Darwin canlılığın kompleksliğini öngöremeyecek kadar yüzeysel bilgilere sahip, sadece gözlemlerine dayanarak yorum yürüten, amatör bir bilim adamıydı. Evrim teorisine körü körüne bir bağlılık gösteren pek çok bilim adamı da, kendilerini bu cehaletin açmazı içinde bulmaktadır. Gerek itibarlarını

kaybetme endişesinden, gerek doğruları söyleme cesareti gösterememekten, gerekse Allah'ın yaratışını kabul etmek istemedikleri için toplu bir aldatmacanın parçası olmuşlardır. Ancak gerçekler öylesine açıktır ki, kimi zaman itiraf dışında evrimcilerin de söyleyecek sözleri bulunmamaktadır. Günümüz evrimcilerinden biri olmasına karşın, biyokimyacı Klaus Dose, hayatın sözde ilkel ortamda kendiliğinden oluşmasının imkansızlığını şöyle kabul etmektedir:

Bunun ardından hala açıklanamamış bir bilmece var, yani genlerimizde yerleşik bilgi örneğinde olduğu gibi, biyolojik bilginin kaynağı sorusu… Basit nükleotidlerin veya hatta ilkel dünya koşullarında kopyalanabilen polinükleotidlerin kendiliğinden oluşması ihtimali, bu alanda yapılan sayısız başarısız deney ışığında artık imkansız olarak kabul edilmelidir.213

"Yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının imkansız olması" demek, "yaşamın tesadüfen ortaya çıkması imkansız" demektir. Dolayısıyla yaşamın kökenini tesadüfle açıklamaya kalkan evrim teorisi, daha ilk aşamada çökmektedir. Yaşamın kökeni tesadüf olmadığına göre, bilim açıkça göstermektedir ki, yaşam kusursuz bir şekilde yaratılmıştır. Yalnızca ilk canlılık değil, yeryüzündeki tüm farklı canlı sınıflamaları ayrı ayrı yaratılmışlardır. Nitekim fosil kayıtları bu hususu doğrulamakta, tüm türlerin yeryüzünde bir anda ve özgün yapılarıyla ortaya çıktıklarını, hiçbir evrim süreci geçirmeden yaratıldıklarını göstermektedir.

Bilinçli Olarak Yönlendirilmiş Deneyler, Evrim Teorisine Kanıt Olamaz

Hayatın kökeni ile ilgili deneylerden bahsedildiğinde ilk olarak akla Miller deneyi gelir. Evrimci kaynaklarda, hayatın kökenini aydınlattığı iddiasıyla sözde bir delil olarak gösterilir. Ancak deneyin detayları -gerçekleri yansıtmayan koşulları- çoğu zaman göz ardı edilir. Amerikalı kimyacı Stanley Miller, kendi oluşturduğu ve erken dünya atmosferi ile ilgisi olmayan suni koşullarda deneyini gerçekleştirmiştir. Sonuç olarak Stanley Miller'ın amino asit sentezi, gerçekleri yansıtmayan bir ortam esas alınarak yapıldığı için, bilimsel bir bulgu ortaya koymamaktadır.

Ayrıca Miller bu deneyde, sadece amino asit sentezleyebilmiştir. Ancak herhangi bir şekilde amino asit oluşması, kesinlikle canlılık oluşması demek değildir. Amino asitler, vücudun en temel malzemeleri olan proteinlerin yapı taşlarıdır. Yüzlerce amino asit, hücre içinde belirli bir sırayla birleştirilir ve böylece proteinler yapılır. Hücreler de ortalama birkaç bin ayrı türde proteinden meydana gelir. Yani amino asitler, canlıların en basit, en küçük parçalarıdır. Miller'in deneyinin geçerli

olmadığı, ilerleyen yıllarda pek çok bilimsel yayına da konu olmuştur.214 (Detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, Evrim Aldatmacası, Araştırma Yayıncılık)

Miller deneyiyle evrimciler, aslında evrimi kendi elleriyle çürütmüşlerdir. Çünkü deney, amino asitlerin ancak tüm koşulları özel olarak ayarlanmış bir laboratuvar ortamında, bilinçli müdahalelerle elde edilebileceğini kanıtlamıştır. Yani canlılığı ortaya çıkaran güç, bilinçsiz tesadüfler değil, "yaratılış"tır.

Evrimcilerin bu açık gerçeği kabul etmemeleri, bilime tamamen aykırı birtakım ön yargılara sahip olmalarından kaynaklanır. Nitekim Miller Deneyi'ni öğrencisi Stanley Miller ile birlikte organize eden Harold Urey, bu konuda şu itirafı yapmıştır:

Yaşamın kökeni konusunu araştıran bütün bizler, bu konuyu ne kadar çok incelersek inceleyelim, hayatın herhangi bir yerde evrimleşmiş olamayacak kadar kompleks olduğu sonucuna varıyoruz. (Ancak) Hepimiz bir inanç ifadesi olarak, yaşamın bu gezegenin üzerinde ölü maddeden evrimleştiğine inanıyoruz. Fakat kompleksliği o kadar büyük ki, nasıl evrimleştiğini hayal etmek bile bizim için zor.215

Evrimcilerin hayatın kökeni ile ilgili iddialarına delil gibi sundukları benzeri deneylerin hiçbiri gerçekleri yansıtmamaktadır. Bunun yanı sıra asıl çelişki, evrimcilerin bir yandan hayatın kökenini tesadüfi şuursuz etkilerle açıklarken, bir yandan da deneylerini son derece planlı, bilinçli müdaheleler altında gerçekleştirmeleridir. Dolayısıyla laboratuvarda oluşturdukları ortamda hiçbir şey rastgele değildir.

Aksine, hayatın kökenine evrimci açıklama getirmek için yapılan tüm deneyler, bilinçli, akıl ve bilgi sahibi bilim adamları tarafından, yüksek teknolojik donanıma sahip, özel hazırlanmış laboratuvar koşullarında yapılmaktadır. Böylesine kontrollü bir ortamda, genlerin çeşitli özel enzimler kullanılarak DNA'dan kopartılması, birbirleri ile karıştırılması, daha sonra tekrar hücre içine yerleştirilmesi, ardından faydalı olanların seçilmesi gibi aşamaların tesadüfi etkileri yansıtmayacağı açıktır. Dolayısıyla evrimcilerin canlılığın kökeninde akıl, bilinç ve bilgi bulunmadığı iddiası, geçersizliğini bir defa daha göstermektedir. Moleküler biyolog Michael Behe Darwin's Black Box (Darwin'in Kara Kutusu) adlı kitabında, konu ile ilgili şunları dile getirmektedir:

Buradaki büyük problem şurada yatmaktadır: Kendileri de bir "yapı taşı" olan her nükleotid, çeşitli parçalardan meydana gelmektedir ve bu parçaları oluşturan süreçler, kimyasal anlamda uyumsuzdur. Bir kimyager laboratuvarında malzemeleri ayrı ayrı sentezleyerek, bunları saf hale getirerek ve daha sonra birbirleriyle tepkimeye sokarak kolaylıkla

nükleotidleri elde edebilir. Ancak, yönlendirilmeyen kimyasal reaksiyonlar, karşı konulamaz bir şekilde test tüpünün dibinde istenmeyen ürünler ve şekilsiz karmakarışık maddelerle sonuçlanacaktır.216

Yapılan tüm deneyler, aslında hayatın oluşumunun her aşamasında, bilinçli bir kontrolün gerekliliğini kanıtlamaktadır. Prof. Werner Gitt evrime delil olarak sunulan Miller deneyleri hakkında şunları ifade etmektedir:

Bu tür bir deneyde hiçbir zaman bir protein sentezlenmemiştir. Bunlar proteinler değil, proteinoidlerdir. Uzun bir amino asit zinciri ve doğru optik rotasyonu (proteinlerin sol-elli olmalarını sağlamak için kimyada kullanılan bir yöntem) olan gerçek bir protein elde etmiş olsalar bile bu, evrimin başlangıcı olamazdı. Bu proteine ait bilginin saklanabileceği bir şifreleme sistemi olmalıdır ki, sonraki aşamalarda kendini yenileyebilsin. Fakat... bir şifreleme sistemi asla maddeden ortaya çıkamaz. Bu nedenle Miller deneyleri hayatın kökenini açıklama konusunda hiçbir katkıda bulunmamaktadır.217

Ünlü fizikçi Prof. Paul Davies ise daha en baştan, yapılan deneylerdeki yaklaşımın hatalı olduğuna şöyle değinmektedir:

Canlı hücre, en iyi süper bir bilgisayar olarak düşünülebilir. Şaşırtıcı komplekslikteki bir bilgi işlem ve kopyalama sistemi. DNA, özel hayat veren bir molekül değil. DNA, matematiksel kod kullanarak bilgisini ileten bir genetik bankadır. Hücre ile ilgili çalışmaların çoğu, en iyi bilgisayar donanımı gibi maddesel şeylerle değil de yazılım programı gibi bilgi ile tarif edilir. Bir deney tüpünde kimyasalları karıştırarak hayat oluşturmaya çalışmak, düğmelerle ve telleri leğimleyerek Windows 98 programını üretmeye benzer. Bu başarılı olmaz, çünkü soruna yanlış kavramlar düzeyinde yaklaşılıyor.218

Tüm bunlar göstermektedir ki, hücredeki herşeyin daha ilk andan itibaren yerli yerinde, eksiksiz ve en mükemmel şekliyle bulunması zorunludur. En küçük bir eksiklik ya da değişiklik hücrenin sonu anlamına gelecektir. Değil milyarlarca, isterse trilyonlarca kere trilyonlarca sene sürsün, evrim teorisinin iddia ettiği türden bir deneme yanılma sürecinin, canlı bir hücre meydana getirmesi mümkün değildir. Bilinçsiz tesadüflerin, doğa olaylarının tek bir seferde, hücredeki indirgenemez komplekslikteki yapıları ve sistemleri ortaya çıkarmış olmasının ihtimal dışı olduğu, artık bilimsel bir gerçektir. Tüm bu gerçekleri görmelerine rağmen tesadüflere ilahlık atfedenler, boş bir aldanıştadırlar. Allah bu kimselerin batıl inançlarını Kuran'da şöyle bildirmektedir:

Göklerin ve yerin mülkü O'nundur; çocuk edinmemiştir. O'na

mülkünde ortak yoktur, herşeyi yaratmış, ona bir düzen vermiş, belli bir ölçüyle takdir etmiştir. O'nun dışında, hiçbir şeyi yaratmayan, üstelik kendileri yaratılmış olan, kendi nefislerine bile ne zarar, ne yarar sağlayamayan, öldürmeye, yaşatmaya ve yeniden diriltip-yaymaya güçleri yetmeyen birtakım ilahlar edindiler. (Furkan Suresi, 2-3)

DNA'daki Komplekslik Kendiliğinden Düzenlenemez

Fiziğin en temel kanunlarından birisi olan "Termodinamiğin İkinci Kanunu", evrende kendi haline, doğal şartlara bırakılan tüm sistemlerin, zamanla doğru orantılı olarak düzensizliğe, dağınıklığa ve bozulmaya doğru gideceğini açıklar. Canlı, cansız bütün herşey, zaman içinde aşınır, bozulur, çürür, parçalanır ve dağılır. Bu, er ya da geç her varlığın karşılaşacağı mutlak sondur ve söz konusu kanuna göre bu kaçınılmaz sürecin geri dönüşü yoktur. Sidney Üniversitesi'nden biyolog Prof. Michael G. Pittman konu ile ilgili şunları dile getirmektedir:

Zaman işe yaramaz. Canlı bir sistem dışında, biyo-moleküller zamanla tahrip olur, gelişme göstermez. Çoğu zaman dayanabilecekleri süre birkaç gündür. Zaman, kompleks sistemleri bozar. Uzun bir "kelime" (protein) veya bir paragraf, tesadüfler sonucu oluşmuş olsa bile, zaman bunu yok edecektir. Ne kadar çok zaman tanırsanız, bu parçaların kontrolsüz kimyasal ortamda kurtulma ihtimali daha az olacaktır.219

Evrimciler, termodinamiğin 2. kanunu ile evrimi uzlaştırma amacıyla, "açık sistem" denilen, sürekli madde ve enerji giriş-çıkışı olan sistemlerde, belli bir düzen oluşabileceğini ispatlamaya çalışmaktadırlar. Bu noktada, iki kilit kavrama açıklık getirilmesi, evrimcilerin yanıltıcı yöntemlerinin ortaya konması açısından önemlidir. Buradaki yanıltma, iki farklı kavramın -"düzenli" ve "organize" kavramlarının- kasıtlı olarak karıştırılmasıdır.

Örneğin rüzgar, tozlu bir odaya girdiğinde, daha önce yere tekdüze olarak yayılmış toz tabakası odanın belli bir kenarına toplanabilir. Bu yine termodinamik anlamda eskisine göre daha düzenli bir ortamdır, fakat toz parçacıkları hiçbir zaman rüzgarın enerjisiyle 'kendi kendilerine organize olarak' odanın tabanında eksiksiz bir insan resmi oluşturamazlar. Sonuç olarak doğal süreçlerle hiçbir zaman kompleks ve organize sistemler meydana gelemez. Ancak zaman zaman yukarıdaki örneğe benzer basit düzenlemeler oluşabilir. Bu düzenlemeler de belli sınırların ötesine geçemezler.

Ne var ki evrimciler, bu şekildeki doğal süreçlerle kendiliğinden ortaya çıkan düzenlenme (self-ordering) olaylarını, evrimin çok önemli bir

kanıtı gibi sunmakta ve bunları sözde "kendini organize etme" (self-organization) örnekleri gibi göstermektedirler. Bu kavram kargaşası sonucunda da, canlı sistemlerin doğal olaylar ve kimyasal reaksiyonlar sonucunda kendiliğinden meydana gelebileceğini öne sürmektedirler.

Halbuki başta da belirttiğimiz gibi, organize sistemlerle düzenli sistemler birbirlerinden tamamen farklı yapılardır. Düzenli sistemler basit sıralamalar, tekrarlar şeklinde yapılar içerirken, organize sistemler iç içe geçmiş son derece kompleks yapı ve işlevler içerirler. Ortaya çıkmaları için mutlaka bilinç, bilgi ve akla ihtiyaç vardır. Aradaki bu önemli farkı evrimci bilim adamlarından Jeffrey Wicken şöyle tarif eder:

"Organize" sistemleri "düzenli" sistemlerden dikkatlice ayırt etmek gerekir. İki sistemden hiçbiri "rastgele" değildir, ama düzenli sistemler basit kalıplardan oluştukları için hiç komplekslik taşımazken, organize sistemler her parçası yüksek bilgi içeren dış kaynaklı bir plana göre biraraya gelirler… Organizasyon, bu yüzden işlevsel kompleksliktir ve bilgi taşır.220

Kendiliğinden düzenlenme senaryolarının çıkmaz noktaları, DNA molekülünün yapısı incelendiğinde kolaylıkla görülebilir. Biyokimya ve moleküler biyoloji alanındaki çalışmalar, DNA, RNA gibi geniş bilgi içeren makro-moleküllerin özel dizilimini açıklayamamaktadır. New York Üniversitesi'nde kimya profesörü ve DNA uzmanı olan Robert Shapiro, evrimcilerin "maddenin kendi kendini organize etmesi" konusundaki inançlarını ve bunun kökeninde yatan materyalist dogmayı şu şekilde açıklar:

Bizi basit kimyasalların var olduğu bir karışımdan, ilk etkin replikatöre (DNA veya RNA'ya) taşıyacak bir evrimsel ilkeye ihtiyaç vardır. Bu ilke "kimyasal evrim" ya da "maddenin öz örgütlenmesi" (self-organization) olarak adlandırılır, ama hiçbir zaman detaylı bir biçimde tarif edilmemiş ya da varlığı gösterilememiştir. Böyle bir prensibin varlığına, diyalektik materyalizme bağlılık uğruna inanılır.221

Evrimcilerin "öz örgütlenme" kavramıyla savundukları iddia, cansız maddenin kendi kendini düzenleyip, organize edip, kompleks bir canlı varlık meydana getirebileceği yönündeki inançtır. Bu kesinlikle bilime aykırı bir inançtır, çünkü bütün gözlem ve deneyler, maddenin böyle bir yeteneği olmadığını göstermektedir. Peki evrimciler neden hala "maddenin öz örgütlenmesi" gibi bilimsel olmayan senaryolara inanmaktadırlar? Neden canlı sistemlerde açıkça görülen yaratılış delillerini reddetme konusunda bu kadar ısrarcıdırlar?

Bu soruların cevabı, evrim teorisinin asıl temeli olan materyalist felsefede gizlidir. Materyalist felsefe, sadece maddenin varlığını kabul

eder, bu durumda canlılara da sadece maddeye dayalı bir açıklama getirilmesi gerekmektedir. Evrim teorisi bu zorunluluktan doğmuştur ve her ne kadar bilime aykırı da olsa, sırf bu zorunluluk uğruna savunulmaktadır.

Canlılığa getirilebilecek tek açıklama yaratılıştır. Evrimciler Allah'ın varlığını inkar etmek adına her türlü imkansızlığa ihtimal vermekte, her çıkmaz yolu zorlamaktadır. Ancak gerçeklerden ne kadar kaçarlarsa kaçsınlar, karşılarında her zaman Rabbimiz'in varlığının delillerini, yarattıklarındaki üstünlüğü bulacaklardır. Kuran'da inkar edenlerin durumu şöyle bildirilmektedir:

İnkar edenler ise; onların amelleri dümdüz bir arazideki seraba benzer; susayan onu bir su sanır. Nihayet ona ulaştığında bir şey bulamaz ve yanında Allah'ı bulur. (Allah da) Onun hesabını tam olarak verir. Allah, hesabı çok seri görendir. (Nur Suresi, 39)

Neo-Darwinizm Evrim Açmazına Bir Çözüm Olamaz

Neo-Darwinizm, Darwin'in evrim teorisini, Avusturyalı biyolog Gregor Mendel'in genetik kalıtım kanunları ile birleştirerek, bilimsel gelişmelere uydurarak ayakta tutma çabasıdır. Modern sentez de denilen neo-Darwinizm, aslında Darwin'in cehaletini tüm açıklığıyla ortaya koyan bir durumdur. Canlılardaki çeşitliliği doğal seleksiyonla açıklamaya çalışan Darwin, canlılardaki özelliklerin kalıtım yoluyla sonraki nesillere aktarıldığını bilmiyordu. Evrim teorisinin bu yeni versiyonu, bu cehaleti örtme çabasının bir sonucudur. Ancak neo-Darwinistler, teoriyi her ne kadar güncelleştirmeye çalışsalar da, baştan çürük temeller üzerine kurulu bir teori olduğu için, amaçlarında başarılı olamamışlardır.

Neo-Darwinistler de Darwin gibi, canlılardaki çeşitliliğin kendiliğinden oluştuğunu ve tesadüfi olduğunu öne sürdüler.222 Bu yanlış mantığın üzerine ek olarak mutasyonları, evrimcilerin diğer bir deyişi ile tesadüfi genetik değişiklikleri, canlılığın kaynağı olarak gösterdiler. DNA'nın kopyalaması sırasında ortaya çıkan hatalar, olabilecek en küçük mutasyon olduğu için, neo-Darwinistler bunu teorileri için kullanabileceklerini düşündüler.223 Fakat en küçük bir kopyalama hatası bile -tek bir nükleotitteki değişiklik- son derece önemli sonuçlar doğurmaktadır.

Neo-Darwinistler küçük değişimlerin, genetik bilginin önce bir yerinde, sonra bir başka yerinde gerçekleştiğini söylediler.224 Biyofizikçi Dr. Lee Spetner "Neo-Darwinist teori er geç büyük değişimlerin olacağını

ileri sürmektedir. Bu, yeterince peni biriktirerek, milyoner olmak gibi bir şeydir."225 sözleriyle, teorinin gerçekçiliği olmadığını vurgulamaktadır.

Fransız Bilimler Akademisi üyesi, Paris Üniversitesi'nden matematikçi, biyolog ve tıp doktoru olan Prof. Marcel-Paul Schützenberger, neo-Darwinizm'i matematiksel delillerle çürütmüş bir bilim adamıdır. Mathematical Challenges in the Neo-Darwinian Interpretation of Evolution (Evrimin Neo-Darwinci Yorumuna Matematiksel Meydan Okuma) adlı kitabında şöyle bir sonuca varmaktadır:

Neo-Darwinizm'in evrim teorisinde ciddi bir boşluk olduğuna inanıyoruz. Ve inanıyoruz ki bu boşluk, öyle bir doğaya sahiptir ki, günümüz biyoloji kavramı ile doldurulamayacak bir boşluktur.226

Neo-Darwinizm'e göre tesadüfi genetik mutasyonlar, evrim için hammaddeyi oluşturur. Ancak bugün pek çok bilim adamının kabul ettiği gibi, canlılıktaki komplekslik düzeyi, neo-Darwinizm'in varsaydığı deneme yanılma süreçleri ile elde edilemez. Dr. Lee Spetner, "Varyasyonlar tesadüfi olsa da, genetik bilginin oluşumunu açıklayamamaktadır. İhtimaller hemen hemen sıfırdır... Uyum sağlayıcı büyük bir genetik düzenin, tesadüf eseri olduğunu düşünemezsiniz."227 sözleriyle bu imkansızlığı dile getirmektedir.

Evrim teorisinin canlılığın kökeni hakkında getirmeye çalıştığı her türlü "açıklama" akıl ve bilim dışı iddialardır. Bu gerçeği kabul eden açık sözlü otoritelerden biri, Fransız Bilimler Akademisi'nin eski başkanı olan ünlü Fransız zoolog Pierre Grassé'dir. Grassé de bir evrimcidir, ancak Darwinist teorinin canlılığı açıklayamadığını savunmakta ve Darwinizm'in temelini oluşturan "tesadüf" mantığı hakkında şunları söylemektedir:

Tesadüfi mutasyonların, havyanların ve bitkilerin ihtiyaçlarının karşılanmasını sağladığına inanmak gerçekten çok zordur. Ama Darwinizm bundan fazlasını da ister: Tek bir bitki, tek bir hayvan, binlerce ve binlerce tam olması gerektiği şekilde faydalı tesadüflere maruz kalmalıdır. Yani mucizeler sıradan bir kural haline gelmeli, inanılmaz derecede düşük olasılıklara sahip olaylar kolaylıkla gerçekleşmelidir. Hayal kurmayı yasaklayan bir kanun yoktur, ama bilim bu işin içine dahil edilmemelidir.228

Tüm bunlar bir yana, evrimcilerin, DNA'daki bilgileri zaman içinde artırdığını ve çeşitlenmeye yol açtığını düşündükleri tesadüfi mutasyonlar, özellikleri itibariyle Darwinistlerin açmazına bir çözüm olamaz. Öncelikle mutasyonlar, canlı hücresinin çekirdeğinde bulunan ve genetik bilgiyi taşıyan DNA molekülünde, radyasyon veya kimyasal etkiler sonucunda meydana gelen kopmalar ve yer değiştirmelerdir, kısacası zararlı etkilerdir. Mutasyonlar DNA'yı oluşturan nükleotidleri tahrip ettikleri ya da yerlerini

değiştirdikleri için, çoğu zaman hücrenin tamir edemeyeceği boyutlarda birtakım hasar ve değişikliklere sebep olurlar. Örneğin X ışınları insan vücudunun derinlerine nüfuz ederek önemli ölçüde DNA hasarına neden olur. Bu da DNA'nın hatalı bir şekilde kopyalamaya başlamasına yol açar. Ancak vücut hücrelerinde hatalı kopyalamalar kendisini kanser olarak gösterir. Güneş ışığındaki mutajenik etki deri kanserine neden olur veya sigaradaki mutajenik etki akciğer kanserine neden olur. Üreme hücresinde 21. kromozomun hatalı kopyalanması ise çocukta Down sendromuna (mongolizm) neden olur.

Evrim teorisinin yeryüzündeki canlılığın kökenini açıklayabilmesi için, kesinlikle bozan, tahrip eden değil, yeni, faydalı bir özellik ekleyen bir mekanizma göstermesi gerekir. Ama bir canlının nasıl olup da yeni bir özellik kazandığı sorusu sorulduğunda evrimcilerin öne sürdükleri tek cevap; "mutasyon"dur. İddialarına göre tüm canlılık, tek bir hücrenin DNA'sına etki eden rastgele mutasyonlarla oluşmuştur. Ancak mutasyonlar, evrimcilerin arkasına sığınabilecekleri, canlıları daha gelişmişe ve mükemmele götüren bir mekanizma değildir. Dolayısıyla evrimcilerin iddiaları için temel aldıkları mutasyonlar, evrim teorisinin ihtiyaç duyduğu türden, yeni özellikler üretecek unsurlar değildir. Mutasyonların evrim teorisine neden hiçbir katkıda bulunmadığına ve bulunamayacağına, sadece genel hatlarıyla yer vereceğiz: (Detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, Hayatın Gerçek Kökeni, Araştırma Yayıncılık; Harun Yahya, Evrim Aldatmacası, Araştırma Yayıncılık)

* Mutasyonlar zararlıdır:

Mutasyonlar rastgele meydana geldikleri için hemen hemen her zaman canlıya zarar verirler. Kompleks bir yapıya yapılacak herhangi bir bilinçsiz müdahale, o yapıyı daha ileri götürmez aksine tahrip eder. Nitekim evrim mekanizması olarak öne sürülen tesadüfi faydalı mutasyonların geçerli bir örneği yoktur.229 Mutasyonların sebep olacağı değişiklikler ancak Hiroşima, Nagazaki veya Çernobil'deki insanların uğradığı türden değişiklikler olabilir: Yani ölüler, sakatlar ve hastalar...

Ohio Üniversitesi'nden Prof. Walter L. Starkey faydalı mutasyon iddialarının geçersizliğini açık bir şekilde dile getirmektedir:

Saatlerce bir röntgen cihazının yanında durmak ya da bir nükleer tesis içerisinde beklemek akılcı mıdır? Veya nükleer bir tesisin havaya uçtuğu Rusya'daki Çernobil gibi bir yere seyahat etmek doğru mudur? Bizi radyasyondan koruyan ozon tabakasını aktif olarak bozmaya çalışmamız mı gerekir? Eğer bu tür radyasyonla oluşan etkiler evrimleşmenize ve yeni özellikler geliştirmenize neden olacaksa, öyleyse bu radyasyon

kaynaklarıyla elinizden geldiğince çok bombardıman edilmeye çalışmanız gerekir. Belki de başınızın tam arkasında yeni bir gözünüz olabilir. Fakat eğer gerçekten akıllıysanız, sizi geliştirmekten daha çok zarar vereceği için bu tür radyasyonlardan kaçınırsınız.230

Nitekim insanlar üzerinde gözlemlenen tüm mutasyonlar zararlıdır. Tıp kitaplarında "mutasyon örneği" olarak anlatılan mongolizm, Down sendromu, albinizm, cücelik gibi zihinsel ya da bedensel bozuklukların ya da kanser gibi hastalıkların her biri, mutasyonların tahrip edici etkilerini ortaya koymaktadır. Elbette ki insanları sakat bırakan ya da hasta yapan bir süreç, "canlıları geliştirici bir mekanizma" olamaz. Çünkü canlı DNAsı çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki organizmaya ancak zarar verecektir. Prof. Starkey mutasyonun bu zararlı etkileri hakkında şunları belirtmektedir:

Mutasyonlara yol açan radyasyona maruz kalmak, yeni bir arabayı 30 kalibrelik bir tüfekle vurmaya benzer. Benzer şekilde mutasyonların size ya da herhangi bir canlıya bundan farklı bir şey yapması pek mümkün değildir. DNA kopyalama hatalarından kaynaklanan mutasyonların sonucu da benzer olacaktır.... Mutasyonlar en az 10.000'de bir istisna dışında zararlıdır. Radyasyon ya da kopyalama hataları faydalı yeni özellikler kazandırmaz.231

* Mutasyonlar DNA'ya yeni bilgi eklemez:

Mutasyon sonucunda genetik bilgiyi oluşturan parçalar yerlerinden kopup sökülür, tahrip olur ya da DNA'nın farklı yerlerine taşınır. Ama mutasyonlar hiçbir şekilde DNA'ya yeni bir bilgi ekleyerek, canlıya yeni bir organ ya da yeni bir özellik kazandırmazlar. Ancak bacağın sırttan, kulağın karından çıkması gibi anormalliklere sebep olurlar. Prof. Werner Gitt "Mutasyonlar sonucunda yeni bilgi oluşabilir mi?" sorusuna şöyle cevap vermektedir:

Bu görüş evrimci anlatımlarda esas alınır, fakat mutasyonlar sadece mevcut olan bilginin değişmesine neden olabilirler. Bu bilgide bir artış olamaz ve genel olarak da sonuçlar zararlıdır. Yeni fonksiyonlar ya da yeni organlar için yeni projeler oluşamaz; mutasyonlar yeni (yaratıcı) bilginin kaynağı olamazlar.232

Prof. Phillip Johnson ise bu konu ile ilgili şunları dile getirmektedir:

Spetner, Darwincilerin dile getirdikleri uyum sağlayıcı mutasyonların, bilgi üretici olmadığını onlara söylemişti. Örneğin bir mutasyon, bakteriyi antibiyotiğe karşı dirençli yaptığında, bunu belli bir kimyasal maddeyi onun metabolizmasına katılmasını önleyerek yapmaktadır. Bu durumda genel anlamda net bir bilgi ve uyum kaybı söz konusudur... bazen

cızırdayan bir radyoya vurmak, radyonun kısa devresini açmak ya da yerinden çıkmış bir kablosunu eski yerine getirmek suretiyle ayarını düzeltebilir. Ne var ki bu tür değişiklikleri biriktirmek suretiyle daha iyi bir radyo ya da televizyon yapacağını hiç kimse ümit etmez.233

Ünlü evrimci Stephen Jay Gould da mutasyonla ilgili gerçekleri şöyle itiraf etmektedir:

Bir mutasyon büyük ve yeni bir ham malzeme (DNA) oluşturmaz. Türleri mutasyona uğratarak yeni bir tür elde edemezsiniz.234

Mutasyonların, evrim teorisinin ihtiyaç duyduğu yeni özellik ekleyen unsurlar olmadığının bir delili daha vardır. Yeni özelliklerin veya yeni türlerin üretilmesi için canlının DNA'sına birçok atomun eklenmesi gerekir.235 İnsan DNA'sında, E.Coli bakterisine ait DNA'da bulunan atomların 3.000 katı -204 milyar kadar atom- bulunmaktadır.236 Bu nedenle tek hücreli bir canlıdan insana kadar bir gelişim olabilmesi için, DNA'sına karbon, hidrojen, oksijen, nitrojen ve fosfor gibi 200 milyar atomdan fazlasının eklenmesi gerekir.237 Bilindiği gibi karbon ve nitrojen havadan, hidrojen ve oksijen sudan, fosfor ise topraktan elde edilebilir. Ancak burada asıl sorun bu atomların nerede bulundukları değil, bulundukları yerden çıkarılıp DNA molekülü içerisinde tam doğru yere yerleştirilmeleridir. Atomların önceki bölümlerde anlattığımız olağanüstü bir kompleksliğe sahip şeker gruplarını, fosfat gruplarını ve nitrojen bazlarını içerecek biçimde düzenlenmeleri ve DNA molekülü olarak görev yapabilmeleri için çifte sarmal halindeki merdivende tam doğru yere yerleştirilmeleri gereklidir.238

Prof. Phillip Johnson, ansiklopedi ve bilgisayar işletim sitemlerinde olduğu gibi, DNA'da da çok özel bir düzene gerek olduğunu; genetik bilgiyi üreten bir mekanizmanın olması gerektiğini ifade etmektedir. Tesadüfi mutasyonların DNA'daki bilgiyi ve düzeni nasıl olumsuz etkilediğini şu ifadelerle anlatmaktadır:

... Rastgele mutasyon böyle bir mekanizma değildir, doğal ayıklanma ve fizik ya da kimya yasaları da öyle. Yasalar basit tekrarlı modeller üretir, tesadüf ise anlamsız düzen üretir. Yasa ve tesadüf birleştiğinde, anlamlı bir dizilimi önlemek için her ikisi de birbiri aleyhine işler. Tüm insani tecrübeler içinde sadece zeka faktörü bir ansiklopedi veya bilgisayar programı yazabilir veya kompleks, özelleşmiş ve periyodik olmayan bilgiyi üretebilir. Bu yüzden, organizmalarda zorunlu olarak bulunan bilgi, onların yaratılışın ürünleri olduklarını işaret eder.239

* Mutasyonlar düzensizdir:

Mutasyonlar, önceden var olan yapıyı değiştirirler, fakat bunu

tamamen düzensiz bir biçimde yaparlar. Mutasyonların birbirlerini tamamlayıcı bir özellikleri yoktur veya bir amaca yönelik biriken bir etkileri de olamaz. Mutasyonların düzensiz etki etmesiyle ilgili Fransız Bilimler Akademisi'nin eski başkanı Pierre Paul Grasse şöyle demektedir:

Bir canlı vücudunda çok küçük bile olsa bir düzensizlik oluştuğunda, bunun sonucu ölüm olur. Yaşam olgusu ile anarşi (düzensizlik) arasında hiçbir olası uzlaşma yoktur.240

* Bir mutasyonun sonraki nesilleri etkilemesi için,
mutlaka üreme hücresinde meydana gelmesi gerekir:

Vücudun herhangi bir hücresinde veya organında meydana gelen değişim bir sonraki nesle aktarılmaz. Örneğin bir insanın kulağı ya da kolu, radyasyon ve benzeri etkilerle mutasyona uğrayıp orijinal şeklinden farklı hale gelebilir. Fakat bu değişiklikler, üreme hücresindeki DNA molekülünde meydana gelmedikçe sonraki nesillere geçmeyecektir. Sonraki nesili etkilemesi için, mutasyonun, trilyonlarca hücreden sadece üreme hücresinde olması koşulu, evrimcilerin beklentilerini daha da imkansız hale getirir.

* Mutasyonlar nadirdir:

Mutasyonlar ancak nadiren gerçekleşirler. Bir hücrenin DNA'sı kopyalanırken bir yandan da enzimler düzeltmenlik yaparlar. Bu nedenle, önceki bölümlerde detaylı değindiğimiz gibi, kopyalanma sırasında çok nadiren hata olur. Mutasyonlar üzerine yapılan tahminler ise yalnız milyonda bir canlının mutasyon yaşayacağını göstermektedir.241 Moleküler biyolog Prof. Gerald L. Schroeder mutasyonlara dayalı hayali evrim iddialarını şöyle eleştirmektedir:

… Moleküler biyolojide gelişmeler, hayatın işleyişinin her safhasında görülen muazzam bir kompleksliği gözler önüne sermiştir, buradaki komplekslik oranı o kadar yüksektir ki, eğer bunun adım adım oluşturulması için rastlantısal mutasyonlara bel bağlayacak olsaydık, Nobel ödüllü De Duve'nun ifade ettiği gibi, "sonsuzluk bile bunun için yeterli olmazdı."242

İşte bu nedenle, yine Grassé'nin ifadesiyle "mutasyonlar ne kadar çok sayıda olursa olsunlar, herhangi bir evrim meydana getirmezler."243

* Mutasyonlar, bir 'tür değişikliği' sağlamaz:

Bunun en açık delillerinden biri ise, yıllardır meyve sinekleri üzerinde yapılan deneylerdir. Radyasyona maruz bırakılan meyve sineklerinin birçok mutantı oluşmuştur: Fazladan kanadı çıkan meyve sinekleri, kanatsız

meyve sinekleri, çok büyük kanatları olan meyve sinekleri, çok küçük kanatları olan meyve sinekleri gibi… Her ne kadar çoğu sakat kalmış, bir kısmı yaşamını yitirmiş olsa da, sonuçta bunların tamamı meyve sineği olarak kalmıştır. Yeni bir türe dönüşmemişlerdir.

Genlerdeki dizilimde meydana gelen en küçük bir yer değiştirme ya da eksilme, kolaylıkla ölümcül sonuçlar doğurabilmektedir. Bu kadar hassas bir dizilimin tamamen tesadüflere dayanan mutasyonlarla, canlının genetik bilgisine ekleme yaparak onu başka türlere evrimleştirmesi mümkün değildir. Nitekim evrimcilerin teorilerini kanıtlamak için, laboratuvarda mutasyona maruz bıraktığı tüm hayvan embriyoları sakat veya ölü doğmaktadır.

Tüm bunlar göstermektedir ki, evrimcilerin iddia ettiği gibi, canlıların kökeninde tesadüfi mutasyonların yeri yoktur. Kaldı ki, yüzyılımızın gelişmiş teknolojisiyle ve yetenekli bilim adamlarının yoğun çalışmalarıyla bile, yeni bir tür üretmek mümkün olmamaktadır. Görüldüğü gibi mutasyonlar hiçbir şekilde canlılardaki çeşitliliğin nedeni olamazlar. DNA'daki kusursuz dizilim ancak özel bir yaratılışın sonucudur. Bu yaratılış üstün güç sahibi olan Allah'a aittir. Allah'ın kusursuz yaratışı Kuran'da şöyle haber verilir:

Allah, yeryüzünü sizin için bir karar, gökyüzünü bir bina kıldı; sizi suretlendirdi, suretinizi de en güzel (bir biçim ve incelikte) kıldı ve size güzel-temiz şeylerden rızık verdi. İşte sizin Rabbiniz Allah budur. Alemlerin Rabbi Allah ne yücedir. O, Hayy (diri) olandır. O'ndan başka ilah yoktur; öyleyse dini yalnızca Kendisi’ne halis kılanlar olarak O'na dua edin. Alemlerin Rabbine hamdolsun. (Mümin Suresi, 64-65)

Cansız maddelerin kendi kendine bir araya gelip DNA gibi muhteşem sistemlere sahip canlıları oluşturduğunu iddia eden evrim teorisi, bilime ve akla tamamen aykırı olan bir hayalciliktir. Tüm bunlar bizi apaçık bir sonuca götürür. Yaşamın bir planı (DNA) olduğuna ve tüm canlılar bu plana göre yapıldıklarına göre, açıktır ki bu planı ortaya çıkaran üstün bir Yaratıcı vardır. Yani tüm canlılar, sonsuz bir güç ve akıl sahibi olan Allah'ın yaratması ile var olmuşlardır. Allah Kuran'da bu gerçeği şöyle bildirmektedir:

O Allah ki, yaratandır, kusursuzca var edendir, şekil ve suret verendir. En güzel isimler O'nundur. Göklerde ve yerde olanların tümü O'nu tesbih etmektedir. O, Aziz, Hakim'dir. (Haşr Suresi, 24)

Hücreye Hayat Veren Yüce Allah'tır

Buraya kadar bahsettiğimiz bütün imkansızlıkları ve mantıksızlıkları bir an için unutalım ve ilkel dünya koşulları gibi olabilecek en uygunsuz ortamda bir protein molekülünün tesadüflerle meydana geldiğini varsayalım.

Tek bir proteinin oluşması da yetmeyecek, söz konusu proteinin, bu kontrolsüz ortamda başına hiçbir şey gelmeden kendi gibi tesadüfen oluşacak başka proteinleri beklemesi gerekecekti… Ta ki hücreyi meydana getirecek milyonlarca uygun ve gerekli protein, hep "tesadüfen" aynı yerde yan yana oluşana kadar. Önceden oluşanlar o ortamda ultraviyole ışınlarına, şiddetli mekanik etkilere rağmen hiçbir bozulmaya uğramadan, sabırla hemen yanı başlarında diğerlerinin tesadüfen oluşmasını beklemeliydiler. Sonra yeterli sayıda ve aynı noktada oluşan bu proteinler, anlamlı şekillerde biraraya gelerek hücrenin organellerini oluşturmalıydılar. Aralarına hiçbir yabancı madde, zararlı molekül, işe yaramaz protein zinciri karışmamalıydı. Sonra bu organeller son derece planlı, düzenli, uyumlu ve bağlantılı bir biçimde biraraya gelip, bütün gerekli enzimleri de yanlarına alıp bir zarla kaplansalar, bu zarın içi de bunlara ideal ortamı sağlayacak özel bir sıvıyla dolsaydı, tüm bu "imkansız ötesi" olaylar gerçekleşseydi bile bu molekül yığını canlanabilir miydi?

Cevap, "hayır"dır! Çünkü araştırmalar göstermiştir ki, hayatın başlaması için yalnızca canlılarda bulunması gereken maddelerin biraraya gelmiş olması yeterli değildir. Yaşam için gerekli tüm proteinleri toplayıp bir deney tüpüne koysak yine de canlı bir hücre elde etmeyi başaramayız. Bu konuda yapılan tüm deneyler başarısız olmuştur. Bütün deney ve gözlemler ise hayatın ancak hayattan geldiğini göstermiştir. Hayatın cansız maddelerden tesadüfler sonucu çıktığı iddiası, sadece evrimcilerin hayallerinde yer alan, tüm gözlem ve deneylere aykırı bir masaldır.

Cardiff Üniversitesi'nden, Uygulamalı Matematik ve Astronomi Profesörü Chandra Wickramasinghe hayatın tesadüflerle doğduğuna on yıllar boyunca inandırılmış bir bilim adamı olarak karşılaştığı bu gerçeği şöyle anlatır:

Bir bilim adamı olarak aldığım eğitim boyunca, bilimin herhangi bir bilinçli yaratılış kavramı ile uyuşamayacağına dair çok güçlü bir beyin yıkamaya tabi tutuldum. Bu kavrama karşı şiddetle tavır alınması gerekiyordu… Ama şu anda, Allah'a inanmayı gerektiren açıklama karşısında, öne sürülebilecek hiçbir akılcı argüman bulamıyorum… Biz hep açık bir zihinle düşünmeye alıştık ve şimdi yaşama getirilebilecek tek mantıklı cevabın yaratılış olduğu sonucuna varıyoruz, tesadüfi karmaşalar

değil.244

Bu durumda, yeryüzündeki ilk hayatın da ancak bir Hayat'tan gelmiş olması gerekir. İşte bu, "Hayy" (Hayat Sahibi) olan Allah'ın yaratmasıdır. Hayat ancak O'nun dilemesiyle başlar, sürer ve sona erer. Evrim ise, canlılığın nasıl başladığını açıklamak bir yana, canlılık için gerekli malzemenin nasıl oluştuğunu ve biraraya geldiğini bile açıklayamamaktadır. Kuran'da Rabbimiz şöyle bildirmektedir:

Yaratan, hiç yaratmayan gibi midir? Artık öğüt alıp-düşünmez misiniz? Eğer Allah'ın nimetini saymaya kalkışacak olursanız, onu bir genelleme yaparak bile sayamazsınız. Gerçekten Allah, bağışlayandır, esirgeyendir. Allah, saklı tuttuklarınızı ve açığa vurduklarınızı bilir. Allah'tan başka yakardıkları hiçbir şeyi yaratamazlar, üstelik onlar yaratılıp durmaktadırlar. (Nahl Suresi, 17-20)

SONUÇ

DNA YÜCE RABBİMİZ'İN YARATMA SANATININ BİR ÖRNEĞİDİR

Kitap boyunca bahsettiğimiz DNA'nın faaliyetlerini ve hücre içinde olup bitenleri şöyle bir düşünelim: Hücreyi oluşturan moleküllerin beyinleri yok, ama biraraya gelip isabetli kararlar alıyor, duruma göre strateji izliyor, tehlikelere karşı tedbirli davranıyorlar. Hafızaları yok, ama dostlarını ve düşmanlarını tanıyor, ona göre yöntem izliyor, gerekliyi gereksizi, faydalıyı faydasızı ayırt ediyorlar. Bir yandan faaliyetlerini yapıp bir yandan da israfa, kirliliğe izin vermiyor, verimli çalışıyor ve işlerinin ardından etraflarını temizliyorlar. Diğer taraftan sürekli olarak haberleşiyor ve uyumlu bir ekip çalışması yapıyorlar; ortak bir karar alıp hareket edebiliyor, ne zaman nereye gitmeleri gerektiğini, hangi problemi nasıl çözmeleri gerektiğini biliyorlar. Hücre içinde çeşitli düzenler kuruyorlar; bilgi depoluyor, gerektiğinde bu bilgiyi kullanıyor, kopyalıyor, tercüme ediyorlar... Tüm bunları uyumadan dinlenmeden süratle yapıyorlar. Kısacası sizin yapamayacağınız faaliyetleri, olağanüstü bir başarıyla, üstün bir akıl sergileyerek yapıyorlar. İşte tüm bunları yapan hava, toprak ya da sudaki gibi atomlardan oluşan şuursuz moleküllerdir. Ancak Allah'ın dilemesiyle bu atomlar canlılığı oluşturmak için belli bir düzenle biraraya geliyor ve Yüce Rabbimiz'in yönlendirmesiyle bilinçli davranışlar sergiliyorlar.

Charles Darwin ise 19. yüzyılını cehaletiyle hayata şöyle bakıyordu: "Çok basit bir başlangıçtan sonsuz şekilde en güzel ve en harikalar oluştu ve şu an evrimleşiyorlar."245 Darwin, özel yazışmalarında da, amonyak ve fosfor tuzları, ışık, ısı, elektrik vb.in bulunduğu küçük, sıcak bir gölde, hayatın kendiliğinden oluştuğunu öne sürmüştü.246 İşte Darwin için hayatın kökeni böylesine basitti. Ancak Darwin'in yolunu izleyenler bu formülü -hatta daha geliştirilmiş hallerini- defalarca uygulamalarına rağmen, bir canlının en küçük parçasını bile elde edemediler. Darwinistler bu formülü istedikleri kadar malzeme ile istedikleri kadar süre boyunca tekrar etseler de, sonuç yine değişmeyecektir. "Canlılığı Allah'ın yarattığı" dışında bir sonuca hiçbir zaman ulaşamazlar. Hiç şüphesiz, Darwin de "DNA'yı bilseydi", böylesine büyük bir bilimsel gafın altına imzasını atmazdı.

Fakat Darwin'i körü körüne izleyen pek çok bilim adamı halen hayatın

kökenine hayalperestçe bakmaya devam etmektedirler. Elbette ki, bu hayaller Darwinistler için her defasında beraberinde hayal kırıklığını da getirmektedir. Çünkü Darwinizm hiçbir zaman bir bilim olmamıştır. Birçok bilim dalı vardır, fakat Darwinizm sadece hayallere, ön yargılara ve yalanlara dayalı bir felsefedir.

Akıl ve vicdan sahibi her insan, vücudundaki mükemmel sistemlerin şuursuz atomlar tarafından kendi kendine oluşamayacağını takdir edecektir. Allah'ın izni ve bilgisi olmaksızın, değil bir insanın yürümesi veya konuşması, o insanın tek bir hücresindeki bir molekül parçasının hareketi bile söz konusu değildir. İnsan vücudunda trilyonlarca hücrenin her birinde kesintisiz işleyen sistemler, insana Allah'ın sonsuz aklını, ilmini, gücünü, yaratışındaki sonsuz mükemmelliği göstermektedir. Kaldı ki sonsuz merhamet sahibi Rabbimiz'in varlığının delilleri yalnızca bu küçücük molekülde -DNA'da- değil, evrenin her noktasında sergilenmektedir. Bir Kuran ayetinde şöyle bildirilmektedir:

De ki: "Göklerin ve yerin Rabbi kimdir?" De ki: "Allah'tır." De ki: "Öyleyse, O'nu bırakıp kendilerine bile yarar da, zarar da sağlamaya güç yetiremeyen birtakım veliler mi (tanrılar) edindiniz?" De ki: "Hiç görmeyen (a'ma) ile gören (basiret sahibi) eşit olabilir mi? Veya karanlıklarla nur eşit olabilir mi?" Yoksa Allah'a, O'nun yaratması gibi yaratan ortaklar buldular da, bu yaratma, kendilerince birbirine mi benzeşti? De ki: "Allah, herşeyin Yaratıcısı'dır ve O, tektir, kahredici olandır." (Rad Suresi, 16)

EK BÖLÜM:
EVRİM YANILGISI

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok açık bir "düzen" bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık "yaratılış gerçeğiyle" açıklamaktadırlar.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti:

Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür. [247]

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı:

Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır.[248]

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı.[249]

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti.[250]

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci Earth dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı?[251]

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10^{950}'de 1'dir. Ancak matematikte 10^{50}'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, Scientific American dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır.[252]

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır. Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve Türlerin Kökeni adlı kitabında "Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" demek zorunda kalmıştı.[253]

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin Türlerin Kökeni adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti.[254]

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20. yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyas-

yon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.**

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rasgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir.[255]

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara "**ara-geçiş formu**" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir.[256]

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz.[257]

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci Biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı

canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir.[258]

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani **"türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.**

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- *Australopithecus*

2- *Homo habilis*

3- *Homo erectus*

4- *Homo sapiens*

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir.[259]

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "*Homo sapiens*'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder.[260]

Evrimciler "*Australopithecus* > *Homo habilis* > *Homo erectus* > *Homo sapiens*" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecus*, *Homo habilis* ve *Homo erectus*'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir.[261]

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır.[262]

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler.[263]

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür.[264]

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10^{-950} olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz **atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar.** Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. **Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.** Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir. Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır.

En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir. Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır. Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsı-

nız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler. Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.[265]

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekle-

ri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

...Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah, Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayetteki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır.[266]

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

SÖZLÜK

Adenin: DNA ve RNA'nın yapısına katılan pürin grubundan bir baz çeşidi.

Amino asit: Proteinlerin yapı taşı. Çok sayıda amino asit, peptid bağları ile bağlanarak proteinleri oluşturur.

Anti-kodon: Transfer RNA ile taşınan amino asite uyumlu, kodondaki bazların tamamlayıcısı. Transfer RNA'daki üçlü baz dizilimi.

Apoptosis: DNA parçalanması oluşturan, programlanmış hücre ölümü.

Asit: Hidrojen iyonu açığa çıkaran kimyasal madde.

ATP: Besinlerden elde edilen kimyasal enerjinin, mitokondrilerde hücrenin kullanabileceği şekle dönüştürülmesiyle oluşan enerji paketleri.

Baz: DNA'nın kimyasal yapı taşları. Adenin, sitozin, timin ve guanin olarak adlandırılırlar.

Biyoteknoloji: Özellikle DNA ve hücreyle ilgili konularda, kullanılan biyolojik tekniklerin genel adı.

DNA (Deoksiribonükleik asit): Genetik bilgileri içeren ve hücre çekirdeğinde yer alan ikili sarmal şeklindeki molekül.

Ekson: Mesajcı RNA'da bulunan bir gen bölgesi.

Embriyo: Yumurtanın döllenmesinden sonra oluşan canlının ilk hali.

Enzim: Hücre içinde üretilen ve yaşamsal faaliyetleri başlatan, hızlandıran proteinler.

Ester bağ: DNA molekülündeki şeker ve fosfat gruplarını birbirlerine bağlayan oldukça kuvvetli bir bağ çeşidi.

Fenotip: Çevre koşullarının etkisi altında meydana gelen ve sadece dış görünüm bakımından değişmiş bulunan türler.

Fetus: Üçüncü gebelik ayı başından doğuma kadarki devre içinde, ana rahmindeki canlıya verilen isim.

Gen: DNA molekülündeki, canlının kalıtsal özelliklerinden herhangi birini taşıyan parçası.

Gen ekspresyonu: Kalıtımsal bilgi ile bir proteinin yapısının ortaya çıkarılması. Transkripsiyon ve translasyon olaylarının toplamı.

Gen haritalaması: Bir DNA molekülündeki genlerin konumlarının belirlenmesi. Bu haritalamada hangi genin bir diğerine göre molekülün neresinde yer aldığı ve aralarında neler bulunduğu belirlenir.

Gen havuzu: Genetik bilimde bir canlı türünün varyasyon sınırları.

Gen regulasyonu: Gen düzenlenmesi. Hücrelerin farklı işlevler edinmesini sağlayan genlerin açılıp kapanma süreci.

Gen tedavisi: Kalıtsal bozukluğun düzeltilmesi için sağlıklı DNA'nın, hastalıklı hücrelere doğrudan zerk edilmesi.

Genetik: Kalıtımsal özellikleri inceleyen bilim dalı.

Genetik kod: Mesajcı RNA boyunca üçlü gruplar halinde bulunan ve protein sentezi sırasında üretilen amino asit dizilimlerinin düzenini belirleyen nükleotidler.

Genom: Bir canlının kromozomlarında yer alan genetik şifrelerin tamamı.

Genom projesi: İnsanın ya da başka canlıların genetik şifrelerinin dizilimini saptamayı ve bunların haritalandırılmasını hedefleyen araştırmalar.

Genotip: Bireyin kalıtımsal özelliklerinin tümü.

Guanin: DNA ve RNA'nın yapısına katılan bir pürin bazı.

Helikaz: DNA'nın kopyalanması sırasında DNA'nın heliks zincirini fermuar gibi açan enzim.

Hidrojen bağ: DNA'da nükleotidleri karşılıklı olarak bağlayan, kolaylıkla ayrılabilen, son derece zayıf bir bağ çeşidi.

Histon: Hücre çekirdeğinde, DNA sarmalının etrafına sarıldığı proteinler.

İntron: Genlerin protein kodlamayan bölümleri.

Katalitik etki: Bir maddenin kimyasal bir tepkimede, hiçbir değişmeye uğramadan tepkimenin olmasını veya hızının değişmesini sağlayan etkisi.

Klon: Genetik olarak birbirinin aynı olan canlılar.

Klonlama: Bir canlının aslının aynısının (kopyasının) yapılması.

Kodon: Mesajcı RNA üzerindeki, her biri bir amino aside uyan üçlü baz grupları.

Kovalent bağ: DNA molekülünün ana omurgasını oluşturan, karbonları birbirlerine bağlayan sıkı bir bağ çeşidi.

Kromatid: Mitoz veya mayoz bölünme sürecinde, birbirine sentromerlerle bağlanmış olarak duran kromozom çiflerinden her biri.

Kromozom: Hücre çekirdeğinde bulunan ve hücrenin kendi kendisini eksiksiz olarak kopyalamasını sağlayan tüm bilgileri içeren DNA'lar.

Ligaz: Bir molekülün parçalanmasını ya da bir grubun molekülden uzaklaştırılmasını sağlayan enzimler.

Mayoz: Üreme hücrelerinde görülen bir bölünme şekli. Canlıların çeşitlenmesine ve farklı özellikler kazanmasına olanak sağlar.

Mesajcı RNA (mRNA): DNA üzerindeki şifreli genetik bilgiyi, protein sentezi mekanizmasına taşıyan aracı molekül.

Mikron (m): Milimetrenin binde biri (1m = 1/1000 mm).

Mitokondri: Hücrenin enerji santrali.

Mitoz: Bir hücreden aynı özellikte iki yeni hücre oluşmasını sağlayan bölünme şekli. Büyüme ve gelişme sırasında vücut hücrelerinin çoğalmasını sağlar.

Molekül: İki veya daha fazla atomdan oluşan yapı.

Monomer: Bir kimyasal molekülde, yapının hep tekrarlanarak kendini göstermesi.

Morfogenez: Proteini üretilen hücrenin farklılaşması.

Mutant: DNA'sında değişiklik (mutasyon) meydana gelmiş olan canlı.

Mutasyon: Genetik bilgiyi taşıyan DNA molekülünde, radyasyon veya kimyasal etkiler sonucunda meydana gelen kopmalar ve yer değiştirmeler. DNA'yı oluşturan nükleotidleri tahrip ederek ya da yerlerini değiştirerek, canlılarda kalıcı hasarlara sebep olurlar.

Nükleaz: Nükleik asitleri parçalara bölen, kesen enzim grubunun genel adı.

Nükleik asit: Hücre çekirdeğinde bulunan, nükleotidlerin birleşiminden oluşan kompleks yapıdaki bileşikler.

Nükleotid: Nükleik asitlerin (DNA, RNA) temel yapı birimleri. İki şeker, bir pürin ve bir pürimidin bazından oluşan tek bir DNA dizisi.

Nükleozit: Nükleotidin fosfat bağlanmamış hali.

Nükleozom: Kromozomdaki DNA şeridinin histon proteinleri etrafında paketlenmiş hali.

Nükleus: Hücredeki genetik malzemeyi içeren kısım, çekirdek.

Organel: Hücre içinde belirli bir görevi yapmak üzere özelleşmiş ve zarla çevrili yapılar. Çekirdek, mitokondri, kloroplastlar gibi.

Otozom: Cinsiyetin belirlenmesiyle ilgisi olmayan kromozom.

Ökaryot hücre: Zarla çevrili organelleri ve çekirdeği olan hücre. Ökaryot hücreler bitki ve hayvanları meydana getirir.

pH: Bir sıvının asit veya bazlık derecesini gösteren değer.

Pirimidin: DNA ve RNA sentezinde gerekli bazı bazların (sitozin, timin, urasil) ana unsurunu oluşturan organik bir bileşik.

Polimer: Farklı moleküllerden oluşmuş kimyasal yapı.

Polimeraz: DNA ya da RNA molekülünün oluşmasını kolaylaştıran, hızlandıran enzim.

Polipeptid: Protein molekülünün yapısında bulunan amino asit zincirlerinin bir parçası.

Prebiyotik dönem: Canlılardan evvelki dönem. Yaşam öncesi.

Prokaryot hücre: Zarla çevrilmiş özel organelleri ve çekirdeği olmayan hücreler. Bakteriler ve algleri içine alan monera alemindeki canlılar.

Protein: Yapısında karbon, hidrojen, oksijen ve azot gibi elementleri bulunduran temel moleküller. Amino asitlerin peptid bağlarıyla birleşmesinden oluşan, hücrelerin, dokuların ve organların oluşmasını sağlayan yapıtaşları.

Pürin: Kompleks yapıda azotlu bileşik.

Rekombinant DNA: Farklı canlılardan elde edilen DNA moleküllerinin birleşmesinden oluşan yapı.

Rekombinasyon: Mevcut genlerin yeni genotipleri oluşturacak şekilde biraraya gelmesi.

Replikasyon: DNA'nın kendini eşlemesi. DNA molekülündeki genetik bilgilerin sonraki nesillere aktarılması için kopyasının oluşturulması.

Ribozom: Hücrede protein sentezinin yapıldığı yerler.

Ribozomal RNA (rRNA): Ribozomaların yapısına katılarak protein sentezini hızlandıran molekül.

RNA (Ribonükleik asit): Hücre sıvısında ve çekirdeğinde bulunan, kimyasal yapısı DNA'dan çok az farklı bir molekül. Protein sentezlenmesi başta olmak üzere hücre içi kimyasal faaliyetlerde çok önemli bir rolü vardır.

Sentromer: Kromozomu iki kola ayıran, genlerin yerlerinin belirlenmesinde kolaylık sağlayan bölge.

Sitoplazma: Hücre zarı ile çekirdek arasını dolduran canlı sıvı. İçerisinde organel denilen çeşitli görevleri üstlenmiş ve özelleşmiş yapılar bulunmaktadır.

Sitozin: DNA ve RNA'nın yapısında bulunan, guaninle eşleşen bir baz çeşidi.

Spliceosome: Mesajcı RNA'daki protein kodlamayan kısımları aradan kesip çıkaran enzim.

Timin: DNA'nın yapısına katılan, fakat RNA'nın yapısına katılmayan bir primidin bazı.

Topoizomeraz: DNA sarmalının bir şeridini ayırarak DNA'nın çözülmesini ve gevşemesini sağlayan enzim.

Transfer RNA (tRNA): Taşıyıcı RNA (tRNA) da denilen, protein sentezi sırasında ribozoma amino asitleri taşımakla yükümlü molekül.

Transkripsiyon: RNA sentezi. DNA şeridindeki genetik bilginin, mesajcı RNA'ya aktarımı.

Translasyon: RNA'ya kopyalanmış genetik bilgilerin okunarak protein molekülü haline çevrilmesi.

Urasil: Yanlızca RNA'nın kimyasal yapısına katılan baz.

Varyasyon: Çeşitlenme. Esas tür tipine göre belirli karakterlerde görülen farklılıklar.

Zigot: Döllenmiş yumurta hücresi.

NOTLAR

1. http://www.simpletoremember.com/vitals/einstein.htm

2. Francis Crick, Life Itself: Its Origin and Nature, Simon & Schuster, New York, 1982, s. 88.

3. Richard Dawkins, The Blind Watchmaker, W. W. Norton & Co. New York, 1996, ss. 2-3, 115-116.

4. http://en.wikipedia.org/wiki/Compact_disc

5. William A. Dembski, James M. Kushiner, Signs of Intelligence, Brazoss Press, ABD, 2001, ss. 103-104; [Bölüm 8: Stephen C. Meyer, Word Games: DNA, Design and Intelligence].

6. Phillip E. Johnson, Defeating Darwinism By Opening Minds, InterVarsity Press, Illionis, 1997, s. 81.

7. Gerald L. Schroeder, Tanrı'nın Saklı Yüzü, çev. Ahmet Ergenç, Gelenek Yayınları, İstanbul, 2003, ss. 58-59.

8. Carl Sagan, "Life" in Encyclopedia Britannica: Macropaedia, 1974, ss. 893-894.

9. David S. Goodsell, The Machinery of Life, Springer-Verlag, New York Inc., 1993, s. 45.

10. Werner Gitt, In the Beginning was Information, 3. baskı, Almanya, 2001, s. 236.

11. Howard Peth, Blind Faith: Evolution Exposed, Amazing Facts Inc., ABD, 1990, s. 77.

12. Werner Gitt, The Wonder of Man, Christliche Literatur-Verbreitung e.V., Almanya, 1999, s. 76.

13. Phillip E. Johnson, Defeating Darwinism by Opening Minds, InterVarsity Press, Illionis, 1997, s. 73.

14. Walter L. Starkey, The Cambrian Explosion, WLS Publishing, Ohio, 1999, s. 155.

15. Michael J. Denton, Nature's Destiny, Free Press, New York, 1998, s. 149.

16. Walter L. Starkey, The Cambrian Explosion, WLS Publishing, Ohio, 1999, s. 41.

17. Lee M. Spetner, Not By Chance, Shattering The Modern Theory of Evolution, The Judaica Press Inc., 1997, s. 213.

18. The Incredible Machine, National Geographic Society, Washington DC., 1986, s. 43.

19. Walter L. Starkey, The Cambrian Explosion, WLS Publishing, Ohio, 1999, s. 41.

20. Walter L. Starkey, The Cambrian Explosion, WLS Publishing, Ohio, 1999, s. 41.

21. Richard Milton, Son Tartışmalar Işığında Darwinizm'in Mitleri, Gelenek Yayıncılık, Eylül 2003, çev: İbrahim Kapaklıkaya, s. 208.

22. David S. Goodsell, Our Molecular Nature, Springer-Verlag, New York, 1996, s. 39.

23. David S. Goodsell, Our Molecular Nature, Springer-Verlag, New York, 1996, s. 15.

24. Gerald L. Schroeder, Tanrı'nın Saklı Yüzü, çev. Ahmet Ergenç, Gelenek Yayınları, İstanbul, 2003, s. 188.

25. The Incredible Machine, National Geographic Society, Washington DC., 1986, s. 15.

26. James D. Watson, İkili Sarmal: DNA Yapı Çözümünün Öyküsü (The Double Helix), çev. Alev Serin, TÜBİTAK Popüler Bilim Kitapları, Ankara, 1997, 10. baskı, s. 36.

27. Michael J. Denton, Nature's Destiny, Free Press, New York, 1998, s. 152.

28. Daniel C. Dennett, Darwin's Dangerous Idea, Touchstone, New York, 1996, ss. 112-113.

29. Werner Gitt, In the Beginning was Information, 3. baskı, Almanya, 2001, s. 90.

30. http://genetikbilimi.com/gen
bilim/dnanedir.html

31. The Incredible Machine, National Geographic Society, Washington DC., 1986, s. 43.

32. Werner Gitt, In the Beginning was Information, 3. baskı, Almanya, 2001, s. 95.

33. http://library.thinkquest.org/
20465/DNAstruct.html

34. Michael J. Denton, Nature's Destiny, Free Press, New York, 1998, ss. 151-152.

35. Michael J. Denton, Nature's Destiny, Free Press, New York, 1998, s. 153.

36. Michael J. Denton, Nature's Destiny, Free Press, New York, 1998, s. 406.

37. Michael J. Denton, Nature's Destiny, Free Press, New York, 1998, s. 406.

38. John Whitfield, "Physicists Plunder Life's Tool Chest", Nature, 24 Nisan 2003.

39. Carl Wieland, "The Marvellous 'Message Molecule'", Creation, Eylül 1995, cilt. 17, no. 4, ss. 10-13; [New Scientist, 26 Kasım 1994, s. 17.]

40. Werner Gitt, The Wonder of Man, Christliche Literatur-Verbreitung e.V., Almanya, 1999, s. 75.

41. Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, Burnett Books, London, 1985, s. 334; [G. G. Simpson, "The History of Life", Evolution of Life, University of Chicago Press, Chicago, 1960, s. 135.]

42. John Whitfield, "Physicists Plunder Life's Tool Chest", Nature, 24 Nisan 2003.

43. Michael Pitman, Adam and Evolution, River Publishing, London, 1984, ss. 26-27.

44. http://www.ntvmsnbc.com/
news/13800.asp

45. Dr. Jerry Bergman, "Divine Engineering: Unraveling DNA's Design", Koinonia House Online; http://www.khouse.org/articles/technical/19971201-143.html

46. Michael J. Denton, Nature's Destiny, Free Press, New York, 1998, ss. 212-213.

47. Michael J. Denton, Nature's Destiny, Free Press, New York, 1998, s. 154.

48. Michael J. Denton, Nature's Destiny, Free Press, New York, 1998, s. 154.

49. Francis S. Collins, "Faith and the Human Genome Project", Perspectives on Science and Christian Faith, cilt. 55, no. 3, Eylül 2003, ss. 145-146.

50. Michael J. Denton, Nature's Destiny, Free Press, New York, 1998, s. 381.

51. Michael J. Denton, Nature's Destiny, Free Press, New York, 1998, s. 154.

52. Werner Gitt, The Wonder of Man, Christliche Literatur-Verbreitung e.V., Almanya, 1999, s. 75.

53. Billl Gates, The Road Ahead, Penguin, London, 1996, s. 188.

54. Daniel C. Dennett, Darwin's Dangerous Idea, Touchstone, New York, 1996, s. 151.
55. David S. Goodsell, The Machinery of Life, Springer-Verlag, New York Inc., 1993, s. 14.
56. Werner Gitt, The Wonder of Man, Christliche Literatur-Verbreitung e.V., Almanya, 1999, s. 75.
57. Werner Gitt, The Wonder of Man, Christliche Literatur-Verbreitung e.V., Almanya, 1999, s. 75.
58. Werner Gitt, The Wonder of Man, Christliche Literatur-Verbreitung e.V., Almanya, 1999, s. 75.
59. Werner Gitt, The Wonder of Man, Christliche Literatur-Verbreitung e.V., Almanya, 1999, s. 75.
60. Carl Wieland, "The Marvellous 'Message Molecule'", Creation, Eylül 1995, cilt 17, no. 4, ss. 10-13.
61. http://www.ntvmsnbc.com/
news/13800.asp
62. Lee Spetner, Not By Chance, Shattering the Modern Theory of Evolution, The Judaica Press Inc., 1997, s. 30.
63. Carl Wieland, "The Marvellous 'Message Molecule'", Creation, Eylül 1995, cilt 17, no. 4, ss. 10-13; [Jérôme Lejeune, Anthropotes (Revista di studi sulfa persona e la famiglia), Istituto Giovanni Paolo 11, Rome, 1989, ss. 269-270.]
64. Werner Gitt, The Wonder of Man, Christliche Literatur-Verbreitung e.V., Almanya, 1999, s. 75.
65. Tom Abate, "Human Genome Map Has Scientists Talking About the Divine Surprisingly Low Number of Genes Raises Big Questions", San Francisco Chronicle, 19 Şubat 2001.
66. David S. Goodsell, Our Molecular Nature, Springer-Verlag, New York, 1996, s. 36.
67. Denyse O'Leary, By Design or By Chance?, Castle Ovay Books, Kanada, 2004, s. 173.
68. A. E. Wilder-Smith, The Natural Sciences: Know Nothing of Evolution, T. W. F. T. Publishers, ABD, ss. 78-79.
69. Richard Milton, Shattering the Myths of Darwinism, Park Street Press Rochester, ABD, 1992, s. 170.
70. M. Eden, "Inadequacies of Neo-Darwinian Evolution as a Scientific Theory," Mathematical Challenges to the Neo-Darwinian Interpretation of Evolution, Wistar Institute Press, Philadelphia, 1967, s. 11.
71. A. E. Wilder-Smith, The Natural Sciences: Know Nothing of Evolution, T. W. F. T. Publishers, ABD, s. 97.
72. Denyse O'Leary, By Design or By Chance?, Castle Ovay Books, Kanada, 2004, s. 55.
73. Gerald L. Schroeder, Tanrı'nın Saklı Yüzü, çev. Ahmet Ergenç, Gelenek Yayınları, İstanbul, 2003, s. 187.
74. Michael J. Denton, Nature's Destiny, Free Press, New York, 1998, s. 172.
75. Gerald L. Schroeder, Tanrı'nın Saklı Yüzü, çev. Ahmet Ergenç, Gelenek Yayınları, İstanbul, 2003, s. 187.
76. Gerald L. Schroeder, Tanrı'nın Saklı Yüzü, çev. Ahmet Ergenç, Gelenek Yayınları, İstanbul, 2003, s. 214.

77. Albert L. Lehninger, David L. Nelson, Michael M. Cox, Principles of Biochemistry, 2. baskı, Worth Publishers, 1993, New York, s. 892.

78. David S. Goodsell, The Machinery of Life, Springer-Verlag, New York Inc., 1993, s. 45.

79. Albert L. Lehninger, David L. Nelson, Michael M. Cox, Principles of Biochemistry, 2. baskı, Worth Publishers, 1993, New York, s. 892.

80. David S. Goodsell, The Machinery of Life, Springer-Verlag, New York Inc., 1993, s. 17.

81. Michael J. Denton, Nature's Destiny, Free Press, New York, 1998, s. 158.

82. Michael J. Denton, Nature's Destiny, Free Press, New York, 1998, s. 157.

83. Michael J. Denton, Nature's Destiny, Free Press, New York, 1998, s. 157.

84. Michael J. Denton, Nature's Destiny, Free Press, New York, 1998, s. 159.

85. Gerald L. Schroeder, Tanrı'nın Saklı Yüzü, çev. Ahmet Ergenç, Gelenek Yayınları, İstanbul, 2003, s. 73.

86. Michael J. Denton, Nature's Destiny, Free Press, New York, 1998, s. 417.

87. Carly P. Haskings, "Advances and Challenges in Science", American Scientist, cilt 59, 1971, s. 298.

88. L. R. Croft, How Life Began, Evangelical Press, İngiltere, 1988, s. 37.

89. Werner Gitt, In the Beginning was Information, 3. baskı, Almanya, 2001, s. 90.

90. http://users.rcn.com/jkimball.ma.ultranet/BiologyPages/D/DNAReplication.html

91. Lee M. Spetner, Not By Chance, Shattering The Modern Theory of Evolution, The Judaica Press Inc., 1997, ss. 38-39.

92. Gerald L. Schroeder, The Hidden Face of God, The Free Press, New York, 2001, s. 206.

93. http://en.wikipedia.org/wiki/Enzyme

94. David S. Goodsell, Our Molecular Nature, Springer-Verlag, New York, 1996, ss. 40-41.

95. David S. Goodsell, Our Molecular Nature, Springer-Verlag, New York, 1996, s. 42.

96. David S. Goodsell, Our Molecular Nature, Springer-Verlag, New York, 1996, ss. 39-40.

97. http://users.rcn.com/jkimball.ma.ultranet/BiologyPages/D/DNArepair.html

98. Fred Hoyle, Chandra Wickramasinghe, Evolution from Space, Simon & Schuster, New York, 1984, s. 148.

99. Phillip E. Johnson, Evrim Duruşması, Gelenek Yayıncılık, İstanbul, Aralık 2003, çev: Orhan Düz, s. 111.

100. Gerald L. Schroeder, The Hidden Face of God, Free Press, New York, 2001, ss. 79-80.

101. A. E. Wilder-Smith, The Natural Sciences: Know Nothing of Evolution, T. W. F. T. Publishers, ABD, s. 82.

102. Gerald L. Schroeder, Tanrı'nın Saklı Yüzü, çev. Ahmet Ergenç, Gelenek Yayınları, İstanbul, 2003, s. 59.

103. David S. Goodsell, Our Molecular Nature, Springer-Verlag, New York, 1996, s. 37.

104. Geraldine Lux Flanagan, Beginning Life, Dorling Kindersley, Londra, 1996, s. 42.

105. Gerald L. Schroeder, Tanrı'nın Saklı Yüzü, çev. Ahmet Ergenç, Gelenek Yayınları, İstanbul, 2003, s. 118.
106. Gerald L. Schroeder, Tanrı'nın Saklı Yüzü, çev. Ahmet Ergenç, Gelenek Yayınları, İstanbul, 2003, s. 118.
107. Gerald L. Schroeder, Tanrı'nın Saklı Yüzü, çev. Ahmet Ergenç, Gelenek Yayınları, İstanbul, 2003, s. 118.
108. Nicholas Wade, "How Cells Unwind Tangled Skein of Life", The New York Times, October 21, 1997, Tuesday, s. F1.
109. Geraldine Lux Flanagan, Beginning Life, Dorling Kindersley, Londra, 1996, s. 43.
110. Lee M. Spetner, Not By Chance, Shattering The Modern Theory of Evolution, The Judaica Press Inc., 1997, s. 234.
111. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Meteksan Yayınları, Ankara, 1984, s.158.
112. The Incredible Machine, National Geographic Society, s. 29.
113. Lee M. Spetner, Not By Chance, Shattering The Modern Theory of Evolution, The Judaica Press Inc., 1997, ss. 233-234.
114. The Incredible Machine, National Geographic Society, s. 15.
115. Gerald L. Schroeder, Tanrı'nın Saklı Yüzü, çev. Ahmet Ergenç, Gelenek Yayınları, İstanbul, 2003, s. 79.
116. Lee M. Spetner, Not By Chance, Shattering The Modern Theory of Evolution, The Judaica Press Inc., 1997, s. 45.
117. Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, Adler&Adler, Publishers, Inc. ABD, 1986 s. 149.
118. http://www.genome.gov/
11006943
119. W.-H. Li, D. Graur, Fundamentals of Molecular Evolution, Sinauer Associates, Inc., Sunderland, 1991, s. 209.
120. Lee Spetner, Not By Chance, Shattering the Modern Theory of Evolution, The Judaica Press Inc., 1997, s. 28.
121. Francis S. Collins, "Faith and the Human Genome Project", Perspectives on Science and Christian Faith, cilt. 55, no. 3, Eylül 2003, s. 146.; http://www.asa3.org/
ASA/PSCF/2003/PSCF9-03Collins.pdf
122. Karen Hopkin, "The Greatest Apes", New Scientist, 15 May 1999, no. 2186, s. 26.
123. New Scientist, cilt 103, 16 Ağustos 1984, s. 19.
124. http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_number_of_chromosomes_of_various_organisms
125. http://lists.ibiblio.org/pipermail/monkeywire/2002-September/000250.html "Human, Chimps More Different Than thought", The Associated Press, 24 Eylül 2002.

126. Andy Coghlan, "Human-chimp DNA Difference Trebled", New Scientist, 23 Eylül 2002; http://www.newscientist.com/
news/news.jsp?id=ns99992833
127. J. C. Venter, et. al., "The Sequence of the Human Genome," Science, cilt 291, 2001, ss. 1304-1351.
128. Wayne Jackson, "Mapping the Human Genome: Does It Prove Evolution?", Christian Courier, 1 Nisan 2001; http://www.christiancourier.com/feature/april2001.htm
129. Francis S. Collins, "Faith and the Human Genome Project", Perspectives on Science and Christian Faith, cilt. 55, no. 3, Eylül 2003, s. 142.; http://www.asa3.org/
ASA/PSCF/2003/PSCF9-03Collins.pdf
130. William D. Stansfield, The Science of Evolution, Macmillan, New York, 1983, 8. baskı, ss. 10-11.
131. Michael Denton, Nature's Destiny, Free Press, 1998, s. 321.
132. Encyclopædia Britannica, "Modern Materialism"
133. Hubert Yockey, "Information in Bits and Bytes", BioEssays, 1995, cilt 17, s. 85.
134. Dean L. Overman, A Case Against Accident and Self-Organization, Rowman & Littlefield Publishers, 1997, s. 37.
135. Phillip E. Johnson, Defeating Darwinism by Opening Minds, InterVarsity Press, Illionis, 1997, s. 75.
136. Werner Gitt, In the Beginning was Information, 3. baskı, Almanya, 2001, s. 88.
137. Phillip E. Johnson, Evrim Duruşması, Gelenek Yayıncılık, İstanbul, Aralık 2003, çev: Orhan Düz, ss. 33-34.
138. Paul Davies, The Fifth Miracle: The Search for the Origin and Meaning of Life, Simon & Schuster, 1999, s. 60.
139. Michael Polanyi, "Life Transcending Physics and Chemistry", Chemical & Engineering News, cilt 45, no. 35, 21 Ağustos 1967, s. 56.
140. Jacob D. Bekenstein, "Information in the Holographic Universe", Scientific American, 14 Temmuz 2003, s. 59.
141. Pierre P. Grassé, The Evolution of Living Organisms, 1977, s. 2.
142. Werner Gitt, In the Beginning was Information, 3. baskı, Almanya, 2001, ss. 47, 107.
143. Werner Gitt, In the Beginning was Information, 3. baskı, Almanya, 2001, s. 97.
144. George C. Williams, The Third Culture: Beyond the Scientific Revolution, Simon & Schuster, New York, 1995. ss. 42-43.
145. http://www.eurekalert.org/
pub_releases/2002-05/uomh-pop051002.php
146. Denyse O'Leary, By Design or By Chance?, Castle Ovay Books, Kanada, 2004, s. 235.
147. Denyse O'Leary, By Design or By Chance?, Castle Ovay Books, Kanada, 2004, s. 235.

148. S. R. Scadding, "Do Vestigial Organs Provide Evidence for Evolution?", Evolutionary Theory, cilt 5, May�s 1981, s. 175.

149. Elizabeth Pennisi, "Does Nonsense DNA Speak Its Own Dialect?", Science News, cilt 164 , 10 Aral�k 1994.

150. Michael J. Denton, Nature's Destiny, Free Press, New York, 1998, s. 290; ["Mining Treasures form Junk DNA", Science, 4 Şubat 1994; "Hints of a Language in Junk DNA", Science, 25 Kasım 1994].

151. Gretchen Vogel, " Objection #2: Why Sequence the Junk?", Science, cilt 291, no. 5507,16 Şubat 2001, s. 1184.

152. Ernst Mayr, This is Biology, The Science of the Living World, The Belknap Press of Harvard University Press, 7. baskı, ABD, 1999, s. 105.

153. W. Wayt Gibbs, "The Unseen Genome," Scientific American, Kasım 2003, s. 53.

154. W. Wayt Gibbs, "The Unseen Genome," Scientific American, Kasım 2003, ss. 49-50.

155. "The Word: Junk DNA", New Scientist, 19 Kasım 2005.

156. Francis S. Collins, "Faith and the Human Genome Project", Perspectives on Science and Christian Faith, cilt 55, no. 3, Eylül 2003, s. 147.

157. Wojciech Makalowski, "Not Junk After All", Science, 23 Mayıs 2003, cilt 300, no. 5623, ss. 1246-1247.

158. Paul Nelson, "The Junk Dealer Ain't Selling That No More", 1997; http://www.arn.org/docs/odesign/od182/ls182.htm#anchor569108

159. Helen Pearson, "'Junk' DNA reveals vital role: Inscrutable genetic sequences seem indispensable", 7 Mayıs 2004; http://www.bioedonline.org/news/news.cfm?art=956

160. Helen Pearson, "'Junk' DNA reveals vital role: Inscrutable genetic sequences seem indispensable", 7 Mayıs 2004; http://www.bioedonline.org/news/news.cfm?art=956

161. Henry Gee, "Statistical Cloud over African Eden", Nature, 13 Şubat 1992, cilt 355, s. 583.

162. Marcia Barinaga, "'African Eve' Backers Beat a Retreat", Science, 7 Şubat 1992, cilt 255, s. 687.

163. S. Blair Hedges, Sudhir Kumar, Koichiro Tamura, Mark Stoneking, "Human Origins and Analysis of Mitochondrial DNA Sequences", Science, 7 Şubat 1992, cilt 255, ss. 737-739.

164. Danny Penman, "Mitochondria Can Be Inherited From Both Parents", New Scientist, 23 Ağustos 2002; http://www.newscientist.com/news/news.jsp?id=ns99992716

165. Eleanor Lawrence, "Fathers Can Be Influential Too", 18 Mart 1999: http://www.nature.com/nsu/990318/990318-5.html

166. P.M. Forster, "To Err is Human", Annals of Human Genetics, Ocak 2003, cilt 67, no. 1. ss. 2-4.
167. Carina Dennis, "Error Reports Threaten to Unravel Databases of Mitochondrial DNA", Nature, 20 Şubat 2003, cilt. 421, ss. 773-774.
168. Phillip E. Johnson, Defeating Darwinism by Opening Minds, InterVarsity Press, Illionis, 1997, s. 69.
169. Phillip E. Johnson, Defeating Darwinism by Opening Minds, InterVarsity Press, Illionis, 1997, ss. 69-70.
170. http://www.arn.org/docs/
odesign/od171/ls171.htm
171. Richard Lewontin, "Billions and Billions of Demons", review of "The Demon-Haunted World: Science as a Candle in the Dark" by Carl Sagan, New York Review, 9 Ocak 1997, ss. 28-32.
172. Richard Dawkins, The Extended Phenotype, W. W. Norton, New York, s. 1.
173. Gerald L. Schroeder, Tanrı'nın Saklı Yüzü, çev. Ahmet Ergenç, Gelenek Yayınları, İstanbul, 2003, ss. 80-81.
174. Pierre-Paul de Grasse, Evolution of Living Organisms, 1977, s. 8.
175. L. R. Croft, How Life Began, Evangelical Press, İngiltere, 1988, s. 34.
176. Leslie E. Orgel, "Darwinism at the Very Beginning of Life", New Scientist, cilt 94, 15 Nisan 1982, s. 151.
177. Gerald L. Schroeder, Tanrı'nın Saklı Yüzü, çev. Ahmet Ergenç, Gelenek Yayınları, İstanbul, 2003, s. 189.
178. Jon Cohen, "Getting All turned Around Over the Origins of Life on Earth", Science, cilt 267, 3 Mart 1995, s. 1265.
179. Klaus Dose, "The Origin of Life: More Questions Than Answers", InterDisciplinary Science Reviews, cilt 13, no. 4, 1988, s. 348.
180. John Maddox, "The Genesis Code by Numbers", Nature, cilt 367, 13 Ocak 1994, s. 111.
181. Wendell R. Bird, The Origin of Species Revisited, Nashville, Thomas Nelson Co., 1991, s. 302.
182. Frank B. Salisbury, "Doubts About The Modern Synthetic Theory of Evolution", American Biology Teacher, cilt 33, Eylül 1971, s. 336.
183. I. L. Cohen, Darwin was Wrong, 1984, s. 205.
184. Paul Auger, De La Physique Théorique à la Biologie, 1970, s. 118.
185. John W. Oller, "A Theory In Crisis", Institute for Creation Research, Impact no: 180, Temmuz 1988.
186. Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, Adler&Adler, Publishers, Inc., ABD, 1986 s. 351.
187. William A. Dembski, James M. Kushiner, Signs of Intelligence, Brazoss Press, ABD, 2001, s. 109.
188. Michael J. Denton, Nature's Destiny, Free Press, New York, 1998, s. 293.

189. Werner Gitt, In the Beginning was Information, 3. baskı, Almanya, 2001, s. 106.
190. Douglas R. Hofstadter, Gödel, Escher, Bach: An Eternal Golden Braid, Vintage Books, New York, 1980, s. 548.
191. Francisco J. Ayala, Theodosius Dobzhansky, The Philosophy of Biology: Reduction and Related Problems, University of California Press, Berkeley, CA, 1974, ss. 259-284.
192. Green, David E., Robert F. Goldberger, Molecular Insights into the Living Process, Academic Press, New York, 1967, s. 403.
193. Frank B. Salisbury, "Doubts about the Modern Synthetic Theory of Evolution," American Biology Teacher, cilt 73, Eylül 1971, s. 336.
194. John Horgan, "In the Beginning", Scientific American, cilt 264, Şubat 1991, s. 119.
195. Michael J. Denton, Nature's Destiny, Free Press, New York, 1998, s. 293.
196. Andrew Scott, "Update on Genesis", New Scientist, cilt 106, 2 Mayıs 1985, ss. 31, 32.
197. Homer Jacobson, "Information, Reproduction and the Origin of Life", American Scientist, Ocak 1955, s. 125.
198. Ali Demirsoy, Kal□t□m ve Evrim, Meteksan Yay□nlar□, Ankara, 1984, s. 39.
199. Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on Earth", Scientific American, cilt 271, Ekim 1994, s. 78.
200. Caryl P. Haskins, "Advances and Challenges in Science in 1970", American Scientist, cilt 59, Mayıs-Haziran 1971, s. 305.
201. http://ibiblio.org/gutenberg/etext00/2llcd10.txt; [Charles Darwin to J.D. Hooker, Down, 29 Mart 1863]
202. Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on Earth", Scientific American, cilt 271, Ekim 1994, s. 78.
203. Alexander G. Cairns-Smith, "The First Organisms", Scientific American, Haziran 1985, cilt 252, s. 90.
204. Reinhard Junker, Siegfried Scherer, Entstehung und Geschichte Der Lebewesen, Weyel Verlag, 1986, s. 89.
205. Duane T. Gish, Creation Scientists Answer Their Critics, Institute for Creation Research, ABD, 1993, s. 262.
206. Duane T. Gish, Creation Scientists Answer Their Critics, Institute for Creation Research, ABD, 1993, s. 270.
207. Charles B. Thaxton, Walter L. Bradley, Roger L. Olsen, The Mystery of Life's Origin, Reassessing Current Theories, Lewis and Stanley, Teksas, 2. baskı, 1992, s. 57.
208. Duane T. Gish, Creation Scientists Answer Their Critics, Institute for Creation Research, 1993, USA, s. 270.
209. Charles B. Thaxton, Walter L. Bradley, Roger L. Olsen, The Mystery of Life's Origin, Reassessing Current Theories, Lewis and Stanley, Teksas, 2. baskı, 1992, s. 103.
210. Duane T. Gish, Creation Scientists Answer Their Critics, Institute for Creation Research, ABD, 1993, s. 275.

211. Nicholas Wade, "Life's Origins Get Murkier and Messier; Genetic Analysis Yields Intimations of a Primordial Commune", New York Times, 13 Haziran 2000.
212. Michael J. Behe, Darwin's Black Box: The Biochemical Challenge to Evolution, The Free Press, New York, 1996, ss. 172-173.
213. Werner Gitt, In the Beginning was Information, 3. baskı, Almanya, 2001.
214. Peter Radetsky, "The Crucible of Life", Earth, Şubat 1998, ss. 34-41.
215. W. R. Bird, The Origin of Species Revisited, Thomas Nelson Co., Nashville, 1991, s. 325.
216. Michael J. Behe, Darwin's Black Box: The Biochemical Challenge to Evolution, The Free Press, New York, 1996, s. 171.
217. Werner Gitt, In the Beginning was Information, 3. baskı, Almanya, 2001, ss. 126-127.
218. Paul Davies, "How We Could Create Life", Guardian, 11 Aralık 2002; http://www.guardian.co.uk/comment/story/0,3604,85763
5,00.html
219. Michael Pitman, Adam and Evolution, 1984, s. 233.
220. Jeffrey S. Wicken, "The Generation of Complexity in Evolution: A Thermodynamic and Information-Theoretical Discussion", Journal of Theoretical Biology, Nisan 1979, cilt 77, s. 349.
221. Robert Shapiro, Origins: A Sceptics Guide to the Creation of Life on Earth, Summit Books, New York, 1986. s. 207.
222. Lee M. Spetner, Not By Chance, Shattering The Modern Theory of Evolution, The Judaica Press Inc., 1997, s. 50.
223. Lee M. Spetner, Not By Chance, Shattering The Modern Theory of Evolution, The Judaica Press Inc., 1997, s. 60.
224. Lee M. Spetner, Not By Chance, Shattering The Modern Theory of Evolution, The Judaica Press Inc., 1997, s. 60.
225. Lee M. Spetner, Not By Chance, Shattering The Modern Theory of Evolution, The Judaica Press Inc., 1997, s. 57.
226. M. P. Schutzenberger, Mathematical Challenges in the Neo-Darwinian Interpretation of Evolution, 1967, ss. 73-75.
227. Lee Spetner, Not By Chance, Shattering the Modern Theory of Evolution, The Judaica Press Inc., 1997, s. 180.
228. Pierre-P Grassé, Evolution of Living Organisms, Academic Press, New York, 1977, s. 103.
229. Walter L. Starkey, The Cambrian Explosion, WLS Publishing, Ohio, 1999, s. 157.
230. Walter L. Starkey, The Cambrian Explosion, WLS Publishing, Ohio, 1999, s. 158.
231. Walter L. Starkey, The Cambrian Explosion, WLS Publishing, Ohio, 1999, s. 158.
232. Werner Gitt, In the Beginning was Information, 3. baskı, Almanya, 2001, s. 127.
233. Phillip E. Johnson, Evrim Duruşması, Gelenek Yayınevi, s. 28

234. Stephen Jay Gould, "Is a New and General Theory of Evolution Emerging?", Lecture at Hobart & William Smith Colleges, 4 Şubat 1980.
235. Walter L. Starkey, The Cambrian Explosion, WLS Publishing, Ohio, 1999, s. 159.
236. Walter L. Starkey, The Cambrian Explosion, WLS Publishing, Ohio, 1999, s. 159.
237. Walter L. Starkey, The Cambrian Explosion, WLS Publishing, Ohio, 1999, s. 159.
238. Walter L. Starkey, The Cambrian Explosion, WLS Publishing, Ohio, 1999, 1999, s. 159.
239. Phillip E. Johnson, Evrim Duruşması, Gelenek Yayınevi, s. 105.
240. Pierre-Paul Grassé, Evolution of Living Organisms, Academic Press, New York, 1977, s. 97.
241. Walter L. Starkey, The Cambrian Explosion, WLS Publishing, Ohio, 1999, s. 157.
242. Gerald L. Schroeder, Tanrının Saklı Yüzü, Gelenek Yayınları, çev: Ahmet Ergenç, İstanbul, 2003, s. 105.
243. Pierre-Paul Grassé, Evolution of Living Organisms, Academic Press, New York, 1977, s. 88.
244. Chandra Wickramasinghe, Interview in London Daily Express, 14 Ağustos 1981.
245. Leslie Orgel, "The Origin of Life on the Earth", Scientific American, Ekim 1994, s. 77.
246. Leslie Orgel, "The Origin of Life on the Earth", Scientific American, Ekim 1994, s. 77.
247. Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2
248. Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196
249. "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330
250. Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7
251. Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40
252 Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78
253. Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 189
254. Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184
255. B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.
256. Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179
257. Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133
258. Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197

259. Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, c. 258, s. 389

260. J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", Scientific American, Aralık 1992

261. Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272

262. Time, Kasım 1996

263. S. J. Gould, Natural History, c. 85, 1976, s. 30

264. Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19

265. Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak 1997, s. 28

266. Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43

Bu kitabın konusu olan DNA, çıplak gözle görmenin mümkün olmadığı küçüklükteki hücrelerimizin bilgi bankasıdır. Etrafımızdaki canlılara ait bilgiler, her canlının kendi hücrelerinin her birinin içindeki “DNA” denilen bu bilgi bankasında saklıdır. Bir gülün, bir portakalın, bir serçenin, bir kaplanın ya da bir insanın tüm yapısal özellikleri, onları oluşturan hücrelerin çekirdeklerinde bulunur. Kitabı tuttuğunuz elinize şöyle bir bakın. Elinizi oluşturan milyonlarca hücrenin her birinde de bu bilgi depoları mevcuttur.

Bu kitaptaki bilgiler, gözle görülmeyen boyuttaki, ancak içeriği ve taşıdığı bilgi kapasitesi açısından, on binlerce kitaptan oluşan bir kütüphane boyutlarındaki moleküller hakkındadır. Kitap boyunca bir yandan ancak milyonlarca defa büyüterek gözlemlenebilen

DNA'nın mucizevi yönlerini görecek, bir yandan da canlılığın böylesine küçük boyuttaki bir parçasının, evrim teorisini nasıl çıkmaza soktuğuna şahit olacaksınız. Bu olağanüstü yapıların detaylarını incelerken, alemlerin Rabbi olan Allah'ın sonsuz büyüklüğünü, ilminin benzersizliğini, genişliğini ve O'nun yarattıkları üzerindeki hakimiyetini daha derinlemesine düşünme imkanı bulacaksınız.

Darwin'in teorisini ortaya attığı dönemde ise, değil DNA gibi bir molekülün sarmal yapısı ve bilgi kapasitesinin incelenmesi, hücrenin temel yapısının dahi anlaşılması mümkün değildi. James Watson ve Francis Crick, DNA'nın sarmal yapısını, Darwin'in Origin of Species (Türlerin Kökeni) adlı kitabının yayınlanmasından neredeyse 100 yıl sonra ortaya çıkardılar. O zamandan bu yana moleküler biyolojide kaydedilen ilerlemeleri, Darwin'in ilkel bilim düzeyine sahip bir dönemde öngörmesine olanak yoktu. Bu bakımdan daha temelden geçersiz bilgi ve varsayımlar üzerine kurulan bir teorinin, DNA gibi, bilim adamlarını halen hayranlık içinde bırakan bir yapının varlığını açıklayamayacağı ortadadır.

YAZAR HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 57 ayrı dile çevrilen yaklaşık 250 eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir. Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.